

Lennart Lindberg

1911-1979

- 1911 Lennart Helmer Lindberg föds den 7 oktober i Heby. Son till tegelbruksarbetaren vid Starfors, Karl Mauritz Lindberg, f. 28 februari 1877, och Ulla Kristina 'Hulda' Ruth, f. 17 januari 1880 i Sanviken, Sala, d. 1950.
- 1947 Går på Lena Börjesons skulpturskola.
Utför en bronsrelief av komminister Nils Kebbon.
- 1949 Invaldes i Sala konstförenings styrelse.
- 1950 Studier vid Konstfack 1950-1954.
- 1952 Första utställningen, Folkpartilokalen, Magasinsgatan 4 B, i Sala.
- 1957 Utställning i en ny utställningslokal i kvarteret Hattmakaren (ingång från Hyttgatan) 20 april – 1 maj tillsammans med George Camitz och Bertil Andersson.
- 1958 Deltar i utställningen *Sala konstförenings samlingar* i Folkpartilokalen 9-16 november.
- 1959 Utför väggsmidet *Odlaren* och skulpturen *Harpolekaren* för nybyggda Mikaelsgården.
- 1960 Utställning på Fyrisgalleriet, Uppsala, i april.
Lennart Lindberg, Edvard Cederling, John Sköld och Sixten Engberg ställer ut tillsammans i Sala konstförenings regi i Folkpartiets lokaler på Magasinsgatan i november-december.
- 1961 Ateljé på Magasinsgatan sedan slutet av 1950-talet (övertogs senare av Sixten Engberg).
- 1962 Flyttade till Johannisbäcks skola sommaren 1962.
- 1963 Förslag till Salasouveniren *Ortdrivaren* efter en idé av George Camitz.
Stig Anå, Edvard Cederling, Sixten Engberg, Olle Eriksson, Lennart Lindberg, Erik Lisper, Karl-Otto Modin, John Sköld, Bertil Vidmark och Folke Östlund ställer ut tillsammans i Vallaskolan under Salautställningen.
- 1964 12 Salakonstnärer ställer ut i Aguélimuseets regi under sommaren: Sixten Engberg, Gösta Södergren, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Folke Östlund, Stig Anå, Bertil Andersson, Bertil Widmark, Karl Otto Modin och Åge Lindbeck.
Salasalongen 15 – 29 november: Sixten Engberg, Gösta Södergren, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Dick Holmér, Folke Östlund, Stig Anå, Bertil Andersson, Ove Gidlöf, Karl Otto Modin och Åge Lindbeck.
- 1965 9 Salakonstnärer ställer ut i Aguélimuseets regi under sommaren: Sixten Engberg, Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Folke Östlund, Stig Anå, och Karl Otto Modin.
- 1967 Leksulpturen *Hästar* invigs på våren efter en hel del skrivelser i ortspressen.
Utför två järnräcken vid nya posthuset i Linköping på uppdrag av Statens Konstråd.
Salakunst till vänorten Åndalsnes i Norge: Bertil Herlow Svensson, Lennart Lindberg, Stig Anå, Sixten Engberg, Martin Eder, Karl-Otto Modin, Edvard Cederling, Gösta Södergren, Bertil Andersson, Folke Östlund, Dick Holmér, Christina Eriksson, Bengt Ander, Torgny Östlund, Gustaf Eriksson, Åge Lindbeck och Kjell Eriksson.
- 1968 Vandringsutställning 4 oktober – 17 november i Skultuna, Hallstahammar, Surahammar, Avesta, Norberg och Kolsva anordnad av Bergslagens konstföreningars samarbetsnämnd. Deltagare från Salaområdet är Bengt Ander, Stig Anå, Sixten Engberg, Lennart Lindberg, Karl Otto Modin och Bertil Herlow-Svensson.
Utställning i sin ateljé i Johannisbäck i november.
- 1969 Deltar i utställningen i Enköping 16 – 23 mars tillsammans med andra Sala-/Hebykonstnärer: Bo Åke Adamsson, Bengt Ander, Edvard Cederling, Sixten Engberg, Ian Hellström, Åge Lindbeck, Lennart Lindberg, Karl Otto Modin, Gösta Södergren, Folke Östlund och Torgny Östlund.
8 Salakonstnärer ställer ut på lasarettet i Fagersta i oktober: Sixten Engberg, Gösta Södergren, Lennart Lindberg, Olle Eriksson, Dick Holmér, Torgny Östlund, Bertil Andersson och Karl Otto Modin.

- 1970 Utställning på Aguélímuseet 15-30 mars.
Julsalong på Galleri Fortuna, Norra Esplanaden: Gösta Södergren, Bengt Kullander, Sixten Engberg, Christer Ljunggren, Folke Östlund, Åge Lindbeck och Lennart Lindberg.
- 1974 Deltar i *Dagens Salakonstnärer* i Komministergården vid Jubileumsutställningen 1974. Samtliga deltagare: Bo Åke Adamsson, Assar Blidmo, Sixten Engberg, Edvin Eriksson, Olle Eriksson, Gustav Eriksson, Gudrun Öman, Folke Östlund, Åge Lindbeck, Ove Gidlöf, Annika Maria Hedermo, Barbro Jones-Hellstrand, Dick Holmér, Lennart Johansson, Edith Johansson, Bengt Kullander, Lennart H Lindberg, Mikael Liljeqvist, Karl-Otto Modin, Rolf Paulsson, Carl Olof Pettersson, Inga-Lisa Stadling, Bertil Söderberg, Gösta Södergren och Mara Zwaigsne.
- 1975 Vägsulptur i Domarhagsskolan, Avesta.
- 1979 Avlider 1 september.

Sala Maskinfabrik på 1940-talet. Lennart H Lindberg o första raden längst till höger.

Talangfull svetsare startar som skulptör

Salabo med konstnärliga ambitioner vill pröva
till akademien

"Lovande" konstnärer dyker väl kanske upp litet då och då, men att det i Sala dykt upp en skulptör, som visat sig både vilja och kunna en hel del är kanske inte så allmänt känt. Att här i staden vidare finns ett "konstgjuteri" torde väl vara fullständigt nytt för alla. Konstnären i fråga heter Lennart Lindberg och är anställd vid Maskinfabriken som svetsare, fastän han givetvis drömmer om att en dag få helt övergå till skulpteringen. Han har bl. a. i dagarna gjort en relief av kommunister Kebbon, och denna relief har gjutits i brons vid Hedberg och Erikssons Metallgjuteri vid Hedberg.

Hr Lindberg har kommit över en liten ateljé vid Vasagatan, där han på fritiden står och arbetar med sina leror. Svårigheterna är emellertid att få tag i modell, säger han vid ett samtal med tidningen. En målare har ju alltid möjlighet att gå ut i naturen och återge den, men skulptören är på ett annat sätt bunden av modell. Det skulle i det sammanhanget vara bra om övriga, som här i Sala sysslar med konst i en eller annan form, kun-

Lennart Lindbergs relief av
kommunister Kebbon.

de samarbeta. Framför allt skulle det vara roligt om man här i staden kunde få kontakt med andra som ägnar sig åt skulptur.

Ända sedan barndomen har hr
(Forts. på andra sid.)

Lindberg varit intresserad av konsten ständigt har ekonomin stått i hindrande i vägen. I våras kunde emellertid, tack vare en förstärkt mecenat, tre månader vistas vid Le Børjessons konstskola i Stockholm. Jag kommer nog också att lämna ett prov till akademien, fast jag vet chansen att bli antagen är närmast mikroskopiskt. Även i detta fall är för övrigt ytterst en ekonomisk fråga.

Reliefen av kommunister Kebbon får väl betraktas som hr Lindbergs första försök att kommersiellt nyttja sin talang. Han ämnar sälja sitt verk, vilket som redan nämnts gjutes i brons, för 50 kr. Någon större förtjänst kan naturligtvis inte uppstå på en sådan försökning, men han vill gärna få ett belöning för salabornas uppskattning av hans konst.

Vi vågar försäkra att det i verket finns en hel del som röjer den blivande mästaren. Djärvt har han vågat fånga sin modell i någon sorts kvartsprofil, vilket måste erbjuda stora svårigheter just då det gäller relief. Man spårar ett ärligt uppsåt komma ifrån det schablonmässiga ett ingalunda misslyckat försök självständigt skapande. Hr Lindberg har ovedersägligen lämnat amatistadiet och borde få ge sig i kast med större uppgifter.

S. P. 1/8 1947

Lennart Lindberg, Nils Kebbon, bronsrelief 22 x 15 cm.

Ledningsskifte för 22/4 Sala konstförening

Ny intendent, amatörerna rycka fram.

Sala konstförening hade på torsdagskvällen sammanträde och fick därvid avtacka sin intendent, fru Karin Karsberg, Uppsala, som svarat för intendentskapet sedan föreningens bildande men på grund av flyttning från Sala till annan ort icke längre ansett sig kunna fortsätta med uppdraget. Till hennes efterträdare utsåg styrelsen vid sitt sammanträde efter årsmötet assistent K. G. Bergman. Även flera andra av de nyligen utställande Sala-amatörerna ryckte in i ledningen.

För första gången på länge närvar vid årsmötet föreningens ordförande och allt i allo, dr Carl Friberg. Årsmötet, som hölls i samrealskolan, öppnades emellertid av v. ordf. intendenten fru Karin Karsberg, som också utsågs att leda förhandlingarna. Därefter genomgick ärendena i rask följd. Verksamhetsberättelsen för föregående år, i sina huvuddrag redan offentliggjord av Sala Allehanda, föredrogs av sekr. teckningslärarinnan fr. Gerda Högberg. Kassaförvaltaren häradskrivare G. Ahlin, lämnade en muntlig redogörelse för föreningens ekonomiska ställning. Av denna framgick, att föreningens inkomster utgjort kr. 2,843:17, därav i årsavgifter från 191 medlemmar 955 kr., inkomst av konstföreläsningar 391:50, provisioner 23:29, bankutttag 1,327:88, ink. av utställningar 145:50. Utgifterna ha uppgått till kr. 2,770:11, därav inköp av konstverk 532:75, utgifter för utställningar 342:92, d:o konstföreläsningar 729:35, d:o för intendenten 122:40, banksättning 824:51. Kapitalbehållningen utgjorde vid årets början kr. 927:92 samt vid årets slut 501:22. Värde av de egna konstverken beräknas till närmare 4,000 kr. De hade under året brandförsäkrats. Berättelserna godkändes, liksom revisionsberättelsen, varefter ansvarsfrihet beviljades.

Fru Karin Karsberg.

I styrelsen hade vid förra sammanträdet för två år valts dr Carl Friberg, fr. Gerda Högberg, dr Lars Nordquist samt fru Karin Karsberg. Den senare anhöll nu om befrielse från uppdraget, varefter till hennes efterträdare i styrelsen för ett år valdes rektor Gunnar Flodström. Till ledamöter för två år i styrelsen valdes häradskrivare G. Ahlin, glasmäst. C. G. Ahlgren, överlärare H. Collin, kont. Folke Östlund och metallarb. Lennart Lindberg. Till suppl. utsågos stadssträdgårdsmäst. J. Lantz och musikhandl. Henry Johansson samt bibliotekarie Ulla Reuterborg. Revisorer blevo bankamrer Östen Petrusson och frisör John Fredriksson med cykelrep. Olle Eriksson som suppl.

Då ärendena därefter genomgåtts tog häradskrivare Ahlin till orda och erinrade om föreningens förlust genom att fru Karsberg lämnat såväl styrelsen som intendentskapet, vilket fru K. innehaft sedan föreningens bildande. Det var vid starten en svår tid för föreningen — även den då tillträdande intendenten hade givit sig i kast med något nytt. Med intresse och kunnighet växte emellertid fru K. snabbt in i sin uppgift. Då man blickade tillbaka på föreningens ganska betydande verksamhet under de gångna åren fick man också lägga förtjänsten här för på föreningens ordförande och intendent. Inte minst uttalade tal. sin beundran för fru K:s sätt att vinna konstnärer för Sala och hennes förmåga att vinna kontakter åt alla håll. Såsom ett bevis för tacksamheten bad tal. å dr Fribergs vägnar få föreslå fru K. till hedersledamot, vilket genast bifölls. Fru Karsberg tackade till sist för den tid som varit och rikade sig särskilt till hr Ahlgren, samt förklarade därmed sammanträdet avslutat.

Styrelsen samlades därefter till konstituerande sammanträde och utsåg därvid till intendent utanför styrelsen ass. K. G. Bergman, samt till biträdande intendent fru Greta Ringström. Till ordf. omvaldes dr Friberg, till v. ordf. nyvaldes rektor Flodström, till sekr. fr. Högberg och till kassör hr Folke Östlund. Till inköpsnämnd valdes dr Friberg, Nordquist och häradskrivare Ahlin. Vidare diskuterade styrelsen planerna för det kommande årets föreläsningar och utställningar, varvid intendenten fick i uppdrag att inkomma med förslag.

— Fin sak, säger Lennart Lindberg, som beundrar en tavla av Inge Schöbler. Den stora bilden visar hur smakfullt man ordnat det i utställningslokalen. På avslutningsdagen hade man t. o. m. promenadkoncert där.

Konsten på marsch även i Sala

När AT:s utsända medarbetare häromdagen gästade Sala slängde de i förbifarten in på en utställning som ordnats av stadens konstförening och som visade en av Riksföreningens för bildande konst vandringsutställningar: Gouacher och akvareller. Om utställningen är intet annat att säga, än att den visade en rad av våra kända konstnärers arbeten, kanske mest sådant som kommer till på mellanstunderna.

Men det var anmärkningsvärt hur väl ordnad utställningen var, trots att den inrymtes i en skollåda av äldre datum. I lokalen träffade de utsända en representant för den lokala konstföreningen, en snäll och reslig man, som kunde vara ingenjör, läroverkslärare eller banktjänsteman av utseendet att döma. Han hette Lennart Lindberg och visade sig mycket riktigt vara svetsare vid maskinfabriken i Sala. Han berättade — och det ligger för övrigt i sakens natur

OCH VÄCKA NYERKAN
DOMMERAR, STADSKON-
SULTEN I SALA

— att föreningens uppgift är att höja intresset för god konst. Den ordnar så där en tre utställningar om året.

— Synd att det ska vara så dyrt att resa, annars skulle man vilja se många fler av konstutställningarna i Stockholm, sade

hr Lindberg och avslöjade sig därmed som en konstantusiast av den rätta sorten. Den här utställningen av Danska tecknare skulle jag gärna vilja se.

Under samtalen gick framgick det att vid sidan av de professionella konstnärerna i salatrakten också förekommer amatörkonstnärer och av dessa är hr Lindberg en. Han sysslar mest med lera.

— Vi har en croquisklubb, i vilken vi tecknar efter levande modell, berättade hr Lindberg. Vi är en tio-femton stycken i klubben och det märkliga med den är att vi har inga som helst stadgar. En av våra huvudprinciper är emellertid "Ingen konkurrens med de utövande konstnärerna". Vi vill med andra ord efter måttet av vår förmåga förkovra oss i teckning och andra till konstområdet hörande grenar — för att det ger vår fritid ett ännu större innehåll.

Man kan väl föreställa sig att en stad som Sala stimulerar till konstnärlig verksamhet. Den har i de äldre stadsdelarna en pittoresk källbebyggelse med många

DET FINNS VÄRDESKAP I TRÄSKOG

måleriska bakgränder. För att inte tala om landskapet kring staden, som särskilt i marsvåren framträder i en utomordentligt målerisk gestalt med vita enösträngar insprängda i vårbrytningens violetta och brunröda åkerfält.

Fribergs-utställningen fjolårets toppunkt för konstföreningen i Sala

Som det främsta evenemanget i Sala konstförenings regi under 1950 betecknar styrelsen visningen av framlidne dr Carl Fribergs konstsamling. Detta framhålls i den årsberättelse som avgivits inför årsnötet på söndag, och i denna berättelse talas även om andra framgångar. Bl. a. har medlemsantalet under året stigit till över 300. Årsnötet hålles i Folkskolans samlingsal på söndag kl. 13.

Styrelsen har under året utgjorts av rektor Gunnar Flodström, ordf., häradskrivare Gustav Alin, v. ordf., bibliotekarie Ulla Reutherborg, sekr., tjänsteman Folke Östlund, kassör, doktor Lars Nordquist, glasmästare C. G. Ahlgren, överlärare H. Collin, musikhandlare Henry Johansson och metallarbetare Lennart Lindberg. Suppleanter ha varit: stadsträdgårdsmästare J. Lantz, fröknarna Anna-Maja Norlander och Anna-Karin Friberg. Intendent har varit assistent Kåge Bergman. Inköpsnämnden har utgjorts av intendenten, herr G. Alin, L. Nordquist och H. Johansson. Revisorer ha varit frörmästare John Fredriksson och

(Forts. på tredje sid.)

Fribergs-utställningen . .

(Forts. från första sid.)

guldsmid R. Johannesson med cykelhandlare Olle Eriksson som suppl.

Medlemsantalet har under 1950 ökat från 269 till 312 eller med 43.

Årets första utställning "Akvarier och gouacher I" anordnades i samarbete med Riksförbundet för bildande konst och ägde rum 12—19 mars. I folkskolans samlingsal visades akvarier och gouacher av nutida svenska konstnärer. Utställningen demonstrerades av fil. kand. Einar Nilsson och föreningen erhöi ett flertal nya medlemmar.

Det främsta evenemanget

i konstförenings regi under 1950 ägde rum veckan 7—14 maj då genom de efterlevandes tillmötesgående framlidne förste stadsläkaren doktor Carl Fribergs förnämliga konstsamling visades för allmänheten. Staden hade för täckande av omkostnaderna ansökt 300 kronor. Konstverken — ialles 125 nummer — hängde på sina ursprungliga platser i den Fribergska villan och konstföreningen hade låtit trycka en kataloq till utställningen med ett charmerande, personligt företal av doktor Staffan Friberg. Utställningen blev en stor framgång och besöktes av ett gott stycke över 1.000 personer. Konstföreningen fick 30 nya medlemmar och ett bra överskott kunde tillföras kassan.

Vid vernissagen höll intendenten Folke Holmér ett anförande och uppehöll sig därvid i huvudsak vid den imponerande Agnellisamlingen. Vid utställningens öppnande närvarade doktor Fribergs närmast efterlevande. Efteråt stod konstföreningen som värd vid en middag på Sala stadshotell där som främsta gäster noterades familjen Friberg samt representeranter för staden.

Styrelsen uttalar sitt tack till familjen Friberg för deras förståelse och intresse för utställningens tillblivelse och för deras tillmötesgående att öppna hemmet för allmänheten under utställningsveckan.

Styrelsen riktar också ett vördsamtt tack till staden för deras positiva inställning och ekonomiska stöd.

"Konsten och vi" hette en av Riksförbundet för bildande konst anordnad utställning, som gästade Sala den 3—10 september. Den riktade sig i första hand till utställningsbesökare, som önskade att djupare tränga in i konstverkens kompositionsproblem. Den demonstrerades av fil. lic. Bo Lindvall och besöktes bl. a. av ett stort antal skolklasser.

För den årliga utlottningen inköptes under året: "Kväll i Montmartre", oljemålning av Erik Ejestad, "Engelskt landskap med vattentorn", akvarell av Bertil Gatu, "Pojkhuvud", skulptur av David Wretling, "Bibliskt motiv", färgträsnitt av G. Jørgensen, "Stockholms slott och dess konstskatter", bok, "Landskap", etsning av N. Östergaard, "Råbock", bok. Utlottningen verkställdes i december inför borgmästare Hedman.

Tisdagen den 21 november anordnade konstföreningen i samarbete med Sala föreläsningförening en föreläsning då fil. lic. Marita Lindgren-Fridell synnerligen medryckande talade om Bo vacker, bo trevligt. Föreläsningen, som illustrerades med fusbilder, besöktes av 125 personer.

Sala konstförening höjer ^{SP 25.51} anslaget till konstinköp

Beslut vid årsmötet i går. — Praktfull minnesutställning
över Sigrid Hjertén

Konstföreningen i Sala höll på söndagen årsmöte i folkskolans samlings-sal, och efter förhandlingarna var det vernissage på minnesutställningen över Sigrid Hjertén, en utställning som konstföreningen anordnar i samarbete med Riksförbundet för bildande konst. Bland de beslut som fattades vid årsmötet kan nämnas, att anslaget till konstinköp, som tidigare varit 1.000 kr. per år, nu höjdes till 1.200 kr.

Förhandlingarna hölls i folkskolans samlings-sal och de leddes av konstföreningens ordförande rektor Gunnar Flodström. De olika berättelserna godkändes o. ansvarsfrihet beviljades. Kamatablån utvisade en behållning på 559:78 kronor. I styrelsen omvaldes för två år härads-skrivare G. Alin, glasmästare C. G. Ahlgren, tjänsteman Folke Östlund och metallarbetare Lennart Lindberg, samt nyvaldes stadsträdgårdsmästare J. E. Lantz, efter överlämnare Holger Collin. Kvarstående i styrelsen är rektor Gunnar Flodström, provinsallmän L. Nordqvist, musikhandlare H. Johansson och stadsbibliotekarie Ulla Reutherberg.

Suppleanter för en tid av ett år blev herr John Fredriksson, Bertil Andersson och Ake Johansson, samtliga nyvalda. Till revisorer valdes guldsmed R. Johansson, omvald, och frisörmästare Gösta Södergren, nyvald, med cykelhandlare Olle Eriksson, omvald, som suppl.

Anslaget till konstinköp har tidigare varit 1.000 kr. per år, men på grund av den stora medlemsökningen i föreningen ansågs en mindre höjning vara skäligen. Detta anslag fastställdes därför till högst 1.200 kr.

Föreningens intendent, assistent Kåge Bergman, lämnade därefter en redogörelse för utställningarna i år. En utställning har ju redan varit anordnad, varför det är den andra som nu pågår. Vidare är det fastställt att det skall bli en utställning under tiden 23—30 september. Även den blir i samarbete med Riksförbundet för bildande konst och den heter "Akvareller och ojemålningar av nutida svenska konstnärer".

En del stadgeändringar fastställdes, varefter härads-skrivare G. Alin föreslog att konstföreningen skulle ingå till stadsfullmäktige med begäran om ett anslag på 500 kr. Konstföreningen har hittills klarat sig själv, även om det inte varit så lätt alla gånger, och alla föreningar med kulturell inriktning har ju faktiskt anslag från staden. Styrelsen fick i uppdrag att inlämna en begäran i enlighet med förslaget.

Innan årsmötet avslutades uttalade guldsmed R. Johansson medlemmarnas tack till styrelsen för det utomordentliga arbete som nedlagts under det gångna året.

Minnesutställningen, en färg-symfoni.

Sigrid Hjerténs minnesutställning öppnades därefter, och det var en ganska talrik publik som mött upp till vernissagen. Rektor Flodström hälsade välkommen, och uttryckte därvid glädjen över att Sala blivit i tillfälle att få denna utställning.

Utställningen demonstrerades därefter av fil. lic. Hans Eklund, som inledningsvis talade om konstnärsparet Isaac Grünewald/Sigrid Hjertén. Hittills har det varit så, sade han, att Isaac Grünewald varit den mest berömda av de två, till nackdel för Sigrid Hjertén. Anledningen till detta är, att det ändå är rätt stor skillnad på dessa konstnärstyper. Isaac Grünewald var utåtriktad, Sigrid Hjertén mera tvyst, och maken har fått segla i den berömda makens kölvatten. Nu, i tidsperspektivet, står det klart att Sigrid Hjertén oftast var den djärvaste av de två.

Utställningen omfattar ett 40-tal dukar o. utgör ett axplock ur Sigrid Hjerténs produktion från 1910-talets början till mitten av 1930-talet. Om man skulle få en absolut klar bild av Sigrid Hjerténs konst skulle det behövas en ännu fulligare utställning, ansåg dr. Eklund, men denna ger dock en klar uppfattning om att hon måste betecknas som vårt lands främsta konstnärinna, en färgens mästarinna. Hon höll också sin stil från början till slut.

Sigrid Hjertén talar ett intensivt färgspråk och minnesutställningen förmar sig också till en sprakande färgsymfoni. Man hoppas innerligt att Salaborna tar tillfället i akt och besöker denna utomordentliga utställning. Den pågår till och med annandag pingst och är öppen hejldagar kl. 14—20, i dag och i morgon kl. 18—20 samt övriga vardagar kl. 14—16 och 18—20.

Upprind 28/8 52

Konst

Lennart Lindberg debuterar på Folkpartilokalen

"Rune", huvud i gips av
Lennart Lindberg.

Lennart Lindberg, tidigare metallarbetare vid Sala Maskinfabrik, men de senaste åren studerande vid konstfackskolan i Stockholm, har dristat sig till en första utställning, som på lördagen öppnades på Folkpartilokalen, Magasinsgatan 4 i Sala, och som pågår hela denna vecka med öppet hus kl. 13–21 dagligen.

Vid enstaka tillfällen tidigare har vi sett bevis på Lindbergs otvetydiga talang, men först nu ger han oss en överskådlig bild av sitt konstnärliga jag, som tydligen är ganska mångsidigt. Han befinner sig alltför i ett stadium, där han ännu svävar i ovisshet om vilken väg han skall välja. Hittills hade man trott att skulpturen låg bäst till för honom, men denna välordnade och trivsamma lilla utställning ger också ganska klara besked om ett gott handlag med penna och pastellkrita och inte minst visad han ett gott koloristiskt omdöme.

Av konstteckningar är lejonporten, nakenstudier, prov på hans allvarliga strävanden att skaffa sig den kännedom om människokroppen, som är oundgänglig inte minst när det gäller skulptur.

Till de positiva överraskningarna hör Lindbergs pasteller — bl. a. ett självporträtt. Han har en varm och harmonisk färgskala, som fögnar både öga och sinne. Sin fantasi har han släppt lös i ett antal tavlor, där han tillämpat den s. k. skrap-tekniken. Resultatet av dessa försök är både lustigt och underhållande samtidigt som maneriet måste vara stimulerande och spännande för konstnären själv.

10-talet skulpturer visar, som nämnts, hans goda konstnärliga ambitioner. Hans "Rune", ett huvud i gips har tidigare fått fördelaktiga omnämnanden och hör till de bättre bidragen i denna utställning, men även "Munken", "Efter jobbet" och "Kvinna med krus" är terracottafigurer med liv och rörelse, som kommer att finnas i en mycket begränsad upplaga.

Lennart H. Lindberg har gjort ett gott arbete hittills och ett besök på Folkpartilokalen behövs ingalunda göras som en hövlighetsvisit, bara för att en salason trätt fram och presenterat sig i ett större sammanhang. Han intresserar i hög grad som debuterande konstnär.

A. J.

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015: Rune Kärrman är här i 20-årsåldern. Han hade redan då kommit lite på sned här i livet, men pappa tyckte väldigt mycket om honom – jag tror det var ömsesidigt – och Rune satt modell. Den kan vara gjord 1952. Pappa går då kvar på Konstfack där han var 1950-1954.

SALA ALLEHANDA TISDAGEN DEN 16 NOVEMBER 1954.

Salakonstnär återger bibeln i konstsmide

Detta är Lennart Lindbergs konstsmidesprov, som färdigställts i dagarna och till vilket förklaringen finns i nedanstående text.

Konstnären Lennart Lindberg i Sala, som vid det här laget torde vara välkänd av de flesta i orten, avslutade i våras sina studier vid Konstfackskolan i Stockholm, efter ett par år, som säkerligen varit honom till stort gagn. Sina första steg på konstens törnbeströdda stig tog han som skulptör, men på "Konstfack" har också andra tider av hans talang uppenbarat sig. Han anordnade som bekant i fjol höst sin första utställning, där han fick tillfälle att visa smakprov på sin konst och där röjde han även en otvetydig talang som målare, i synnerhet föreföll pastellen ligga väl till för honom.

När han lämnade Konstfackskolan tilldelades han ett stipendium, som han sedan resten av sommaren utnyttjat på bästa sätt. Stipendier, som utdelades ur J. E. Eklunds hantverkstiftelse i Stockholm omfattade 80 timmar i månaden till årets slut hos någon smidesmästare, där han kunde få tillfälle att utveckla sina anlag som konstsmid.

Konstnären Lennart Lindberg.

Nu förefinnes det första provet på detta smide, en grind, som han i dagarna avslutar hos Lings Estr., smidesmästare Einar Sahlin, på Magnusgatan i Sala.

Alldeles obekant med smidet har inte Lindberg varit tidigare heller. En viss erfarenhet tillägnade han sig under sin tid som

metallarbetare på Sala Maskinfabrik, och nu har dessa rent praktiska lärdomar i viss mån varit en värdefull underbyggnad, när han fått skapa i något så obändigt som järn och stål.

Vad är det nu han åstadkommit? Hur ser mästerverket ut? Ja, Lindberg har inte själv döpt det ännu. Men inom ramen för en järngrind, 90x100 cm. stor, har han efter eget sinne och med otvetydigt konstnärliga ambitioner återgivit motiv ut bibeln. I grindens mitt växer kunskapens träd med stiliserade blad och frukter. I dess krona står ängeln med det bårt huggande svärdet och på var sida om trädets stam Adam och Eva. Efter stammen upp mot trädet slingrar omen. Denna bild inramas på båda sidor av "liljorna på marken" och fåglarna under himmelen.

Aven om kompositionen alltså inte bildar en symbolisk enhet så har Lindberg lyckats i sin utformning åstadkomma en stillren enhetlighet, bakom vilken med säkerhet ligger mycken möda och som klart pekar både på fallenhet och färdighet i denna inte så vanliga gren av konstutövandet.

— Jag här bl. a. försökt använda svetsningen i rent dekorativt syfte, alltså icke uteslutande som praktiskt sammanfogande faktor. Jag har vidare arbetat med enklast möjliga medel och med dimensioner på materialet, som redan funnits färdiga, avslöjar han.

Nu är det meningen att grinden — eller lika väl gallret — skall antrostbehandlas och så anser konstnären den klar att visas upp för dem det intressera kan.

åkej.

Västmanlands Folkblad
25 aug. 1953.

Lyckad utställning för Sala-konstnär

Det är en mycket intressant utställning som konstnären Lennart H. Lindberg i Sala visar. Det är inte första gången han deltar i sådana och det märker man också snart när man tar hans alster i betraktande. Men detta är hans första egna utställning, där det endast förekommer hans egna tavlor och skulpturer.

Av de 70-tal konstverk som ställs ut är det framför allt pastellerna som intresserar, och här märker man att konstnären är både skicklig och fantasifull. Det sistnämnda kommer inte minst fram i den trevliga saken som han kallat Natur och kultur. Några av skulpturerna har konstnären också lyckats att levandegöra på ett alldeles utomordentligt sätt. Vad beträffar det som konstnären kallar för "skrap" är det en avdelning som säkerligen kommer att intressera många. Inte minst bör "Universums måltid" kunna sätta fantasin i rörelse.

Att utställningen är värd ett besök är ställt utom all diskussion. Och dessutom är det en konst som även bör intressera olika smakriktningar. Utställningen hålles öppen varje dag fram till den 30 augusti.

Celebert stockholmsbesök S. A. på Lindbergs utställning

Sala Allehanda 10 oktober 19xx?

Lennart Lindbergs utställning som pågår denna vecka i FP-lokalen i Sala har rönt uppmärksamhet långt utanför Sala. Redan första dagen i lördags hade han ett så pass celebret besök som av konstnären och Aguelibeundraren Ragnar Alyre,

Stockholm. Det blev uppmuntrande kritik men också goda råd för Sala-konstnären. På bilden ovan diskuterar de båda konstnärerna en hästmodell i gips, en av de allra senaste produkterna från hr Lindbergs (t. v.) mästarhand.

Höjd ca 25 cm.

Kristina Eriksson, 7 januari 2015: Den här lilla skulpturen till höger har funnits på Kungsängsskolan under många år.

Colbjörn Lindberg: Jag tror det här är pappas keramikgrej. Det enda jag inte känner igen är de blåa färgprickarna som inte är 'pappska'. Kanske var det för att illustrera någon teknik i hans bildundervisning.

SALA ALLEHANDA LÖRDAGEN DEN 28 MAJ 1955.

Två Lennart Lindberg-skulpturer, en dansös och "riddaren Plåt-Niklas", som demonstrerades vid Rotary-sammanträdet.

ROTARY-FÖREDRAGET:

Från hobby till yrke, en skulptör har ordet

26 ha till dags dato anmält sig från Sala till deltagande i fyrlandsvänortsmötet i Åndalsnes i Norge i juni och som Sala Rotary Klubbs representant medföljer försäljningschef Helge Remshagen, meddelade fungerande presidenten dir. Ch. Söderström vid Sala Rotary Klubbs sammanträde på fredagskvällen på Stadt.

Föredraget hölls av skulptör Lennart Lindberg med ämnet "Från hobby till yrke". Det blev en kåserande självbiografi med sympatisk öppenhet, präglad av både humor och finstämd ironi över egna bedrifter, förhoppningar och resultat.

Redan som mammas pojke fick Lennart Lindberg lust för skulptering och gjorde de första försöken med kakformar. Hemmet låg i Starfors i Väster Lövsta, och där kom han sedan i kontakt med tegelleran, som blev nästa etapp i skulpterandet. I Västerås

fick han lära sig svetsa och kom sedan som svetsare till Sala Maskinfabrik. Men även i de mest rationaliserade yrken är leken med, och mest på lek började han nu försöka att forma i järn. En hudåkomma tvingade dock till omskolning, och på den vägen nåddes konstfackskolan i Stockholm, som följts av konstsmidet och svetsaskulptering.

Tal. presenterade trenne alster vid sammanträdet, "Plåt-Niklas" och ett par dansöser, som fängade de närvarandes intresse i lika hög grad som det livligt applåderade kåseriet. En trädgårdsgrind av järn, som tidigare presenterats i denna tidning, hör också till alster av hr L:s hand.

Klubbens tack till tal. framfördes av dir. Söderström, och på det följde en stunds meningsutbyte, varmed sammanträdet avslutades.

FREDAGEN DEN 2 DEC. 1955

Georg Camitz och Lennart H. Lindbergs utställning

Den nu under några dagar pågående utställningen i Örjansalen rymmer många intressanta arbeten. Framför allt är det Lennart H. Lindbergs skulpturer som jag stannar inför, men även några av hans och Georg Camitz' teckningar är vackra inslag i utställningen och värda att taga del av.

Lindbergs skulpturer har formats dels som rundskulpturer, dels som frireliefer utförda i olika material. Och där finns också några arbeten vars stil har beröringspunkter med så kallad "rymdskulptur" som just nu har en viss aktualitet genom allt ordande därom. I princip är det annars den stil som uppstår om man tillämpar den engelske 1700-talsmästaren William Hogarths åsikt, att om man vill ha ett riktigt begrepp om ett föremåls volym skall man låta fantasien arbeta och betrakta varje föremål så

Jitterbug, skulptur av Lennart H. Lindberg.

som vore ögat placerat inuti det samma. På så sätt skulle man "lära sig att behärska varje liten

utsiktspunkt mot föremålet, när vi sedan utifrån beskåda och studera det från alla sidor."

Ett av Lindbergs bästa arbeten ger ett viast begrepp om hur denna teori tar sig ut som stomme i en skulptur — men de som i dag talar och skriver om "rymdskulptur" menar ofta att de ej blott tänkt sig ögat placerat inuti föremålets mitt. De vill helst gå in i skulpturen och vandra omkring i densamma för att riktigt kunna avnjuta aspekten. Men det går nu inte då det gäller Lindbergs lilla i järn hamrade och hopsvetsade figuration "Jitterbug" vars kompositionselement svävar ut i en expressiv rytmisk formlek, obunden av det slutna kompositionssätt om vilket Michelangelo lär ha yttrat, att det skulle ge en sådan fasthet, åt grundformen att densamma bibehölls även om skulpturen rullade utför en klippbrant!

Lindberg har prövat på skulpturala utformningar i olika stilarter; den fast slutna formgivningen i den robust modellerade rundskulpturen "nr 84, Gående flicka", den dekorativt verkningsfulla kompositionen "nr 100, Häst" och de i naturalistisk stil stiliserade frirelieferna i bly "nr 94, Mask" och "nr 95, Torso" till försök med helt realistiska former, vilket lett till det ganska intetsägande resultatet "nr 92, Modell" och experiment att sammanföra olika stilelement, som i den svagt hopkomponerade terracotafiguren "Dansös". Bland hans teckningar har jag särskilt fängslats av den elegant och säkert utförda nakenstudien "nr 72".

Georg Camitz har i sina teckningar tillämpat olika manér men synes mig tyckas bäst då han nöjer sig med en ren kontur eller med några få enkla och karakteristiska linjer återger motiv som "nr 3, Stormfällning, I", "nr 8, Båt på strand, I", och "nr 28, Genom vindrutan". Då han söker få fram mer utfyllande annotationer i bildfältet, som t. ex. "nr 12, Skogsparti, I" och "nr 7, Timmerväg" förlorar teckningen stundom konstnärlig pregnans. Jag får då ett intryck av att många av linjerna verkar överflödiga eller oväsentliga. Men också i dylika arbeten kan han nå en strigent helhetsverkan. Jag tänker då på teckningar som "nr 6, Motiv från Lübeck" och "nr 33, Häststudie".

E - s o n.

Vestmanlands Läns
Tidning

Konst

Skulptur och teckning i Örjansalen

Konstnärerna Georg Camitz och Lennart H. Lindberg utställer till och med söndag skulpturer och teckningar i Örjansalen. Utställningen är att notera som intressant och omfattar många arbeten av god kvalitet. Framför allt lägger man märke till Lind-

bergs skulptur, som visar inte endast fantasirikedom i motivval utan också ett gott konstnärligt grepp om materialets behandling vare sig det gäller järn, terracotta, gips eller ebenholz. "S:t Mikael" förenar dessa båda egenskaper i hög grad. Figuren får genom järnet något av det tidlösa, och "Dansös" nr 77 och 78

är stillerade på ett sätt som skänker förtroende för det konstnärliga. Att Lindberg behärskar ett bredare register inom skulpturens område understrykes ytterligare av arbeten som 82 "Galler"-grind, där kompositionen har balans och rytm, och de figurala rörelsestudierna "Gångare", "Jitterbug" och "Kärlekspar", som i sina linjespel omfattar luftrummet med allt vad rörelsemomenten erbjuder. De kompakt sammanhållna "Gående flicka" och "Efter jobbet" är också känsligt utförda för att inte tala om den humoristiskt men ändå så karaktäristiskt förenklade "G II A". Lindbergs intentioner att skapa framhålls också i teckningarna, där "Ormlek" i vaxkrita är ett gott exempel på känslan för det dekorativa.

Camitz teckningar röjer en konstnär, som helt säkert har mera att bjuda på. Hans sätt att behandla blyerts, tusch, pastell, kol och svartkrita skvallrar om mångsidig säkerhet. Man lägger märke till de flyktigt men säkert fångade älgstudierna, där skiasens antydningar har konstnärlig fullödighet, eller häststudierna som i de flesta fall fullföljta efter andra principer och därigenom erhållit något av skulptörens sätt att fånga volym. Skogspartierna och stormfällning är säkert noterade naturavsnitt, där det svarta begränsats i rätta ögonblicket. Kanske Camitz bortsova utställningsmaterialet en aning. Det blir i allmänhet för litet tid att ägna varje studie vad den kräver.

S-g.

Västmanlands
Folkblad

lörd. d. 3 dec. 1955

Konstnärskolonien i Sala

Det talas om "konstens törnbeströdda stig". Talesättet har nog fog för sig. Historien har många exempel på tragiska konstnärsoden. Man behöver bara peka på Vincent van Gogh, som gick misförstådd och undervärderad genom livet, men som efter sin död nådde universell ryktbarhet. Carl Fredrik Hill och Ernst Josephson kunde måhända utgöra talande svenska exempel. Och då är det dock sådana, som mänskligheten så småningom fått upp ögonen för. De, som aldrig nådde den berömmelsen, som gick under i sin ojämna kamp med tillvaron trots att de var besjälade av samma konstnärliga ambition, deras tal är legio. Alltjämt finns det i vår upplysta tid alltför många, som undervärderar konstnärskapet, som i medvetandet om sin egen borgerliga trygghet, ser konstnären, som kanske kämpar

med hunger, fattigdom och sina konstnärliga problem, över laxeln. Men dessbättre finns det ändå och kommer väl alltid att finnas de, som drivna av inre övertygelse lämnar den ordnade tillvaron för att etablera sig som fria konstnärer med växlande framgång. Steget över fordrar stort moraliskt mod. I Sala arbetar f. n. fyra fria konstnärer. Alla har tidigare haft en ganska säker förankring i det borgerliga livet. Här nedan berättar de något om det avgörande steget och hur de funnit sig tillrätta. Deras namn är kända för de flesta salabor. De heter George Camitz, Edvard Cederling, Lennart Lindberg och John Sköld.

INTERVJUER.

Av

Åke Johanson

LINDBERG: Varför inte skulptur i stället för blomma?

— Jag kom in sent på den här banan och det var väl knappast genom egen förskyllan eller värdighet, berättar Lennart Lindberg. Läkarna ordinerade mig en omskolning 1947 och det talades om viss hant-

Porta, nästa sida

Lennart Lindberg.

LINDBERG...

verkanässig skolning. Men samtidigt vaknade hos mig

14

en längtan att mer ingående få studera det som jag tidigare kanske bara utövat som ren hobby, nämligen skulpterandet. Jag fick ett värdefullt moraliskt stöd i dessa mina tankegångar av dr Carl Friberg och det var nog också han som gav mig de första impulserna att söka kontakt med en konstskola. Det blev "konstfack" och detta steg har jag egentligen ingen anledning att ångra.

— Skolan i och för sig var ren sinsekuren mot de svårigheter — för det mesta av ekonomisk natur — som torrade upp sig, när det efter fyra år var dags att träda ut och visa kunskaperna mer officiellt och att försöka försörja sig på att skulptera.

Och ändå vet jag att min hustru haft det betydligt svårare än jag själv. Men jag har haft och har alltför ett ovärderligt stöd i henne.

— En nybörjare — för jag får väl räkna mig dit kanske än så länge — är alltid förvåntansfull, även om ekonomiska besvärigheter kan verka dämpande på entusiasmen ibland. Men jag är barnsligt glad, när jag tror mig ha tagit ett steg framåt och uppåt på den konstnärliga utvecklingsbanan.

— Stina Häfström sade härforeleden att måleriet är satt på undantag i dagens samhälle. Vad skall man då säga om skulpturen! Varför har folk en så reserverad inställning till skulptur i allmänhet. En skulptur i stället för en blomma, vore det inte något att tänka på. Den be-

höver inte ens vattnas!!! Ingen är ju profet i sin egen hemstad och för många är jag måhända fortfarande metallarbetaren, vars arbeten kan göras av vem som helst. När jag säger att en

decentralisering av uppdragen bland skulptörerna i detta land vore önskvärd så talar jag inte blott i egen sak, vill bara söka påvisa hur en liten namakunnig klick praktiskt taget alltid anlitas. Det skulle vara underbart om "öronen blåste framtåt på en liten stackare någon gång".

— Ett av mina många problem har varit att finna det material, som bäst passar mig. Jag tror att jag nu är inne på rätt väg, då jag åter gript till svetsverktygen. Redan som svetsare på fabriken såg jag de dekorativa värden som svetsningen hade förutom det rent sammanbindande och det skar ofta i hjärtat på mig, när man gick löst på en vackert lagd svets med smärgel. Nu söker jag utnyttja de dekorativa möjligheterna. En svetsad skulptur har onekligen rika skönhetsvärden och även om man aldrig kan närma sig naturalismen på den vägen så har man tämligen fritt spelrum för komposition och rörelse.

519 20/4 1957

Intim utställningslokal i Hattmakaren invigs i dag

Två av de tre salakonsnärerna Lennart Lindberg o. G. Camitz som inviger den lilla utställningssalen i Hattmakaren i dag. Här begrundar de den av Camitz signerade utställningsaffischen.

I dag kl. 16 invigs en ny liten utställningslokal i kv. Hattmakaren i Sala. Salakonsnärerna Lennart Lindberg, George Camitz och Bertil Andersson presenterar en liten sevärd kollektion varadera och utställningen är väl värd ett besök.

Lokalen är belägen i källarvåningen i det nyuppförda bostadskomplexet i Hattmakaren och ingången är från Hyttgatan, alltså från fastighetens gårdssida. Det är egentligen skulptören Lennart Lindberg, som förhyrt den och han avser att använda den som ateljé och undervisningslokal. Men med jämna mellanrum är det meningen att här också skall ar-

rangeras små utställningar av konst såväl från staden som utifrån.

— Jag hade f. ö. tänkt mig, säger hr Lindberg, att man skulle ge den här lilla intima lokalen ett trevligt namn och namnförslag mottas av utställningsbesökarna. Dessa förslag skall sedan granskas av en tremannajury bestående av i staden verksamma tidningsmän. Första priset blir en terracottaskulptur.

Lindberg visar denna gång några oljor, pasteller och kritsaker, Camitz teckningar och Bertil Andersson en samling oljor samt keramik. Utställningen är öppen fr. o. m. i dag t. o. m. 1 maj, alla dagar utom tisdagar och torsdagar, mellan kl. 16 och 20.

Konst

3 salakonstnärer ställer ut

Tre av Salas egna konstnärer har, som redan i korthet meddelats, slagit sig samman och arrangerat en liten trivsamt utställning i den nya lokalen i kvart. Hattmakaren. Många har redan sett den och övriga rekommenderas ett besök före den 1 maj, som är sista utställningsdagen. Trion består av Lennart H. Lindberg, Georg Camitz och Bertil Andersson, som alla tillämpar tämligen skilda uttrycksformer.

Lindberg har väl hittills gjort sig mest känd som skulptör. Somt av det som här visas har i skilda sammanhang tidigare kunnat beskådas, annat är nytt och sådant skapar alltid en viss nyfikenhet. Framför allt är det hans svetsskulptur, som intresserar. Lindbergs tidigare yrkeskunskaper har här lyckligt förenats med fantasi och dels medfött dels genom skolning upptränat sinne för de estetiska värden, som står att utvinna ur ett tämligen obändigt material. Hans "Gångare" är en fint balanserad karikatyr av "fasornas sport" och det jätterbyggande paret äger både kompositionell rymd och figurativ smidighet och rytm. I en samling metallsmycken får han också utlopp för sin fantasi. Lindbergs samling kompletteras av ett urval pasteller, som klart anger att han inte heller står främmande för färgproblemen.

Camitz är tecknaren i gänget. Under en mångfald år som reklamtecknare har han förvärvat en teknisk färdighet, som han numera utnyttjar i en fri konstnärlig utövning, vilken sannerligen inte bär några spår av stereotyp, klatschigt affischtecknande. Med enkla men ändå uttrycksfulla maner fångar han stämningen i ett landskap och just det karakteristiska hos ett djur eller en människa i rörelse. Han bör vara en för många i den här staden angenäm ny bekantskap.

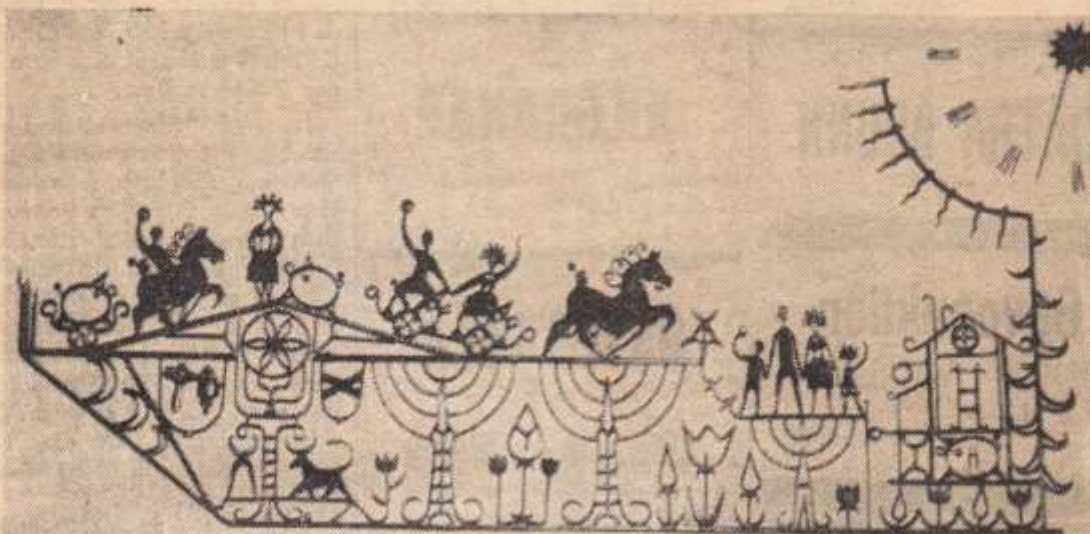
Andersson slutligen är en mångsidig begåvning, som ännu inte tagit steget fullt ut som konstnär. Men han ägnar fritiden samvetsgrant åt att stärka sina konstnärliga ambitioner. Sedan croquis-klubbens framträdande för många år sedan har han tagit jättekliv inom sitt måleri och speciellt kanske på de allra sista åren har han genom impulser utifrån — han har vistats nere på västkusten i ett par omgångar och där fått värdefulla kontakter — nått personlighet och utvecklats påfallande som kolorist. Färgen har i de senaste tavlorna blivit sörare. Över huvud taget ger hans måleri ett mycket vårdat intryck. Vid sidan om måleriet sysslar han som keramiker med anmärkningsvärt gott resultat. Såväl det rent tekniska förfarandet — han t. o. m. bränner sina alster i egenhändig tillverkad ugn — som den konstnärliga utformningen skvallrar deciderat om fallenhet.

Utställningen är öppen alla dagar utom i dag mellan kl. 16 och 21.

å k e j.

Sala Allehanda 24.4.57

En "dalmålning" i konstsmide

Detta är salakonsnären Lennart H. Lindbergs 2,5 m. långa "järnsaga" på Sala sparbank om en ung mans väg till ena pigo och deras drömmars mål, förverkligat genom sparandet.

Konsnären Lennart H. Lindberg i Sala har i dagarna färdigställt det konstsmide, som beställts av Sala Sparbank för att pryda banklokalerna till den besökande allmänhetens förnöjelse och estetiska uppbyggelse.

Som framgår av bilden ovan

är det något, som närmast kanske kunde liknas vid en "dalmålning i smide". Konstverket, som är ett par meter brett och som pryder klockväggen i banken, d. v. s. den vägg som finns t. v., när man kommer in i lokalerna, berättar schematiskt och lättfattligt om sparandets

nytta och nöje. Länst t. v. en ridande man, som med sig för en spargris, när han anträder giljarefärden. Föremålet för hans ömma känslor syns på krönet intill, också hon försedd med en spargris. I nästa avsnitt ser man de båda förenade

på en vagn sittande på var sin spargris och framför vagnen en häst. Därefter syns familjen och bredvid dem deras hus i vars grund symboliskt också placerats en spargris. Solen, som sprider sitt sken över onda och goda bärs upp av en trädformation. Under denna serie om en ung mans väg till ena pigo skymtar längst t. v. skärorna i Sala stads vapen, och därtill de sex häradsvapnen. Nämligen Vagnsbro, Väla, Tjurbo, Norrbo, Simtuna och Tors-tuna samt diverse träd- och

blomfigurer, som effektivt bär upp huvudmotivet i denna sedelärande saga, som Lennart Lindberg har all heder av.

Sala Allehanda
10/12 1957

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015: Den här väggreliefen gjordes 1957 och solen var kransen till en klocka på väggen i sparbankshallen. Han kallade den 'En ung mans väg till ena pigo'. Reliefen har blivit flyttad flera gånger i takt med alla ombyggnader och nu sitter den ganska undanskymd. Man måste ha ärendet in bakom sparbanksdisken för att kunna se den.

SA 9.5.58

KONSTINTRESSET

STORT I SALA

Sala Konstförening anordnade tre utställningar under det gångna året. Samtliga tilldrog sig stort intresse. Föreningens medlemsantal ökade med 17 till 279. Årsmötet hålles i kväll på Fp-lokalen kl. 19,30. Styrelsen samlas en timme tillgäre.

Den första utställningen arrangerades i samarbete med Fikaförbundet för bildande konst, som sammanställt en intressant och vacker vandringsutställning ur Dagnar och Philheast Humblas samling, Expositionen, som pågick

Forts. på sjunde sid. sp. 3.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

KONSTINTRESSE ...

o-o-o-o-o Forts. fr. sid. 1

tiden 7—14 april i Fp-lokalen, visades vernissagedagen av amanuens Hans Kruse, som även stannade ett par dagar för skoivisningar. Utställningen, som var intressant och omväxlande, besöktes av 566 personer, varav 478 skoleldomar.

Under tiden 29 september—6 oktober anordnade föreningen en utställning med måleri av stockholmskonstnären Lennart Folin, som själv var närvarande hela utställningsveckan. Utställningen, som upptog ett drygt 60-tal målningar, en del i relativt stora format, tilldrog sig stort intresse och föreläsningen gav som resultat ett brutto på 4.550 kr. Föreningen inköpte två målningar, "Hammars backar", vilken deponerats på Sala stads drätselkammare samt "Ateljéinteriör I", som utgjorde en av vinterna i årets medlemalotteri. Målningen deponerades under tiden främ till dragningen i Socialvårdsbyråns nya lokaler.

Årets sista utställning pågick under tiden 24 november—1 december, liksom de föregående i Fp-lokalen, o. utställande konstnär var västeråskonstnärinnan Brita Nordencreutz, som visade ett 30-tal målningar i sober, lyrisk färgskala. Många av målningarna visade sydländska landskap, men även den västmanländska hembygden hade inspirerat till mjukt kärleksfulla skildringar. Vid vernissagen uppstod något av köphause — ett par målningar såldes några minuter efter det portarna öppnats till utställningen — en ganska ovanlig händelse i Sala, där man gärna väntar med inköp till slutet på utställningsveckan. Försäljningsresultat: 4.050 kr.

Föreningen gjorde två intop: "Palmer", deponerad på Socialvårdsbyrå samt "Landskap, Nävarra II" som utgjorde en av vinterna i lotteriet.

Styrelsen har under året haft följande sammansättning: Hjälpsskrivare G. Alin ordf., doktor Lars Nordquist v. ordf., assistent Klage Bergman, sekre. och intendent, fru Anne von Schotting skattemästare, tjänsteman Folke Ostlund, köpmän Henry Johag, överlärare Fritz Ståhlberg, redaktör Åke Johansson samt teckningslärare Martin Eder. Suppl.: frisörmästare John Fredriksson, konstnär Lennart Lindberg samt fröken Ulla Johansson.

Revisorer: guidsmed R. Johansson och stadsbokhållare Gunnar Holm med konstnär Edvard Cederling som suppleant.

Undertecknad utställar

Skulpturer, Pasteller och Teckningar
i Fp-lokalen Magasinsgatan 4 B, Sala,
och inbjuder härmed till besök.

Utställningen hålles öppen varje dag
under tiden 8—16 oktober kl. 15—21.
OBS! Måndag—torsdag öppet till kl.
23,00.

Vördsamt

LENNART H. LINDBERG

STÖD KONSTFÖRENINGEN
GENOM MEDLEMSSKAP!

Torsten Hjeltn: Gitarristen

Sala konstförenings samlingar

9--16 november 1938

FOLKPARTILOKALEN

Sala konstförening har under sin 17-åriga tillvaro blivit ägare till ett 50-tal konstverk — målningar, teckningar, etsningar, skulpturer m. m., härav genom gåvor av olika konstnärer sexton stycken. Det har ansetts angeläget och önskvärt att på något sätt redovisa dessa förvärf inför konstföreningens medlemmar i första hand, men även inför övriga konstintresserade i staden. Detta är orsaken till den nu anordnade utställningen, som alltså får betraktas som ett led i föreningens i staderna uttryckta syfte att väcka, underhålla och utbreda intresset för bildande konst.

Det bör måhända framhållas, att föreningen vid sina konstinköp strävat efter att erhålla sådana konstverk, som kan anses vara för vederbörande konstnär karaktäristiska.

G. ALIN.

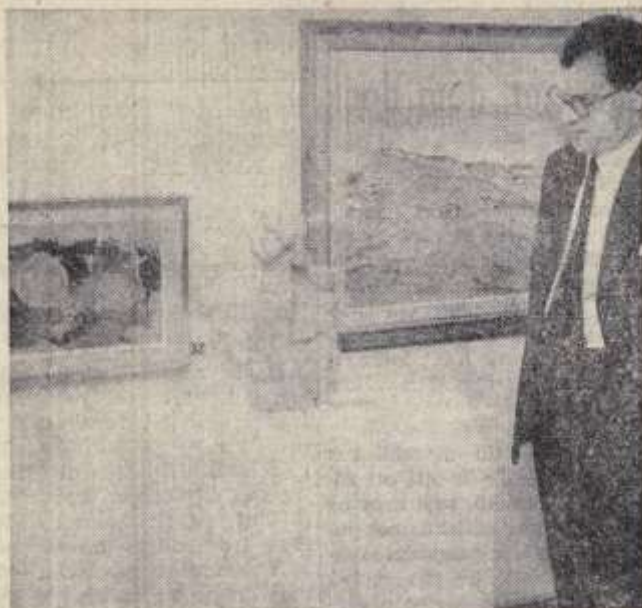
1) Boberg, Ferdinand: "Sala stads kyrka"	Akvarell
2) Percy, Arthur Cason: "Blommande äppelträd"	Oljemålning
3) Ollers, Edvin: "Västskustmotiv"	Oljemålning
4) Carlberg, John: "Sommarlandskap"	Gouache
5) Ollers, Edvin: "Höst, Gullholmen"	Oljemålning
6) Ekstedt, Sven: Teckning	Färgkrita
7) Wretling, David: "Skiss till fontän"	Skulptur i färgad gips
8) Andelius, Eva: "Flickan som trampade på brödet" (Barnteckning)	Akvarell
9) Cederling, Edvard: "Fönstret"	Oljemålning
10) Forsberg, Birger: "Interiör vid kamin, Etsarskolan"	Etsning

11) Forsberg, Birger: "Gumma vid hallarna, Paris"	Etsning
12) Forsberg, Birger: "Hotellfönstret"	Etsning
13) Forsberg, Birger: "Slätten"	Akvarell
14) Lindberg, Lennart H.: "Sittande kvinna" ..	Teckning
15) Lindberg, Lennart H.: "Småkrevader"	Teckning i skrapieknik
16) Lundberg, Eric: "Värvinter"	Oljemålning
17) Eder, Martin: "Minareten"	Gouache
18) Eriksson, Albert: "Spegling"	Oljemålning
19) Hedlund, Joe: "Svarta liljor"	Oljemålning
20) Håfström, Stina: "Crocus"	Oljemålning
21) Ekström, Saga: "I trädgården"	Oljemålning
22) Hans-Pers, Olle: "Landskap"	Etsning
23) Pyysiäinen, Valdemar: "Vid kvarnen"	Kolteckning
24) Pyysiäinen, Valdemar: "Kvinnostudie"	Kolteckning
25) Kernell, Gunborg: "Berit"	Teckning
26) Andersson, Bertil: "Flakebodar och nätt" ..	Oljemålning
27) Folin, Lennart: "Hammars backar"	Oljemålning
28) Nordencrutz, Britta: "Palmer"	Oljemålning
29) Söndergaard, Jens: "Hamn" (Provtryck) ..	Litografi
30) Ekström, Saga: "Frukt och blommor"	Oljemålning
31) Hjeltn, Torsten: "Gitarristen"	Oljemålning
32) Duhán, Evert H.: "Två äpplen"	Oljemålning
33) Gagge, Rudolf: "Stenungssund"	Oljemålning

Vinster i årets medlemslotteri:

34) Camitz, Georg: "Lodjur"	Teckning
35) Gauguin, Paul René: "Trädet"	Litografi
36) Söndergaard, Jens: "Den vita blåten"	Litografi
37) Turki, Zuobair: "Café i Paris"	Gouache
38) Ekström, Saga: "Blommande fruktträd" ..	Oljemålning
39) Duhán, Evert H.: "Det vita huset"	Oljemålning

SA 10.11.-58

Sala konstförenings intendent Kåge Bergman, som arrangerat utställningen, beundrande en skulptur av David Wretling. T. v. syns ett stilleben av Evert Duhán och t. h. "Hammars backar" av Lennart Folin.

Konstföreningens samlingar i dag värda drygt 10.000 kr.

Under innevarande vecka pågår i folkpartilokalen på Magasinsgatan i Sala en utställning, som på sitt sätt är tämligen unik. Sala konstförening visar sina samlingar, hopbragta under de 17 år, som gått sedan doktor Carl Friberg tog initiativet till föreningens bildande. Det är första gången som konstföreningens egna konstverk tillhopa närmare 40-talet, kan beskådas som helhet. De representerar ett värde av drygt 10,000 kr.

Vid den välbesökta vernissagen på söndagseftermiddagen yttrade konstföreningens ordförande, red. Ake Johansson, bl. a. att i stadgarna anges som föreningens syftemål att väcka, vidmakthålla och utveckla intresset för bildande konst. Det har un-

der alla är varit en ärlig strävan inom föreningen att fullgöra detta värv i grundarens fina anda. Vägarna har varit många; en av dem har varit att grundlägga och utveckla en föreningens egen konstsamling, som man hoppats skulle bli till nytta och nöje, till vederkvickelse och uppbyggelse för dem som bygger och bor i Sala. Alltsedan starten har, genom gåvor och inköp, konst tillförts samlingarna, som i dag rymmer ett 40-tal verk, representerande konstnärer med skilda stilar och tekniker. Inköpsnämnden har varit angelägen att erhålla sådana verk, som kunnat anses karakteristiska för vederbörande konstnär. I allmänhet har förvärven skett i samband med utställningar i föreningens regi. Hela samlingen representerar i dag ett värde av i runt tal 10,000 kr.

Deponeringar endast provisorium.

— Tyvärr är det så att vi i Sala inte är i den lyckliga belägenheten att äga ett konstmuseum eller annan därmed jämförlig lokal, där dessa samlingar tillsammans med den storstilade Fribergiska donationen, permanent skulle kunna förvaras. För att allmänheten skall komma i åtnjutande av den har det ansetts nödvändigt, dels att på skilda håll i staden i lokaler av mer eller mindre offentlig karaktär deponera konstverken, dels att tid efter annan dra samman konstverken och visa dem under ett tak. Detta är en skyldighet, som vi har både mot konstföreningens i det närmaste 300 medlemmar och mot stadsborna i allmänhet, sade ordföranden, som även underströk att detta icke får bli annat än ett provisorium i väntan på det Agnelimuseum, som bl. a. dr Friberg hyste en så innerlig önskan om.

Förutom de egentliga samlingarna visas de konstverk, som ingår i årets medlemslotteri, sex tavlor värda i runt tal 1.300 kr.

Aterseendets glädje.

En lång rad av för salaborna kända konstnärer åter ses på denna utställning. Där finns det allra första förvärvet, Ferdinand Bobergs lilla akvarell över kyrkan i Sala, som bl. a. finns reproducerad på konstföreningens medlemskort. Arthur C:son Perceys "Blommående äppelträd" med sin blonda kolorit och luftighet är en av samlingarnas pärlor. Edvin Ollers västkustmotiv representerar ett högklassigt landskapsmåleri. F. d. tärnsjöbon Birger Forsberg har några små etsningar, som man gärna stannar inför och den finländske konstnären Valdemar Pyysäläns kolteckningar avslöjar en värtalig uttrycksfullhet i svart-vitt. Här finns också Lindahls stipendiaten Stina Häfström och hennes huddungefödde make Albert Eriksson, Västerås-konstnärinnan Brita Nordencrantz som hade sådan framgång i fjol höst i Sala, salakonsnärerna Lennart H. Lindberg, Edvard Cederling, Martin Eder, Bertil Andersson och George Camitz. Konstnärsparet Torsten Hjelm och Suga Ekström, som haft två utställningar i Sala är representerade liksom den unge sirlingen och romantikern Joe Hedlund. Många, många andra icke att förglömma. Det är en liten fin utställning, som det faktiskt borde ligga i varje konstmedveten salabos intresse att ta sig en titt på.

Konst

Två utställare med salaanknytning

Efter ett långt och kanske på sitt sätt också välbehövligt uppehåll — främst med tanke på den livaktighet som visades under hösten på konstfronten — startade vårens utställningsserie på söndagen med två vernissager, där f. ö. bågige konstnärerna redan är väl kända för sala-publiken. Grafikern Birger Forsberg som utställer på Folkpartilokalen hela denna vecka är ju född i Hedeunda och väl förtrogen med östra länsdelen sedan ungdomsåren o. Lennart H. Lindberg, som ställer ut på sin "Färglådan" i kv. Hattmakaren också hela veckan, har ju fortfarande sin fasta förankring i Sala. När det nu fallit sig så att två utställare samtidigt påkallar salabornas intresse, så får man också hoppas att detta intresse räcker till för besök på båda håll. Forsberg och Lindberg demonstrerar bl. a. vitt skilda tekniker.

Sala Allehanda 22 febr. 1959.

Birger Forsberg, som kommit till Sala som konstföreningens gäst, presenterar en svartvit samling med enstaka inslag av akvarell. Framför allt är det dock hans grafiska arbeten och teckningarna, som tål att ses och beundras. Han förenar ett mycket gott tekniskt kunnande med en tecknartalang av ovanligt fin art. Dessutom består han sig med ett så pass traditionellt uttrycksätt och en så naturalistisk syn på tingen, att han här alla förutsättningar att bli rätt förstådd och till fullo uppskattad. Han avslöjar dessutom en viss romantisk läggning, som kommer till uttryck både i motivval och uttrycksätt och där till lyser under stundom fram en mild och finstämd humor. Som akvarellist är han flyhänt. Han utnyttjar teknikens givna möjligheter till spontanitet och hans akvarellandskap kännetecknas av ljus och luftighet, som stämmer sinnet i dur. Men som sagt främst är han sevärd som grafiker och vid söndagens vernissage visade han hur en etsning kommer till. Demonstrationen kommer f. ö. att upprepas på söndag med början kl. 19.

Lennart H. Lindberg, mest känd hittills som skulptör, har på sistone ägnat sig med allvar åt måleriet. Den samling han nu ställer oss inför består så gott som uteslutande av oljor. Det vore för mycket begärt att finna en färdig målare redan nu, men så mycket kan sägas att Lindberg som ju är en sökare med ytterst allvarliga ambitioner, utan tvekan äger förutsättningar även med palett och pensel i hand. Nu har man kanske vissa svårigheter att finna någon enhetlighet i produktionen hittills, men mycket finns här som starkt påkallar intresset.

Mitt i hans koloristiska experimenterande hittar man små fullträffar, som fögnar ett färg-hungrigt sinne. Detta gäller alldeles speciellt ett par av hans frukstilleben, som kännetecknas av mogen finstämdhet och harmoni. Av allt att döma har Lindberg också ett utvecklingsbart sinne för komposition, som stundom tar sig ganska intressanta och stundom lustiga uttryck. Han strävar alltid efter en meningsfull kompositionell uppbyggnad, fullt förävarbar ur konstnärens egen synpunkt. Och

det är väckert så! Det vittnar om att han går till verket med allvar och ärlig vilja. Det skall bli intressant att följa honom i fortsättningen. Man kan nog vara ganska förvissad om att han inte tänker stå och stampa länge på samma plats. Det vore olikt Lennart Lindberg! Åke J.

KONSTROND:

Två utställningar ger högtidsvecka för konstälskare

Om man nu inte direkt kan säga att Sala är svältfött på konstatställningar, så är det väl ingen överdrift om man säger, att de kunde få komma litet oftare. Däremot är det inte alldeles nödvändigt, att det blir flera på en gång, som det råkat bli just nu.

I Folkpartilokalen ställer konstnären Birger Forsberg ut i Sala Konstförenings regi. Han har ett mycket rikt register och utställningen omfattar teckningar, akvareller, oljemålningar och etsningar med tonvikt på de senare, som också verkar vara konstnärens stora lidelse.

Något av etsningens teknik och svårigheter försökte han också, i en synnerligen instruktiv demonstration, vid vernissagen göra den ganska talrika publiken bekant med och vi tro, att de som var i tillfälle att se konstnärens arbete med plåtar och syror i fortsättningen förstår att bättre värdera etsningen som konstverk.

Som sagt, hans etsningar och tornålgravyrer är av mycket hög klass, men de övriga teknikerna står inte steget efter. Utställningen pågår t. o. m. söndag, vardagar 14—16 o. 18—21, samt på söndag 15—20.

Sala Posten 22 febr. 1959

Konstnären Lennart Lindberg

ställer däremot ut i egen regi och där till i sin egen lokal, den lilla trevliga Färglådan i kv. Hattmakaren vid Hyttgatan.

Han har för en tid ställt undan kavaljetten och plockat fram staffliet och resultatet har blivit att Färglådan, i bästa mening, riktigt gör skäl för namnet. Det råder ingen tvekan om att konstnären tagit ett jättetälv framåt sedan han sist visade salaborna en utställning. Några härliga sommarveckor i den nordbohuslänska skärgården har givit motiv till en rad utmärkta saker ibland i rent naturalistisk och ibland i starkt förenklat manér. Här och var hänger ett åtråvärt stilleben eller någon rolig komposition, allt kännetecknat av en säker måttfullhet och diskret färgskala. Naturligtvis saknas inte heller skulpturer, men i denna utställning är de inte huvudsaken, även om man inte skall underlåta att ta en titt också på dem.

Utställningen hålles öppen t. o. m. söndag, dagligen kl. 14—21.

Vi skulle vilja råda salaborna att göra en konstrond. De båda konstnärerna har var för sig mycket att bjuda på, och deras genrer är så pass skilda, att man mycket väl kan njuta dem i praktiskt taget samma andetag.

N. J.

Lindbergs smide "Odlaren" på plats i Mikaelsgården

S A 3/9 1957

Salakonstnären Lennart H. Lindberg vid sitt vackra smide "Odlaren", som på onsdagen placeras i Mikaelsgårdens entréhall. Bredvid Lindberg hans båda medhjälpare, smidemästare Einar Sahlin och Sixten Nordin.

Den konstnärliga utsmyckningen av Mikaelsgården fortgår planerligt. Hans Fagerströms briljanta väggdekorer i stora samlingsalen är redan avslutad och har väckt allmän beundran och på onsdagen kom Salakonstnären Lennart H. Lindbergs vackra smide "Odlaren" på plats i entréhallen. Även här konstaterar man att resultatet blivit utmärkt.

Konstnären har all anledning att känna sig tillfreds med sitt arbete, som borde öppna nya vägar till liknande konstnärliga utsmyckningsarbeten för honom. Än en gång är man beredd att understryka att Lindberg i smidet har de verkligt stora förutsättningarna att göra sig gällande. Han har inte någon egen ateljé eller verkstad, som lämpar sig för denna form av konstutövning, men smidemästare Einar Sahlin hos Lings Efttr. på Magasinagatan har välvilligt ställt både verkstad, tid och krafter till förfogande, understryker konstnären.

När Lennart Lindberg fick uppdraget att smycka den största fria ytan i Mikaelsgårdens entréhall så lämnades inga direktiv om konstverkets utseende eller innehåll. Han svarar alltså själv för verket alligenom och även om det inte har en avgjort sakral prägel, så har konstnären i "Odlaren" lyckats fånga något av den mänskliga vardagens möda och lycka och därtill givit sitt verk en utformning som otvetydigt knyter an till silverstadens. Prosten Nils Kebbon tolkar innebörden i konstverket med en strof ur en psalm, som lyder "Sänd av himlens sol ett skimmer Herre över mödans dag".

"Odlaren" har utförts i järn och mässing och konstvetningen bildar ett synnerligen dekorativt mönster. Himlens sol — en rektangulär, bämrad mässingsskiva — lyser över odlaren vid plogen och hans kvinna med barnet i en lekfull attityd. Mellan dessa reser sig ett livsträd med mässingstrunkter. Hela denna enkla men vackra bild av samhället vilar på ett fundament, som symboliserar gruvan och figurer, som karakteriserar mänsklig möda och uppbyggingsvilja, men även en del kristna symboler kan skönjas, liksom silverakran. Kompositionen är fast och väl sammanhållen samt dessutom begriplig för envar.

Åke J.

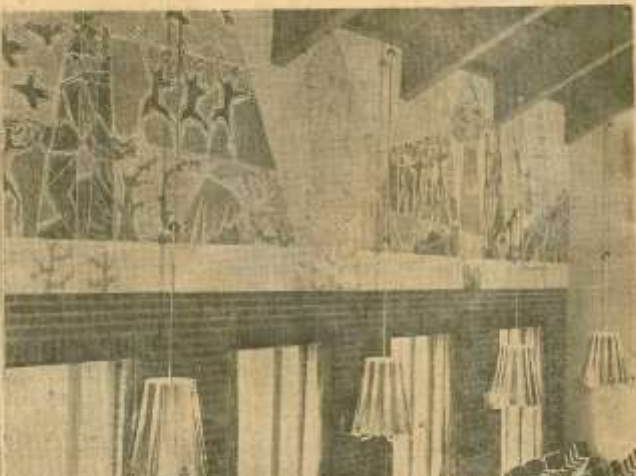
Lennart Lindberg, *Odlaren*, järnrelief ca 260 cm, Mikaelsgården

SCHWERIN-RUM I SALAS NYA FÖRSAMLINGSGÅRD

En stämningssbild från det lilla samtalssalssal med knipell under Kristusfiguren.

En stämningssbild från det lilla samtalssalssal med knipell under Kristusfiguren.

SALABORNA SKÄNKTE TAVLOR, TEXTILIER

På söndag — Mikaelidagen — får Salas kyrkliga kretsar ett betydligt 30-årigt önskemål förverkligat. Då inviger biskopen stadens flesta församlingssal, en vinkelbyggnad i rött fasadtegel vackert belägen mellan Kristnaskyrkan och Stadsparken. Strålbara arkitekter Mikael har fått ge namn åt gården, vilken till allmänna helägenhet kunnat uppföras innan kostnadsberäkningens rum, 1.630.000 kronor. Men så har också givmildheten varit stor bland salaborna, vilka förutom en del pengar skänkt konstverk och andra inventarier, t.ex. textilier.

Programmet för invigningen av Mikaelgården på söndag är nu utformat i detalj. Det inleds med högmässa i Kristina kyrka, där predikan hålles av biskop John Cullberg. Efter gudstjänsten blir det samkväm i det nya församlingssalssal för 250 inbjudna gäster. Här hålles välkomnandet av kyrkvården Erh. Göransson och Sala orkesterförening med tandläkare Bo Lindblom som solist spelar Andantino av Mozarts Flöjtkonsert i Ess dur. Vid detta tillfälle invigs också den nya flygen. Kontraktspresten Nils Kehbon lämnar en redogörelse över församlingssalssal tillkommet och överlämnar Mikaelgården till Sala stadsförsamling. Kyrkofullmäktiges v. ordf. kyrkvården Bror Klingvall ber därpå biskop John Cullberg inviga gården för dess ändamål. Sedan biskopen hålles invignings-talet följer psalmsång och sång av kyrkokören.

Ordet förklaras fritt, innan Orkesterföreningen avslutar invigningsprogrammet med Festmusik av Henry Purcell. De inbjudna delas därefter upp i grupper för visning av Mikaelgården.

Kontraktspresten Nils Kehbon i Sala framför Lennart B. Lindbergs verk i en stämningssal i salsting av Cyrillus Johansson speglar konst vackert. En vägg i den nya Mikaelgården.

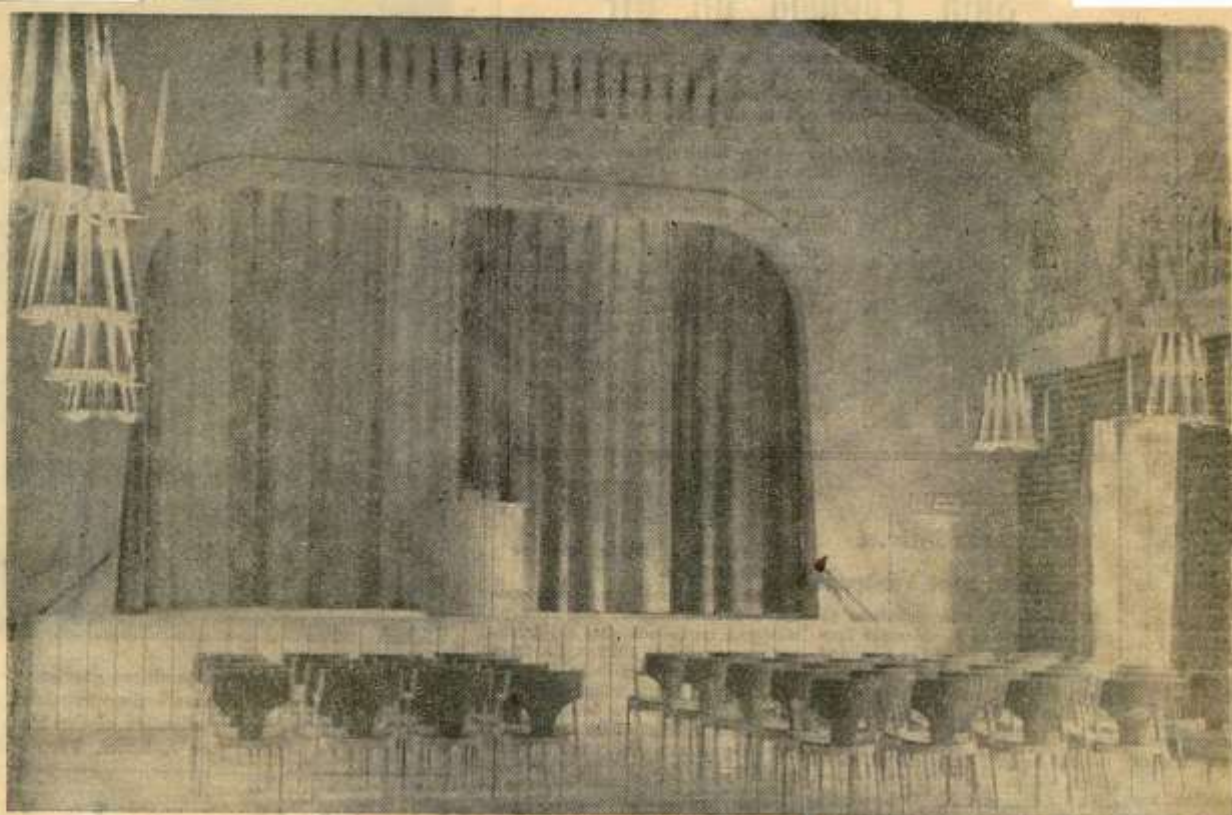
**Biskop, orkester, kyrkokör
medverkar vid invigningen**

SALA ALLEHANDA

På husesyn i

A FREDAGEN DEN 2 OKTOBER 1959.

Mikaelsgården

Från den vackra samlingssalen, där de 252 stolarna klädda i blått nu kommit på plats. Ljuskronorna är komponerade av Mikaelsgårdens arkitekt Cyrillus Johansson. Ridån i dova, väl samstämda färger är vävd på Sala vävskola.

Detalj av Hans Fagerströms kalkmålning med motiv från S:t Davidslegenden, som pryder en hel vägg i samlingssalen.

1959

Kristnkyrkan och en nylagd trappa förbinder direkt de bägge byggnaderna. I vinkelbyggnaden t.v. är pastoraexpedition och bl.a. kommissionärerna, organistens vaktmastarens bostäder inrymda. I den andra vågen finns bl.a. församlingssalen.

Vinklade bjälkar ger rymd

Församlingssalen, som beräknas skap såsom sykreter m. fl. skall rymma 250 personer, går i milda, få ett tillhåll. En lång, elegant ljusa färger, avbrutna av stolar. Karl Johan-soffa är en av de nas klarblå klädsel. Ett tak med många inredningsdetaljer som breda, skarpt vinklade bjälkar i privatpersoner skänkt till Götta avvikande, svagt rödbrun nyans, rum, emmastolar i guldgul klädsel ger rymd åt lokalen, där bl. a. för andra Konstnärinnan Anna Stein-samlingens kyrkospelsgrupp skall holtz har skänkt ett glasskåp med hålla till och där det även finns handmålat porslän och ett hand-möjlighet visa film. Scenens in-målat bord. En annan salabo har ramning är gråtonad o. ridån ran-knutit vackra ryor till rummet, dig i dämpade nyanser. En film- Ett modernt kök med kakel i duk finns bakom en andra ridå i svart ligger i anslutning till herr-grått. I taket hänger linjerena gärdssrummet. Det mesta porslänet ljuskronor i mässing, formgivna med Mikaeli-sigillet finns redan av Cyrillus Johansson på plats.

Fönstren längs den vänstra, lju-sa väggen är blyinfattade i grått, gult och grönt. Den motsatta Kyrkorådet i Sala kommer i långväggen är delvis av tegel och fortsättningen att hålla sina sam-avslutas upptill med en stor kalk-manträden i ett rum en trappa målning av salabördige kyrkomå-upp i Mikaelsgården, vilket är en laren Hans Fagerström.

Långförsens klocka

Han berättar på denna vägg under det vackra taket den väst-mänländska legenden om Lång-försens klocka i en serie stramt hållna och uttrycksfulla bilder. Man ser hur Västmanlands apos-tel, munken David, kommer till Sala, som symboliseras med hjul steg, eld och andra tecken på gruvedrift. Man ser hur folket blo-tar till Oden och hur David pry-las när han förkunnar det nyt-oriet.

Målningen skildrar drömmen David hade, i vilken moder Mari-som ett tecken på hans framgång-pekar på en kyrkklocka som hän-ger mellan ett par träd. Vägg-berättar vidare om hur avguda bilden krossas och hur kristen för-kunnelse ljuder över folket, Kris-tinakyrkan skymtar i bakgrunden. Nya ställningar för nya kyrkhyg-gen syns där till slut, men också folk som söker resa avgudabilder igen: det är Hans Fagerström's egen epilog till legenden.

Herrgårdssrum med emmor

En vinkdörr leder från försam-lingssalen in till det a. k. herr-gårdssrummet, där mindre säll-

vid Schwerin-salen skall en ets-ning av marinmålaren J. Hägg-hänga. Annat som är skänkt till detta rum är en mindre sjuarmad ljusstake, en möbel i vitt samt två rejäla sängar. Rummet är av-sett för gästande föredragshäl-lare, predikanter m. fl.

Rejäl hobbyrum

Vi gör också en kort rund-vandring på nedre botten i Mi-kaelsgården. Där finns en konfir-mandsal för bortåt 20 elever med ett angränsande litet samtalsrum. Där finns också rum för den kyrkliga ungdomsverksamheten med trevliga, robusta möbler ut-placerade på tegelgolvet. Där finns ett rymligt hobbyrum med arbetsbänkar efter väggarna och plats för ett stort ping-pong-bord. Prosten Kebbön och andra med honom hoppas på att allt fler ungdomar skall söka sig hit.

Omklädnadsfögar för kyrkspe-larna finns också på nedre bot-ten, liksom kapprum och särskild ingång för ungdomarna. Genom en lucka under golvet i försam-lingssalen kan möbler hivas upp eller ner.

Harpospelare

Pastoraexpedition, stort arkiv-utrymme — det behövs nu när man väntar på pastoratssamman-slagningar — och fyra bostäder finns i gårdens andra länga.

Allt är mycket välordnat och det mesta i färg och form smak-fullt. Inredningsarkitekten John Kärrhagen har lyckats bra.

Så småningom skall också om-givningarna göra gården rättvisa: på gräsmattan framför entrén skall finnas en näckrosdam med en skulptur av Lennart Lindberg, föreställande en harpospelare.

Heilen

Mikaelsgården i Sala ligger nära

Den märklige 1400-talsmålaren Albertus Pictors tolkning av den helige Mikael i Sala landsförsam-linga kyrka har varit förebild för den nya församlingsgårdens sig-ill. Högst upp på gaveln mot Stadsparken finns denne ridder-klädde Mikael med bevingat avärd och korsprydd sköld i en medal-jongformad mosaikläggning, aka-pad av stockholmskonstnären Gustaf Ambe, vilken även svarat för byggnadens färgsättning in-omhus. Hjälp med mosaikens pla-cering hade han av byggnadsarki-tekten Cyrillus Johansson, Stock-holm, vars sista verk Mikaelsgår-den blev.

Det konstverk som omedelbart fångar blicken när man passerat entréns massiva ekportar är dock en salabos. I hallen pryder en de-korativ och formakön studie i smi-de av Lennart H. Lindberg större delen av en ljus vägg. "Odlaren" kallnas verket, som skildrar arbe-te på åker och i hem och i gru-va, men även mödorns glädje och fruktbärande resultat: det finns ljusa partier av mässing i det svarta smidet. En månskära finns där, som i Sala vapen, och en fisk-figur blir symbol både för kyrkan och de många sjöarnas Sala.

Vt MÅNDAGEN DEN 5 OKTOBER 1959

Ingenjör Anders Diös t. v. och salakonstrnären Lennart Lindberg, som fick i uppdrag att utforma ett konstverk för nya församlingsgården.

Mikaelsgården fick fin gåva av Diös vid invigningen

Sala stadsförsamlings nya församlingsgård Mikaelsgården invigdes på söndagen av biskop John Cullberg i närvaro av 275-talet inbjudna. Huvudentreprenören byggmästare Anders Diös, som byggt fyra av de fem församlingsgårdar som tillkommit under detta år inom stiftet, var givetvis en av hedersgästerna och han lovade bekosta en skulptur som skall utföras i brons av Salakonstrnären Lennart Lindberg, och bli ett vatten-
spel i trädgården utanför Mikaelsgården.

SALA (Folkbladet). Salakonsktnären Lennart H. Lindberg är nu i det närmaste färdig med sin skulptur "Harpolekaren", som har bekostats av byggmästare Anders Diös för planering i en fontän utanför Mikaelsgården.

På bilden ses Lindberg i arbete med en mindre justering av gipsmodellen, som sedan skall avgjutas i brons hos Bröderna Bergman i Stockholm. Från harpans övre båge skall fem vattenstrålar bilda de strängar som den grubblande harpolekaren rör vid.

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015: Den här kom till i hans ateljé på Magasinsgatan. Han hade ett h-e med att få stadga i harpans båge. Han fick hållmig-vaken-piller utskrivna av en läkare och till och med grät för bekymret att bli klar med gipsförlagan till gjutningen av skulpturen inför i invigningen.

SALA ALLEHANDA LÖRDAGEN DEN 16 APRIL 1960.

Konst

LENNART LINDBERG

utställer f. n. i Uppsala på Fyrisgalleriet och UNT:s konstkritiker docent Teddy Brunius skriver bl. a. efter att ha sett utställningen:

"Man möter ett solitt kunnande i ett opretentiöst och kraftfullt måleri. Penselslagen ger bestämda och formuppbyggande spår i gråa och ljusa harmonier. Stilleben, landskap och fisklägesbilder varierar inom en snäv ram. "Mellan två riken" heter en impressionistisk harmoni i grönt från Svinesund, och av samma milda art är den målning som kallas för "Bukta i Strömstad".

Uppställningarna av föremål är samlade och starka. Bilden av ett hörn av ateljén med en kamin är fast uppbyggd."

Fyra salamålare visar sin konst

Förmodligen har det aldrig förut hänt att så många av stadens professionella konstnärer som fyra har haft en gemensam utställning, men i dag öppnas en utställning i Sala Konstförenings regi där Edvard Cederling, Lennart H. Lindberg, John Sköld o. Sixten Engberg är representerade med sammanlagt ett femtiotal arbeten.

För att börja med Edvard Cederling — förmodligen ligger han närmast de äldre salabornas hjärtan — presenterar han en rad blomstermotiv i den oförfälskade naturalism, som är hans kännetecken. Därtill ser man i hans kollektion ett antal salamotiv och i några av dem presenterar han sig som en alldeles utmärkt akvarellist.

John Sköld — för inte så länge sedan hade han en separatutställning vilken vi då var i tillfälle att presentera, och vad som sades då får i stort sett gälla för vad han visar här. Hans bergbäckar står i en klass för sig och hans lidelse för naturen avspeglas tydligt i produktionen.

De andra två, Sixten Engberg och Lennart H. Lindberg, kan man visserligen utan större svårigheter skilja från varandra, men trots detta visar deras måleri väsentliga likheter. Främst då i gräskalan, som de båda konstnärerna fått ett synnerligen gott grepp om. Lindberg har förutom ett antal stilleben några kraftfulla motiv från Island och Bohuslän. På Engbergs plussida står framför allt en sydländsk stad — en av utställningens toppsaker.

Det är en intressant utställning inte minst ur den synpunkten att man här möter olika manér.

Utställningen, som hålls i Folkpartilokalen på Magasinsgatan, hålls öppen lördag-måndag, under lördagen och måndagen kl. 14—20 och på söndagen kl. 13—20.

N. J.

SA 1960-11 28

Konst

Fyra salamålares utställning hålls öppen till onsdag

Den utställning, som f. n. pågår i Fp-lokalen, och där salakonstnärerna Edvard Cederling, Lennart H. Lindberg, Sixten Engberg och John Sköld ställer ut i Sala Konstförenings regi, blev som väntat en succé. Under de två dagar utställningen visats har den setts av drygt ett par hundra personer, och ganska många konstverk har också redan funnit köpare.

Avsikten var att utställningen endast skulle hållas öppen t.o.m. i dag, men på grund av det stora intresset, har tiden utsträckt t.o.m. onsdag denna vecka. Öppettiderna är varje dag kl. 14—20.

De fyra salakonstnärernas utställning

I konstföreningens regi blev synnerligen lyckad ur publiksynpunkt. Både på lördagen och söndagen strömmade folk oavbrutet till utställningslokalen, Magasinsgatan 4 och konstföreningen har nu beslutat att förlänga öppethållandet t.o.m. onsdagen. Ett stort antal tavlor har också sålt eller reserverats.

Samtliga deltagare i utställningen har fått verk sålda och som väntat är det Cederling som fått de flesta såld-lapparna på sina tavlor. Konstföreningen har även för egen del inköpt eller reserverat några tavlor för inköp.

Konstnären Edvard Cederling valdes till hedersledamot i föreningen.

Folkbladet

Salakonstnärerna har framgångsrik utställning

SALA (Folkbladet). De två senaste dagarna har det varit mer folk än vanligt på Magasinsgatan. Och de allra flesta har styrt stegen till den port i nummer fyra, där det står "Konstutställning". Bakom skylten finns i sin tur fyra kända salakonstnärer. Eller rättare sagt deras verk i form av oljemålningar och akvareller.

Ja, säger intendent Stig Anå i

Salas konstförening, det är Edvard Cederberg, Lennart H. Lindberg, John Sköld och Sixten Engberg som har utställning. De är här i salen representerade med ett femtiotal dukar. Det är första gången som de hänger gemensamt, men annars är utställningen den sista i år, som anordnas av konstföreningen. Vi har också kunnat glädja oss åt en tairisk och intresserad publik.

Den talrika konstpubliken funderar och diskuterar.

LÖRDAGEN DEN 29 APRIL 1961

Lennart H. Lindberg, Sala, ställer ut i sin egen lya

Lennart H. Lindberg har ordnat en utställning i sin ateljé på Magasinsgatan 13 i Sala. Den är intressant ur flera synpunkter. Med eller utan direkt avsikt belyser den Lindbergs utveckling och man undgår inte att märka hans allvarliga strävan att finna den form som han mer eller mindre slutgiltigt kommer att använda för att ge uttryck åt sina impulser.

Han är redan ett namn — åtminstone i Västmanland — tack vare sina alster i smide och har också uppmärksammats för sin övriga skulptur. Av detta visas inte mycket på Lindbergs högst privata "vårsalong". Här visar han framförallt sitt måleri, dominerat av motiv från västkusten och från Island. Islandsresan under förra sommaren gjorde djupa intryck på Lindberg, men det förefaller som om hans värme för sagoön ännu inte riktigt har hunnit mogna riktigt. Målningarna därifrån vill knappast skilja sig

ifråga om tonen från dukarna med strömstadsmotiv.

I och för sig behöver det givetvis inte ligga något märkligare i detta eftersom man troligen kan uppfatta samma air på en ö i Atlanten som vid vår kust i norra Bohuslän. Men man liksom väntar sig att Lennart Lindberg skall lyckas åskådliggöra den kärlek man vet att han hyser till det som ger Island sin särprägel. Dit har han inte, såvitt anmälaren kunnat finna, hunnit.

Till detta måste sägas att Lindbergs utställning är verkligt intressant och man vågar sig faktiskt på att beteckna några av dukarna som mycket avancerade skapelser. Det mest glädjande med Lennart Lindberg är, i anmälares tycke, att han trots sin charmerande originalitet, som gör hans skapande trivsamt och nytt, inte försöker sväva högre än vingarna bär honom. Han är en glad givare och han är sej self, men inte sej self nokk.

Pedro

Ve MÅNDAGEN DEN 17 JULI 1961

Sala saknar inte skulpturell utsmyckning men det finns plats för flera donatorer!

Carl Eldhs "Ungdom" i Stadsparken har läroverket och Kristina kyrka som bakgrund. Harpolekaren framför Mikaelgården har gjorts av Sala-konstnären Lennart Lindberg.

I Länstidningens serie om Sommar-Sala skall vi i dag berätta något om den konstnärliga och skulpturella utsmyckning, som möter en besökare på vandring i stadens parker. Stadsparken har haft förtursrätt i förskönandet och i eller kring denna finner man de konstverk som utgör vackra blickfång. F. stadsträdgårdsmästaren J.E. Lantz har i mångt och mycket haft ett finger med i spelet när gällt att få dessa skulpturer skänkta eller på plats. Hans önskan är givetvis att staden eller hugade gävgivare skall fortsätta utsmyckningen.

Direktör Gustaf Tengfeldt var den förste, som såg till att Stadsparken gavs denna "ansiktslyftning". Hans gåva är daterad till den 23 juni 1938 och utgörs av Carl Eldhs "Ungdom". En vacker ungdomsavgjöring, som dock förlorar något i värde genom att den finns i ett stort antal exemplar och sålunda kan ses i många städer i landet. Den har fått sin plats framför musikstråden och från norrändan av parken har den

läroverket och Kristina kyrka som slående bakgrund.

I slutet på 40-talet kom också minnesstenen av J. H. af Forselles upp. Af Forselles var bergshauptman och verksam i Sala mellan åren 1817—1855. Att han var en diktator och mäktig man i Silverstaden vet också det uttalande av honom som nu finns inhugget i sockeln att berätta: "Jag heter af Forselles, är satt i kung och kronans ställe, och för er go herrar gör jag som jag vill".

Fru Anna Schött i Sala har gjort modellen till bysten och det är också hon som skänkt den till staden. J.E. Lantz lät placera den i lummig inbäddning på "Lycksalighetens ö", och där står den nu som ett minne över den mäktigaste av de herrar som utövade hart när diktatorisk makt över folket i och kring silvergruvan.

Vandrar man vidare genom parken i riktning mot centrala staden finner man den vattenstänkande flickan i springbrunnen i parkens mitt. Den avbildningen gör kanske inte anspråk på att höra till konstverken och det är också den gamle stads-

trädgårdsmästarens önskan att Sala här skall placera ett nyförvärv. Flickan som nu finns att beskåda i springbrunnen stod tidigare vid gamla Smedsbron. Lantz hittade den sedermera i ett skrotlager, lät måla upp den och placerade in den i springbrunnen. Men som sagt: Plats för en donator.

I söderändan av parken står David Wrellings "Nya vingar". Den kom upp 1950, som en gåva från salafrun Agnes Fröberg och Lantz glädde sig alldeles speciellt över denna skulptur som innebar att han fick göra stadsparken helt klar före sin pensionering.

En av stadens egna konstnärer, H. Lindberg, har som bekant svarat för den tänkande "harpolekaren", som med vattensträngar "slår tonen" framför Mikaelsgården. Den kom på plats för ett par år sedan i samband med invigningen av Mikaelsgården som en gåva från byggmästare And. Diös och är alltså det senaste förvärvet till den skulpturella utsmyckningen.

Börge.

Salakonstnären Lennart Lindberg ställer ut i Lindesberg. En av hans regattakompositioner ser vi t. v. om konstnären på bilden.

Intressant salakonstnär ställer ut i Lindesberg

Salakonstnären Lennart Lindberg öppnade på långfredagen en utställning av sitt måleri på Stadshotellet i Lindesberg. Utställningen pågår under hela påskhelgen. Detta är Lindbergs första utställning i Lindesberg.

Lennart Lindberg är både skulptör och målare och som målare närmast att betraktas som autodidakt. Hans främsta styrka ligger också i formen även om han ofta visar sig vara mycket kultiverad i sitt arbete med färgen. Han odlar en ljus, lätt gråskala men står ibland över i starkt koloristiska utsvävningar, som t.ex. i Hippi och Ryttare på blå häst. Dessa överslag till en högre kolorit tycker jag visar en del av hans begränsning. Ett resolut handlag med färgen behöver inte vara ett minus, men Lindberg blir ibland så rå i tonen att det irriterar åtminstone mina ögon.

Mest intressant på utställningen är aviten med studier av segelbåtar. Lindberg är förälskad i båtar, både de trygga fiskebåtarna och de smäckra regattabåtarnas avvillande aegle. I segelbåtssviten har han dragit de geometriska konsekvenserna av motivet och resultatet har blivit en serie dynamiskt rytmiska kompositioner.

Ett antal stilleben visar hans breda kunnande och vitalitet. Där behandlar han färgen mycket kultiverat utan att för ett ögonblick bli tråkig.

Lindbergs utställning är definitivt en intressant företeelse, som jag anser vara väl värd ett studium. Hans temperament och kraft, som genomsyrar de flesta av hans verk får en angenäm krydda av humor och det är uppfriskande.

Alex S—n.

Härmed har jag äran inhjuda Eder till min

UTSTÄLLNING

i LINDESBERGS STADSHOTELL

under tiden 20 t. o. m. 23 april (påskhelgen).

Öppet alla dagar kl. 13.00–21.00

Påskaften kl. 10.00–21.00

Välkommen!

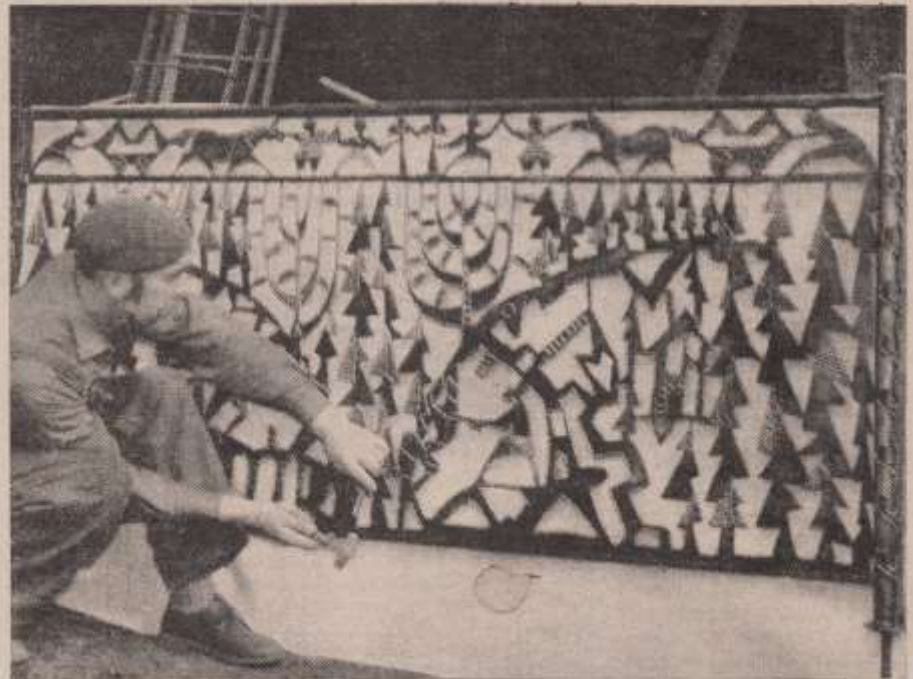
Lennart H. Lindberg

Sala-konstnär smyckar bank med förnämligt konstsmide

—Salakonstnären Lennart H. Lindberg blir i dagarna färdig med sitt hittills största och, skulle vi tro, mest betydelsefulla arbete. I mitten av månaden skall det förnämliga konstsmidda järnräcket vara på plats i Lindes sparbanks nyrenoverade lokaler. Att utsmyckningen kommer att bli uppmärksammas — både vad gäller konstnärliga kvalifikationer och smidets utförande är det ett förnämligt verk — vågar man nog redan nu påstå, även om man inte sett smidesverket i den rätta miljön.

Den sista finputningen av det smidda räcket görs för närvarande i Sahlins smidesverkstad vid Magasinsgatan, som konstnären är mycket tacksam över att ha fått disponera för sina arbeten. Att få färd på en lämplig lokal för eget bruk är synnerligen svårt här i Sala och de kommunala myndigheterna gör inte heller något för att underlätta svårigheterna.

Forts. sista sid. sp. 3

Konstnär Lennart H. Lindberg i arbete med det ena av de två konstsmidda skyddsräcken, som han håller på att färdigställa åt Lindes sparbank.

LÖRDAGEN DEN 12 AUGUSTI 1961.

Forts. fr. sid. 1

SALAKONSTNÄR . . .

—Forts. fr. sid. 1

När vi gör ett besök i smidesverkstaden är Lennart H. Lindberg i färd med att slipa räcket detaljer försedd med smörgel och ståthorsta och bländad skyddsglasögon och hjälm. Skall man syssla med konstsmide så måste man också vara förfaren i metallarbete. Och det är Lennart H. Lindberg. I 15 år har han sysselsatt inom metallindustrin. Innan konstnärskapet tog överhanden.

Ett halvt års arbete

— Detta mitt föregående har gett mig impulsen att arbeta med aveta, säger konstnären. Och nu kommer mina kunskaper i svetsning väl till pass. Det här är dock inte det första smidesarbetet, men absolut det största. Ett halvt år har det tagit i tid räknat. Det är klart att ett sådant här omfattande arbete är förenat med många problem och det har varit vacker och när man lyckats lösa dem på ett tillfredsställande sätt.

Till de svåraste momenten hörde att rätta räcket. När svetsningen var klar gick järnplåten i vågor och man tveklöst på att den skulle gå att rätta. Men med hjälp av en skicklig plåtslagare, Sten Söderqvist, gick den detaljen och hopfästningen att ordna.

Smidesarbetet består av två delar, som skall fungera som skyddsräcke på vardera sidan om en trappa. Det ena räcket har en längd av två meter och det andra av fyra meter. Höjden är en meter.

Gravarbete och spårande

Eftersom Lindberg är en

gammal gruvvård och genom att utsmyckningen skall placeras i en banklokal har konstnären valt verksamheten i och kring gruvan samt spårandet som motiv. Spårandet symboliserar skulda av barn som strävar uppåt för att lägga pengar i en spargris, som är fylld av glada slantar. Ett annat avsnitt skildrar hur barn kastar pengar i skjut med ledande slantar som följd.

Verksamheten i gruvan har Lennart H. Lindberg uttryckt på olika sätt. Idogheten är framträdande, främst framställt genom borrande gruvbetarna. Och inramningen utgöres av den rika skogen och människorna som bor och arbetar i samhället.

För att få effekt har avetsarna med avskilt lagts dåligt, vilket ger ett fint helhetsintryck. En del detaljer är slipade, andra oslipade. De oslipade delarna har en varm rostfärg nyans, som gör sig bra mot de ljusa svetsade partierna. Verket har en ren och fin komposition och dess symboliska bilder är lättförståeliga och samtidigt mycket uttrycksfulla.

— sk

Colbjörn Lindberg, vid träffen den 11 november 2014: Smidet till Lindesbergs Sparbank gjorde min pappa i Sahlins smedja på Magasinsgatan.

Två kultiverade konstnärer

Lennart Lindberg, t. v. och Bertil Andersson betraktar ett av den senares arbeten.

Lennart Lindberg och Bertil Andersson, som f. n. gemensamt ställer ut i f. Sahlbergsska bokhandeln, är avgjort två angenäma bekantskaper. Lindbergs måleri är präglad av kultur och kunnande. Hans färg är dämpad, ofta sval, men hans måleri har likafullt kraft och substans. Ett par inlandsmotiv med båtar är präglade av just denna kraftfullhet, som också möter en i några fint och stramt målade stilleben, medan i en höstbild en mjuk lyrisk ton är förhärskande. I "Regatta", ett av utställningens större arbeten, har han avvunnit segerytorna fina måleriska värden och i "Mannen som inte tycker om mjölk" leker han fritt och synbarligen road med starkare färger och friare komposition. Hans skulptur är fin i formen och uttrycksfull. I "Gående flicka" — utförd i terrakotta — finns i den robusta formen ungdomlig avikt och styrka, och i metallskulpturen "Jitterbug" är linjespelet högst raffinerat. Ett par masker är gjorda med inträngade karaktäriseringsförmåga.

Bertil Andersson, som utställer uteslutande keramik, har hunnit långt i denna krävande konst. Hans formsinne är präglad av fin kultur och hans sinne för materialets möjligheter högt utvecklat. Glasyrerna är i många fall högst utsökta och

ytbehandlingen karaktäriseras överhuvudtaget av konstnärlighet och hantverkskunnighet i ovanligt lycklig förening.

Kj.

Uställningen, på vilken redan första dagen röda såld-lappar dök upp, är öppen i dag och i morgon kl 14—20. Uställningen har arrangerats på inbjudan av Hedemora konstförening.

TISDAGEN DEN 5 DEC. 1961

Lennart H. Lindberg vid sin version av "Don Quijote".

Har många järn i elden med smide som specialitet

Rättar man sig efter det lilla ansiaget i farstun och följer den utdragna pilen upp för trapporna står man strax i den lilla brokiga ateljén. Knappa 35 kvadratmeter, väl tillvaratagna under fönstersmygar och vinklar "som rör sig". Färdiga och halvfärdiga målerialster tränga om utrymmet med gipsmodeller, ritbord (med skiss på ett järnsmide) staffli, målarpytsar och allehanda verktyg. Mitt i allt detta står konstnären själv i vit, färgbestänkt rock, suger behagligt på Dunhill-pipen och funderar över ett penseldrag till en version av "Don Quijote".

Lennart H. Lindberg finner sig väl tillrättad under takåsen vid Magasinsgatan i Sala. Även om det blivit trångt med åren. Konstnären-företagaren har expanderat. Han delar sin tid mellan penseln, gipsen och skulpturerna, en halvtidstjänst som teckningslärare vid läroverket i Sala och ledarskap för ABF-kurser i målning.

"Sysslorna" är "nödvändigt ont". Allra helst skulle han helt vilja ägna sin tid helt åt konstupövandet i någon av de former som ingår i det breda registret. Men nu är det ändå så att även en konstnär behöver leva, bo och äta...

För närvarande assålar Lennart Lindberg mest med måleriet. Försöker låta bli att upprepa sig. Bevisar detta bäst genom att låta oss titta omkring på den färdiga, tekniskt utvecklande produktionen. På skulpturstativet står en liten flicka, benämnd till en öppen spis ligger i skiss. Och medan vi tittar på ett bildband på

det stora smidesarbete han nyligen levererade till Lindsbergs sparbank erkänner han att han gärna skulle ägna sig betydligt mera åt den konstformen om han hade en anedja.

Järnet är skojigt att jobba med. Man kan använda sig av ljuset. Rosten ger nyanser. Svetsen har också väldiga utvecklingsmöjligheter i konsten. Inte bara som en sammanhållande länk, utan som rent konstnärlig faktor.

Man säger ofta till Lennart Lindberg att han splittrar sig för mycket, men det vill han själv inte hålla med om. Den ena konstformen ger impulser till att berika den andra. Själv har han från smidet fått idéer till ökonventionellt måleri.

Samtalen i den lindbergiska lyran glider dock rätt snart över från tal om det egna till mera konstnärskollektiva frågor. För kort tid sedan var Lindberg — som ändå kan räknas till de "privilegerade" — talesman för sina

kollegor vid en rundatordsdebatt. Han gick i första hand till stormen mot den bortglömda 1-procents-regeln. Den som kom till på Arthur Engbergs tid och föreskrev att en procent av byggnadskostnaderna för offentliga byggnationer skulle ansås till konstnärlig utsmäckning.

Skälen har visserligen varit förklarliga men att bara glömma och beröva konstnärerna på 2,5 miljoner kronor per år, det är inte fint gjort.

Det finns tusentals unga konstnärer som inte får någon möjlighet att utveckla sig, fortsätter han. Rent lokalt skulle de kommunala myndigheterna kunna hjälpa till att ge dem chansen. Kommunerna kunde lägga sig mera vinn om att tävla med varandra i kulturvård, oavsett det gäller författare, kompositörer eller andra konstnärer. Varför skall folk i dessa kategorier behöva betraktas som kufar? Folk köper ju i alla fall konst, läser böcker och lyssnar till musik...

Inte kan en människa leva på att bli klappad i ryggen och höra ord som "du är duktig". En ingenjör exempelvis utvecklar sig väl inte bättre för att han får frysa och svälta under tiden?

Utrymd bostad — ateljé

Konstnärerna har för dåliga möjligheter att hyra en ändamålsenlig arbetslokal till överkomligt pris. När staden planerar nybyg-

gen och inte längre "männlikovärdiga" bostäder utrymmes borde dessa kunna uthyras under mellantiden fram till rivningen. Konstnären kan flytta på sig när rivningen blir aktuell och bli hyresgäst i en annan utrymd fastighet. Drömateljen är ingen stockholmsk "direktörsateljé" men den bör vara stor och ljus, hög i tak och med ett tåligt golv som man kan svabba av när det behövs. Börge

Sala konstförening fick tre nya hedersledamöter

Sala konstförening beslöt vid sitt årsmöte på onsdagskvällen att kalla tre hedersledamöter i föreningen nämligen doktor Gertrud Serner vid Nationalmuseum, fröken Magda Lundberg, Sala, och doktor Carl Fribergs äldste son, doktor Staffan Friberg.

De tre nya hedersledamöterna har var och en på sitt sätt bidragit till museet. Fru Serner har med stort intresse ägnat sig åt den Fribergiska samlingens överförande till Sala. Doktor Staffan Friberg har berikat det hela med såväl uppsatser om fadern som egna konstdonationer och fröken Lundberg donerade lagom till invigningen tre Agneltteckningar.

Årsmötet beslöt att anslå tre teckningspremier om vardera 25 kr till gymnasiet, realskolan och södra högstadiet. Medlemsavgiften fastställdes till oförändrat 10 kr och styrelsen gavs i uppdrag att hos Sala stad hemställa om anslag för 1963.

Sekreteraren, Bengt Kebbön, hade avböjt återval på grund av flyttning från orten och avtackades. Nyvald efter honom blev Gösta Ekerbom och omvalda K.

Bergman, Ulla Johansson och Lennart H. Lindberg. Kvarstående är Åke Johansson, ordförande; Martin Eder, Tore Palm, G. Alin och Folke Östlund. Revisorer: R. Johannesson, Gunnar Holm.

Ateljéexpo hos Lennart Lindberg

Salakonstnären Lennart H. Lindberg utställer i sin ateljé Magasinsgatan 13 i Sala under lördagen och söndagen — öppet båda dagarna till kl. 21 — ett urval ur sin senaste produktion. Lindberg är ju en mångsidig herre, som redan dokumenterat sig som en duktig skulptör. Men denna intima expo omfattar endast måleri och då huvudsakligen oljor. Han är inte nybörjare precis som målare heller. Han redan haft ett flertal separata utställningar på skilda håll och blev inte minst i samband med landstingets senaste försäljningsutställning på Tärna synnerligen uppskattad. Hans resa till Island och hans vistelser på västkusten har satt spår efter sig ifråga om motivvalet. Men detta är intet det väsentliga. Vore sig han arbetar med båtar och segel, landskap eller stilleben karakteriserar hans måleri framför allt för en utpräglad formkänsla, något som han naturligtvis utvecklat som skulptör. Tidigare har han kanske i sitt måleri med en viss förkärlek arbetat i gråskala, men denna gång ger han också fina prov på betydligt varmare och mjukare för att inte säga luftigare kolorit. Det är sign.:s uppfattning, att han som kolorist gjort stora framsteg och oavsett vilken skala han producerar sig i är hans tavlor väl stämde i färg. Han experimenterar framför allt kanske i sina båtmotiv med ett ytmåleri, där både hans formkänsla och koloristiska färdighet når en viss kongenialitet.

Sala Allehanda

Förlägg gärna lördags- eller söndagspromenaden så att ni kan göra ett besök i hans ateljé. Det är hans måleri sannerligen värt åkej.

Kristina Eriksson, vid träffen den 11 november 2014: Cykel-Olle, Dick (Holmér) och jag, bland andra, var uppe hos Lennart Lindberg 1962 i Johannisbäck för att hålla på med skulptur efter modell. Först tecknade vi sedan gjorde vi en figur i plastelina. Och meningen var att vi skulle gjuta den hemma, men det var nog bara Olle som klarade av det. Det var inte så lätt att göra det i efterhand efter en beskrivning. **Colbjörn Lindberg 7 januari 2015:** Jag var sådär 14-15 år. Det var en tjej som var nakenmodell och böt om i rummet intill, så jag 'råkade' väl passera förbi någon tunn gardin....

FREDAGEN DEN 17 AUG. 1962

Salakonstrnär bor i nedlagd skola

Lennart H. Lindberg med sonen Kolbjörn framför skolan — hemmet.

— Det är som att ha fått tjäna sju år för Rakel, eller något dityt. Säger den skäggprydda och suger intensivt på den fallande glöden i pipan.

Den skäggprydda är salakonstrnären Lennart H. Lindberg som efter många års väntan fått sin Rakel — Johannisbäck skola på vägen mellan Styrars och Mäns Ols.

En oas för en konstrnär som efter flytten från Sala kommit underfund med att man blir instängd även i en liten stad.

Lennart H. Lindberg har nu bott i sin nedlagda skola i snart två månader. Han har hunnit uppleva både lantlivets behag — få men sköna somrardagar — och obehag — med åskväder som bränner sönder telefon och elledningar. Men han ångrar sig inte utan trivs och ökar för var dag.

Det är en rejäl tomt. Tomt — säger Lennart H. Lindberg och försöker se uppblåst ut — här räknar vi i tunnland. Det är drygt 5.000 kvadratmeter (inte tunnland). I skolbyggnaden är det tre rum och kök i övre våningen och två gamla klassrum i nedre. Vedboden är stor som en modern trerumsbostad.

Det känns ovanligt för mig att ha så här stora ytor inomhus att röra mig kring. Svårt är det också att hitta sakerna man behöver. I stadslägenheten kunde man nästan sitta mitt på golvet och nå allt. Den blivande ateljén ska bli i det största klassrummet och här finns plats för arbete med både måleri och skulptur. Nästan 40 kvadratmeter är den på.

200-årigt damm

Just nu pågår arbetet med so-nens rum och Lennart H. Lindberg berättar hur problematiskt det är för en oerfaren att rusta upp en fastighet. Men även här finns det glädjeämnen. Som till exempel att hitta en kassabok från mitten av 1700-talet kvar-

lämnad av någon statstjänare som för hundratals år sedan bodde där. Aldern på skolan är något som har väckt den nye ägarens intresse men hittills har de sporadiska forskningarna inte givit resultat. Någon gång från 1700-talet tror han och bekvämdet har stärkt honom i den tron.

Tänker på fåglarna

Tänk! — ha fåglarna som sjun-

ger strax utanför fönstren. Det är något att sätta värde på. Som en konsekvens av detta tänker Lennart Lindberg inte hugga ned och kultivera den stora tomten. Tvärtom! Endast framför skolhuset blir det trädgård i egentlig mening. Det övriga får behålla sin skogliga prägel. Inget baggböleri.

Lennart H. Lindberg målar mycket sällan naturmotiv. Varför? En naturälskare borde, tycker man, kanske ägna sig mer än de stugsittande konstrnärerna åt att skildra naturen med penna.

Naturen är för oöppbar och svårfångad man kan inte ge den full rättvisa, säger han när dessa åsikter förs fram. Hur jag lyckas med det de gånger jag försökt kan inte jag uttala mig om. Lennart Lindberg har ett stort skogsparti på sin tomt. Hittar jag någon glänta som tilltalar mig så kan det nog hända att jag ställer upp staffliet, säger han.

Sedan flytten har de praktiska problemen varit så påträngande att dessa fått bli föremål för hans skapande glädje. Måleri och skulptur har fått vila.

Men de tavlor som finns runt om i ateljén vittnar om att konstrnären arbetar på ett nytt tema. Rädslan för att upprepa sig är stark hos Lennart H. Lindberg. Han söker ständigt efter nya tema att experimentera på. Kompositioner med segelbåtar är nu det ständigt återkommande på tavlorna runt om oss. Seglen är det som dominerar och de välver sig harmoniskt i varandra som böljande långsträckta slöjor.

Även om Lennart H. Lindberg just nu inte orkar med måleriet för det mer prosaiska restaureringsarbetet kan man vara säker på att den inspirerande miljön ger resultat.

Nalle

Salakonstrnären Lennart H. Lindberg i sitt arbetsrum i sin — skola.

Colbjörn Lindberg, 7 januari 2015: George Camitz gjorde teckningen Ortdrivaren och lämnade den till pappa för att han skulle göra en skulptur. Den blev för dyr att producera som symbol för Sala och gruvan, men pappa gjorde själv en serie tenn (t.h. 7 cm hög).

Dick Holmér: När Lennart skulle patinera den lilla skulpturen Ortdrivaren, så hade han behandlat den med en svärta. Sedan hade han den i fickan och knådade den ibland. Efter ett tag var det rätt lyster och patinering! Sedan tog han en ny och hade i fickan.

Sala Debatt
10 juli 1963

Konst

10 konstnärer från
Salaorten på Sala-expon

Tio konstnärer, som är bosatta och verksamma i Sala och den närmaste bygden har ställt ut ett representativt urval tavlor ur sin senaste produktion. Utställningen, som är inrymd i gamla skolan på Sala-utställningen, har rönt en hel del uppmärksamhet.

Stig Anå, som man inte ser så ofta, har några oljor, som avslöjar en säker koloristisk talang speciellt intresserar ett stort upplagt panorama över böljande sädesfält med mycken lyskraft. Edvard Cederling, den till åren äldste, har ett intimt naturalistiskt måleri m. J. huvudsakligast motiv från Sala. Sixten Engberg lanserar ett för honom nytt uttrycksätt. Han är abstraktare än någonsin, stundom drömsk, men med en klar och dekorativ färgsättning. Olle Eriksson är mångsidig i sitt konstnärliga utövande. Särskilt fäster man sig sig kanske vid hans tornålsgravyrer, som bl. a. vittnar om goda tecknaranlag. Lennart H. Lindberg är måhända den mest avancerade och ett särskilt intresse är hans kraftfullt och fantasifullt formade fisk-tavlor värda. Erik Lisper har ett mycket vårdat landskapsmåleri, som röjer utvecklat sinne för både formell komposition och kolorit. Karl-Otto Modin tillhör onekligen ett av de ungdomliga målarlöstena i Sala, omsorgsfull i sitt arbetssätt och med gott sinne för färg och komposition. John Sköld deltar med ett urval knivlagda oljor i den naturromantiska stilen. Bertil Vidmark från Ransta, som också har flera strängar på sin lyra, har bl. a. en litoupsättning, som vittnar om flykt och fantasi och Folke Östlund slutligen presenterar ett fint utval luftiga akvareller. Utställningen är som helhet en god exponent för den konstnärskoloni, som är verksam i Sala.

Fredagen den 23 augusti 1963

Konstnären Lennart H. Lindberg hopplar gärna i en stund med sin gitarr i sin trivsamma ateljé.

Konstnären har ordet (I):

Önskvärt med intimare kontakt mellan konstnär och allmänhet

En konstnär med ett s. k. fritt yrke behöver också sommaren för att återhämta krafter och samla sig för nya uppgifter precis som vilken annan yrkesutövare som helst. Ofta kanske han är mer beroende av avkoppling än andra av den anledningen att hans arbete kräver ett så personligt engagemang. Många låter penseln vila och njuter i fulla drag av sommarens begivenheter, men för andra betyder också sommarmånaderna kanske också utöver det vanliga. Man vill ta vara på den inspiration som den ljusa och färgrika perioden av året skänker och så kan det också vara så att hans situation är sådan att han helt enkelt är nödd och tvungen för sin uthållna skull att fortsätta.

I en serie artiklar kommer SA att låta några av de utövande konstnärerna i Sala berätta om sin syn på tillvaron i allmänhet och kanske på sammar tillvaron i synnerhet. Den som först kommer till tala är konstnären Lennart H. Lindberg, som sedan ett par år har etablerat sig stadigvarande i Johannishäcks nedlagda skola mellan Styrars och Måns Ols. Att han trivs här råder det inget tvivel om. Han

har fått goda utrymmen både för familjen och inte minst för sin konstnärliga verksamhet, som förutom måleri också omfattar skulpturerande i skilda material, inte minst då järn, som väl får betecknas som hans specialitet, även om han kanske för närvarande mest ägnar sig åt måleri.

Att vara yrkesutövande konstnär i Sala kanske inte är värre än på många andra håll. Men det vore en överdrift att påstå

att det är särdeles lättarbetat. Jag tänker då närmast på avsättningen, som har sin utomordentligt stora betydelse för vår existens, säger han. Det gamla talesättet om att ingen är profet i sin egen bygd, äger på sätt och vis sin tillämpning.

Att få utföra sin konst efter egna intentioner är en önskedröm för varje uppriktigt och ärligt arbetande konstnär. Men det kan många gånger vara svårt att tillämpa en sådan kompromisslös linje i sitt arbete, då man ständigt måste ha sin egen och sina närmas existens för ögonen. Sömliga faller för frestelsen att tillmötesgå ett publikkrav för att vinna avsättning. De kan få det drägligt ekonomiskt och finna sig tillrätta med sin situation, om de inte har ett alltför känsligt konstnärligt samvete. Det samhälleliga stödet är långt ifrån tillräckligt för att kunna arbeta konstnärligt men.

Forts sista sid. smär 1.

Forts. fr. sid. 1

0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0

ÖNSKVÄRT...

0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0

bitiöst och ärligt och detsamma är fallet med intresset från den köpande allmänhetens sida.

Yrke vid sidan om skänker frihet.

För min personliga del är jag tacksam för att vid sidan av mitt konstnärsskap ha en mer borgerligt förankrad uppgift, nämligen som teckningslärare. Detta skänker en viss ekonomisk ryggrad åt mig och ger mig tillfälle också att måla och skulptera, såsom det behagar mig, säger han. Men samtidigt kan det för mig vara behagligt att njuta en smula av den korta sommaren. En följd av somrar har jag haft förmånen att vistas i inspirerande västkustmiljö, i norra Bohuslän, där jag känt att jag vunnit krafter och hälsa samtidigt som sinnet stimulerats för nya uppgifter i mitt konstnärliga utövande.

Nu har emellertid min nya bostad här i Johannisbäck krävt en del insatser, som hållit mig kvar hemma i Sala. Och det skall villigt erkännas att jag trivs också här, sedan jag fått inrätta mig efter gottfinnande. Här når man också en viss kontakt med naturen och den lugna omgivningen skänker sinnet frid och stimulans. Gården kräver sin skötsel, både utom- och inomhus men detta behöver inte kännas som någon direkt betungande uppgift, snarare oftast som en omväxling till målade och skulpterande, säger Lennart Lindberg, som också gärna kopplar av med sin gitarr i ateljén, där han gästfritt och enkelt tar emot sina vänner bland stafflin, färdiga och halvfärdiga tavlor, skulpturutkast i varierande material, penslar och arbetsmaterial av alla de slag.

Ett ständigt experimenterande

Det har alltid varit svårt att finna en utstakad linje i Lindbergs konst. Han är och förblir en sökare, rädd för att stelna i manér och lika rädd för att falla undan för yttre påverkan. Han söker sig fram mot ett personligt skapande, något som bär hans speciella prägel. Lyckas och misslyckas som alla konstnärer. Känner det motigt och trist tid-

vis och tvivlar understundom på sin egen förmåga, men repar mod och vinner tillförsikt, när han funnit en lösning och känner glädje och tacksamhet när också andra ärligt och spontant skänker honom uppskattning.

På staffli och runt väggarna sitter tavlor, som bär vittnesmål om att Lindberg inte varit helt överksam sommaren 1963. För närvarande är jag intresserad av att med ett begränsat antal färgklanger ge ett så värtaligt uttryck åt mina intentioner, som gärna kan vara möjligt. Det är ett av mina många experiment. Men däremellan återvänder jag till ett mer traditionellt måleri säger han och visar på bl. a. ett flaskstilleben, även detta dock i en koncentrerad färgskala. Hur mycket jag än experimenterar, så har jag dock alltid ett behov av att återvända, för att aldrig förlora kontakten med naturen och verkligheten.

En diskussion om konstnärens villkor.

— Jag sitter här och funderar på hur det skulle vara med en mer eller mindre offentlig diskussion om konstnärens villkor i dagens samhälle, fortsätter han och lägger ifrån sig gitarren, som han suttit och knäppt på med schäfertiken "Bitte", som trogen och väluppfostrad åhörare. Har talet litet med de övriga konstnärerna i staden om den saken, men vi har inte kommit till något resultat ännu.

Det skulle bl. a. vara intressant att få träffa och tala med folk från skilda läger och med varierande synpunkter på konstnärlig utsmyckning av såväl offentliga institutioner som enskilda hem. Säkert skulle både vi konstnärer och dessa andra, som representerar vår publik och på sätt och vis är våra uppdragsgivare, må gott av att få tala ut. Kunde det närma oss något till varandra så vore mycket vunnet. Vi är så oerhört beroende av vad de tycker och tänker och att de i någon mån har en inblick i konstnärens situation.

Ateljén som utställningslokal

För min del är "sommarlovet" nu i det närmaste över. Jag har kanske inte varit så flitig med att måla. En och annan sak har väl kommit till. Men jag har ingenting i utställningsväg för närvarande. Det är för hösten. Det är mycket på hur jag hinner med att producera vid sidan av sko-

arbetet. Utställningar är förresten understundom ganska kostsamma tillställningar. De kostar ibland mer än de smakar och jag har sen jag kom till Johannisbäck funnit att jag med fördel tid efter annan kan arrangera en liten utställning i min ateljé. Den ligger visserligen en bit från staden, men väl utefter ett promenadstråk och bussen går förbi dagligdags, säger Lennart Lindberg, som också har sin dörr på glänt alla tider för den som har intresse för hans konst.

åkej

MÄNDAGEN DEN 27 APRIL 1964

Vädjan från Salas konstnärer: Ge oss chans till ett sabbatsår

En livlig diskussion om salakonstnärernas problem och möjligheter utspann sig i lördags i Agnell-museet i Sala, där stadens kulturnämnd hade anordnat en kulturkonferens. De 25-tal inbjudna hälsades välkomna av nämndens ordförande, stadsbibliotekarie Gudrun Holmberg, som omtalade att man inom kulturnämndskretsar hade planer på en veritabel konstfestival 1969 i Sala i samband med 100-årsminnet av konstnären Ivan Agnell's födelse.

Därefter lämnade hon ordet till konstnär Lennart Lindberg från Sala, och snart utspann sig en livlig diskussion mellan honom och DK-ordföranden Ivar Ohman. — Det finns ett latent behov hos varje människa att uppleva skönhet, men skönhet är inget kriterium på konst sade hr Lindberg. Konsterna uppgift är att engagera folk och är man arg på en sak är man engagerad. Varför inte utsmycka Sala stad med mer konst, gärna av stadens egna konstnärer, när man vet hur viktigt det är att dagligen umgås med konst?

Salakonstnärernas situation är svår. De får arbeta i en ovänlig miljö, de saknar ekonomisk rörelsefrihet, och detta tvingar dem till att hela tiden snegla åt vad som är säljbart. Mecenaterna har försvunnit och det är stadens, respektive statens uppgift att axla den manteln. Men konstfrågorna får inte behandlas politiskt i de olika beslutande organen, som nu sker, ty det irrationellas nödvändighet som motvikt mot det materiella är ett obestridligt faktum. Varför inte belasta stadens budget med några tusenlappar och ge oss ett sabbatsår? Då kanske vi skulle kunna skapa storverk, slutade hr Lindberg.

— Vilka människor har möjlighet att fritt få utveckla sin egenart, frågade hr Ohman? Livet är och har alltid varit en anpassning till livsbetingelserna. Vem ger mig ett sabbatsår så att jag kanske eventuellt skulle kunna utveckla min egenart? Dessutom kan inte konstnärernas krav isoleras. De är inte ensamma om sitt krav på rätt till statligt stöd. Och i och med att smak inte får diskuteras och konst inte får behandlas politiskt, ser jag som enda möjlighet att ställa en summa in blanco till förfogande. Problemet är bl. a. att skatteunderlaget i Sala per capita är helt annorlunda än i andra mellansvenska städer, beroende delvis på den höga procenten åldringar i Sala. Men att säga att staden är kultur- och konstovänlig anser jag felaktigt. Och vad beträffar offentlig uttallyckning av staden vill jag påpeka att parker och dylikt för ett mycket stort antal människor har lika stort värde som konst, poängterade hr Ohman.

Är konstrecensionerna
svåra att förstå?

Efter uppehåll för förfriskningar fortsatte man på stadsbiblio-

Bland dem som deltog i lördagens kulturdebatt var kulturnämndens ordförande, fru Gudrun Holmberg, konstnär Lennart Lindberg (t.v.) och dk-ordföranden Ivar Ohman.

teket där man diskuterade lokalpressen och den estetiska kulturen. Ämnet diskuterades ur tidningsmannens synpunkt vid ett samtal mellan redaktörerna Åke Johansson, Sala Allehanda, Martin Sahlin, Folkbladet, och Lars Höög, Länsstidningen. Lennart Lindberg recenserade pressen ur konstnärernas synpunkt och tyckte bl. a. att konstkritikerna kunde säga ifrån lite skarpare ibland, fast på ett för personen skonsamt sätt.

Stadsbibliotekarie

Gudrun

Holmberg ansåg att konstrecensionerna har ett högtidligt och svåröversägligt språk som gör att folk känner sig främmande för konsten. Detta gav Lennart Lindberg anledning att efterlysa en slags parlör till konstarklarna, ordförklaringar som talar om vad dadaism, impressionism o. s. v. är. Fru Anna-Marta Berg redogjorde för sin syn på samarbetet med pressen och uppmanade konstnärerna att själva hitta på saker som populariserar deras utställningar och lockar folk.

Konsten, samhället och pressen ämnen på kulturkonferens i Sala

SALA (Folkbladet).

"Konsten och samhället" stod i förgrunden när kulturnämnden i Sala på lördagen för andra gången arrangerade en kulturkonferens. Intresset från de inbjudna organisationerna var inte lika stort den här gången som 1963 men det blev trots det en ganska livlig och intressant debatt som på förmiddagen strikt höll sig till ovanstående ämne och som på eftermiddagen — helt programenligt — övergick till ett estradsamtal över ämnet pressen och den estetiska kulturen.

Kulturnämndens ordf. Gudrun Holmberg svarade för välkomsthälsningen på Aguelimuseet — där den första avdelningen ägde rum — och konstnärerna man Lennart Lindberg öppnade det hela inför representanter för bl.a. Folkets Park, Folkpensionärsföreningen, konstnärskollegier, Sala stad och dess kulturnämnd, skolan och ABF. Fru Holmberg påtalade att det ännu finns ett behov av konferensen, ett behov av att komma tillsammans och diskutera kulturella problem. I en debatt härifrån efterlystes festivaler och i anledning av det påpekade fru Holmberg att man 1969 för att fira 100-årsminnet av Ivan Agueli kommer att ordna en "konstvecka" och bjuda på exteriöra och interiöra utställningar av konst, musikstunder, lyriksa d:o och mycket annat, ett arrangemang som man hoppas mycket på.

Lennart Lindberg inledde med att förklara att det inte är någon konst att ställa krav men att det är svårare att få dem lösta på ett tillfredsställande sätt. Konstnärerna i Sala utgör en liten grupp men de finns där ändå och den har inte avlidit trots att vi skulle kunna ha det mycket bättre berättade Lindberg.

Vi skall dock inte tala så mycket om yttre ting utan om konstnärernas situation i Sala sådan den är idag. Vi är tacksamma för stadens engagemang när det gäller skapandet av Agueli-museet men det var inte ett initiativ från staden utan från yttre organisationer.

Lindberg konstaterade också att det hos varje människa finns ett latent behov av att få uppleva skönhet men att konstnärerna aldrig i dagens situation får tillfälle att utveckla sin egenart utan hela tiden måste anegla åt det säljbara. Som det är nu konserverar stat och stad konstnärer

na genom detta. De måste få en möjlighet att kunna bortse från det säljbara.

Jag har inte så stora möjligheter att kunna yttra mig i ekonomiska frågor, fortsatte Lindberg, men ett par tusenlappar om året satsade på en konstnär skulle väl inte belasta budgeten alltför hårt. I stadsfullmäktige sitter människor som är intelligenta och trevliga privat men som i fullmäktige alltför hårt blir politiskt bundna. De som privat gärna diskuterar konst blir alldeles tysta i fullmäktige.

Sala-konstnärernas ekonomi är helt beroende av den privata köparen — till vilken också den penningstarka industrin måste räknas — och man måste måla för att sälja och inte för att utveckla sig. Varje timme av sådan verksamhet är dock en stöld. Mecenaterna är borta nu och det fordras nya initiativ. Staden måste ha möjligheter att lösa detta problem.

Ingen i fullmäktige är okänslig för konst. Varför tar ingen upp frågan? Är det blyghet eller vad beror det på att det är så tytt trots att det saknas konst på så många håll, slutade Lindberg sitt inledningsanförande.

Dik-ordf. Ivar Ohman var den andre inledaren och han inledde med att förklara att konstnärernas tal om att de skulle betraktas som asociala individer förvånade honom. Konstnärerna klagar över att de inte har möjlighet att utveckla sin egenart men vem har det. Livet är i mångt och mycket anpassning till det matnyttiga.

När det gällde museet ansåg Ohman det fullt i sin ordning att de som är intresserade formulerar och framställer sina önskemål och han ansåg att det måste också konstnärerna göra. Man kan inte heller se varje utgift i budgeten isolerad eftersom det är så att det finns många företeelser i samhället som anser sig ha rätt till stöd och allt måste alltså ses i sin helhet.

Jag tror inte att det har diskuterats konst i fullmäktige på mycket länge och en diskussion skulle ofelbart komma att handla om smak. Och det får man ju inte diskutera och så skulle anslagsfrågan falla.

Ohman menade också att när det gäller utnämning av byggnader är det för mycket begärt att byggare och utredare också skall tänka på den. Det finns förvaltningsmyndigheter och kons-

ten har i och för sig inte med byggandet att göra.

Debatten kom sedan huvudsakligen att röra sig omkring de inledningsvis anförda problemen som väl ingalunda är speciella för Sala. Man gjorde också jämförelse med andra städer men det framhölls då från flera håll att detta bl.a. ur skatteunderlags-synpunkt är ytterst svårt. När det gällde utnämning av bostadsmiljö kunde Nils Israelsson-byggnadsnämndens ordf. — be-

rätta att man för Akra tagit kontakt med konstnärerna och att den kontakten skall uppehållas.

I debatten i övrigt deltog kyrkoherde Bertil Elgdstedt, red. Ake Johansson, studierektor Lennart Gustafsson och fru Gudrun Holmberg.

"Pressen och den estetiska kulturen" var satt som rubrik på eftermiddagens estradsamtal där chefred. Martin Sahlin representerade Folkbladet, red. Ake Johansson, Sala Allehanda, och red. Lars Höög VLT medan Lennart Lindberg fortfarande förde konstnärernas talan. Debatten kom huvudsakligen att röra sig om recensenternas svårigheter i olika sammanhang och vilken betydelse recensionen har i kulturlivet och — debatten. Fru Gudrun Holmberg och amanuens Anna-Märta Bergh deltog även i debatten som utnämnde i en uppmaning till konstnärerna att bättra på sin PR-verksamhet.

Walk.

Konstdiskussionens huvudtalare Lennart Lindberg (t. v.) och Ivar Ohman flankerar kulturnämndens ordf, Gudrun Holmberg.

Sala Alleh. 28 apr. 1969.

Kulturfond i Sala?

Kulturkonferenser i allmänhet har väl det vällovliga syftet att skapa bättre betingelser för kulturen, men sällan eller aldrig kan man peka på direkt revolutionerande åtgärder som en följd därav. Det väntar sig väl heller inte Sala stads kultur nämnd, som i lördags anordnade sin andra kulturkonferens, men man har i allmänhet klart för sig att även om inte "en trogen tystlåtenhet har sin säkra lön" så kan rimligt ställda krav framförda med en viss envishet, åtminstone skapa större förståelse och därmed är en hel del vunnet.

Ett behov av kultur föreligger alltid, fast kanske mer eller mindre latent. Med den estetiska fostran, som bl. a den nya skolan erbjuder kan man förvänta, att detta behov mer allmänt väcks och då kommer det att ställas krav i långt större omfattning både på de s. k. kulturarbetarna och på samhället, som när nu mecenaternas tid dessbättre är ett minne, måste träda till.

Den här gången avhandlades kulturkonferensen konstnärernas situation i samhället o. det meningsutbyte, som förekom mellan framför allt konstnären Lennart H. Lindberg o. drätselkammarens ordförande Ivar Ohman var väl ägnat att i någon mån reda ut begreppen och klargöra båda parter inställning; deras möjligheter eller svårigheter. Det kan vara ytterligt välgörande att veta, var man har varandra.

Nu kan man inte säga att Sala utgör någon kulturovänligare miljö än många andra städer av den här storleksordningen. Tvärtom är det väl så att kulturbudgeten i sin helhet är generösare tilltagen än på många

andra håll. Det har satsats på utbildningsanstalter, bibliotek, Aguelimuseum, folkbildning m. m. Och det är givetvis något att vara tacksam för. Men för de enskilda konstutövare kan situationen ändå vara bekymmersam. Man måste måla för att leva, sade Lindberg, i stället för att måla och leva. Ingen har några större möjligheter på så sätt att utveckla sin egenart och det är onekligen något som är ytterligt väsentligt för just en konstnär. Nathan Söderblom sade en gång "att levebrödspråster är en styggelse för Gud" och konstnärer, som i första hand måste utöva sin konst för att uppehålla livhanken på sig själva och sina närmaste, kan i det långa loppet inte bli tillfreds med sin gärning och dessutom skall en alltmär konstmedveten allmänhet i sinom tid inte heller nöja sig med detta. Den skall upptäcka att den går miste om personligheten i konsten. Och ett måleri utan personlighet är inte berikande eller utvecklande.

Vad skall då göras för att skapa bättre möjligheter för konstnärerna? Ingen vet väl med bestämdhet vad som vore lyckligast och det bidrar till att skapa en viss förvirring. Kulturarbetarlöner är det väl inte så många som tror på. Inte ens konstnärerna själva. Den estetiska fostran i skolorna får man hoppas med tiden skall skapa gynnsammare inställning till konsten och större behov av konst. I den skolningen är det väsentligt att utbildningsinstitutionerna kan bjuda på konstupplevelser och det är nog riktigt som Lindberg också framhöll, att konst i offentlig miljö över huvud taget verkar i gynnsam riktning. Här kommer onekligen både stat och kommun in i bilden och härvidlag har man kanske en viss rätt att ställa krav som om de uppfylldes skulle skapa bättre betingelser för konstutövare.

"En vänligare miljö" för utövare efterlystes. Kanske är det så att man nu upphört att betrakta konstnärerna som ett nödvändigt ont men den riktiga förståelsen för dem saknas alljämt både från myndigheter o. enskilda. Samhället kunde vara en föregångare och på många håll har inrättats kommunala kulturfonder, vars avkastning bl.

a. används för att bereda lovande konstutövare en andhämtningspaus, under vilken de får tillfälle att tänka en smula på sin egen utveckling som konstnärer.

Sala saknar en sådan möjlighet. Men det framgick vid denna konferens att initiativ tagits för att försöka skapa en kulturfond. Tanken framfördes redan vid förra årets konferens. Nu har ett par stadsfullmäktigeledamöter gjort en motion, där det föreslås att de s. k. Sparbanksfonderna — två till antalet — för torgets försköning om möjligt får bilda grundplåten i en kulturfond. Det kanske rör sig om 50.000—60.000 kr., som visserligen inte är så mycket i och för sig, men som grundplåt betraktat en icke föraktlig summa. Sala sparbank vill givetvis ha sitt ord med i laget vid en eventuell om disposition, men förslaget kan också bli ett intressant och värdefullt prov på de styrandes inställning till kulturen.

Konst

En personligare

Lennart Lindberg

Lennart H. Lindberg har konkurrerat med vårvädret under pingsten och arrangerat en utställning i sin ateljé i Johannisbäck. Han har inte konkurrerat förgäves. Det märkte man på besöksfrekvensen och han fortsätter ännu en tid framöver.

Det är till en del en ry. Lindberg man möter. Inte så att han helt plötsligt har ställt om sig till ett nytt måleri. Han använder alltför naturen som utgångspunkt. Men har han blivit personligare, friare, mer impulsiv. I sin senaste produktion kommer hans temperament till klarare uttryck. En tid har han haft en ganska tydlig konstruktiv inriktning. Man kanske kan säga att hans måleri varit intellektuellt mer än emotionellt. Men på denna senaste utställning har uppenbarligen känslan, eller känslorna, fått tala friare och man förnimmar tydligare det personliga engagemanget. Han har t. o. m. gått så långt att han roat sig med ett slags lekfull spontanitet, där materialets egna reaktioner fått visst spelrum.

SALA ALLEHANDA

I ÖSTRA LÄNSTIDNINGEN

TIDAGEN DEN 19 MAJ 1964

Enligt signis mening är han mest till sin fördel denna gång i några stycken med blondare kolorit, som exempelvis de antydda husgavlarna, lätt skissade och luftigt antydda med sträng sparsamhet i färg och i den starkt ljusmättade, nästan bländande "Fiskebodarna", där färgen ändock är flodigare, nästan pastos. Men hela tiden är han angelägen — liksom tidigare — att begränsa sin färgskala och skänka stramhet åt sina arbeten. Trots ett drag av lekfullhet i vissa saker den här gången, urskiljer man den ambition till "hederlighet", som alltid karaktäriserat honom. Han överlämnar sig inte helt åt slumpen ens i de mest "spontana" bidragen.

En del skulptur skymtar också i den här utställningen. Mest är det äldre arbeten. Det skulle vara av intresse att se lite större aktivitet på den fronten. Jag tänker då inte på hans monumentalarbeten, utan smärre, intimare saker i stil med hans små nunnor. Det ena goda behovet inte förskjuta det andra.

Åke J

Sala Allehanda
6 juni 1964

Konst

12 salakonstnärer på Aguelimuseet - Vernissage söndag

Aguelimuseet i Sala, som under sommarmånader brukar vara ett turistmål, kommer sommaren 1964 att förutom den fribergiska samlingen kunna bjuda besökarna ett smakprov på vad de nu i stadens verkssamma konstnärer-na kan åstadkomma. På söndag kväll anordnas på museet en vernissage kl. 19, som bjuder upptakten för den sommarlånga utställningen av 12 salamålare och en keramiker. För att göra det hela litet extra festligt kommer vid vernissagen en blockflöjtsgrupp från musikskolan att medverka med musik.

Sala konstförening har inbjudit salakonstnärerna att delta med vardera två arbeten. På grund av utrymmesskäl har en begränsning till antalet måst ske. Men arbetena utgör prov på vars och ens färdigheter och inriktning. Möjlighet ges att under sommarens lopp byta tavlor-na mot andra. Givetvis är det fråga om en försäljningsutställning.

De tolv som bidragit är mestadels salamålarna Edvard Cederling, en naturalist och intimist, som målat det mesta av idyllerna i staden, John Sköld, naturromantiker och naturalist, Olle Larsson med en olja och en tornmåls-Eriksson, som prövat på de flesta tekniker och som här deltar med en olja och en tornmåls-gravyr, Karl Otto Modin som är den yngste av dem och som debuterade med egen uppmärksammas utställning i fol, Gösta Södergren, debutant i år men som sysslat med måleri som hobby i många år, Lennart H. Lindberg i. d. konstfackelev, teckningslärare och konstnär med både måleri och skulptur, dock här endast representerad med ett par oljor, Folke Östlund med akvarell som specialitet, Bertil Widmark också en mångsidig natur som har fyra års konstfackstudier bakom sig, Stig Anå teckningslärare med konstnärliga ambitioner och öppen för nya strömningar inom måleriet, Sixten Engberg mångårig utövare som på senare tid experimenterat i mer spontan riktning och Bertil Svensson, som hade sin första utställning i vintras och som är påverkad av sentida inriktningar. Sist men inte minst deltar Bertil Andersson med en uppsättning av keramik.

Utställningen utgör ett intressant tvärsnitt av den i Sala verkssamma konstnärskolonien, som man genom detta arrangemang hoppas skall vinna ökade kontakter både inom och utom staden.

FOLKBLADET • Torsdagen den 11 juni 1964

Utställning i Aguélimuseet avkonstn ärer från Sala

Några av Salas konstnärer har samlats för diskussion av sina konstverk i Aguélimuseets lilla rum. Fr v Bertil H Svensson, Lennart H Lindberg, Karl-Otto Modin samt Stig Anå

SALA (Folkbladet). Aguélimuseet kommer i sommar att förutom den fribergiska samlingen bjuda turisterna på ett smakprov av vad de i Sala verksamma konstnärerna kan åstadkomma. Utställningen inleddes i söndags med en vernissage, som bildade upptakten till den sommarlånga utställningen. Tolv konstnärer, varav elva är målare och en keramiker, ställer ut sina verk. Var och en deltar med två alster, vilka får utgöra en presentation av konstnären. Konstnärerna har även möjlighet att utbyta verken, varför det också finns möjlighet att köpa dessa.

De utställande konstnärerna är: naturromantikern John Sköld, spontanisten Bertil Svensson, akvarellspecialisten Bertil Widmark, naturalisten Sixten Engberg, keramikern Bertil Andersson, Olle Eriksson, som är gruppens allsidiga konstnär, Karl-Otto Modin, som nyligen har debuterat med

en egen utställning, Gösta Södergren, vilken även han nyligen debuterat, akvarellspecialisten Fol-

ke Östlund, samt teckningslärarna Lennart H. Lindberg och Stig Anå.

Utställningen ger en intressant bild av vad salakonstnärerna kan åstadkomma och man hoppas att utställningen skall öka salabornas konstintresse.

FÖRTECKNING ÖVER DELTAGARE OCH PRISER I SALA-SALONGEN 1964.

BERTIL ANDERSSON Dalen, Sala. Tel.: 12135	1. Blå horisont, Spanien	385:-
	2. Mot höjden, Spanien	475:-
STIG ANÄ Klövervägen 5. Tel.: 12795 Atelje: N. Esplanaden 3. Tel.: 14140	3. Olivträd, Malaga	600:-
	4. Lantgård, Spanien	400:-
	5. Motsol, Lappland	500:-
	6. Augustifjäll	400:-
	7. Upplandselätten	(privat ägo)
EDVARD CEDERLING V. Thulegatan 1 B. Tel.: 11219	8. Ekeby kvarn, interiör	500:-
	9. Sommar i Sala	250:-
	10. Gullvivor	200:-
SIXTEN ENGBERG Brahegatan 11. Tel.: 12501	11. Komposition i svart-vitt	350:-
	12. Uppbrott	500:-
	13. Hällristning (Altamira)	400:-
	14. Höstmelodi	450:-
	15. Stegrad form. Relief	400:-
OLLE ERIKSSON Rådmanegatan 8. Tel.: 10236	16. Sittande modell. Gips	175:-
	17. Stående modell. Gips	175:-
	18. Flit (Torrnål) 1/20	100:-
	19. Modellen (Torrnål) 1/20	100:-
	20. Kvällsarbete. Olja	400:-
	21. Sittande modell. Olja	650:-
OVE GIDLÖF Järnvägsgatan 15 E	22. Novembersnö vid stranden	450:-
	23. Glömd båt	400:-
DICK HOLMER Karlsborg. Tel.: 10065	24. Självporträtt	(privat ägo)
	25. Hägring	200:-
	26. Den röda tretten	300:-
	27. Färgexperiment	400:-
LENNART H. LINDBERG Johannisbäck. Tel.: 12723	28. Husfragment	600:-
	29. Fiskerbodar (Tillhör Sala konstförening)	
	30. En lärd man	400:-
	31. Landskap i ockraton	350:-
	32. Blek sol över imaginärt landskap	450:-
	33. Självporträtt	(privat ägo)
ÅGE LINDBECK Strandvägen 19 D Tel.: 11350	34. Komposition i svart och rött	900:-
	35. Nocturne	650:-
	36. Ensam längtan	450:-
	37. Komposition 2	350:-

KARL OTTO MODIN
Hyttgatan 27 Tel.: 10116

BERTIL HERLOV SVENSSON
Ateljé: N. Esplanaden 3. Tel.: 14140

GÖSTA SÖDERGREN
Magesingatan 4 B. Tel.: 12388

FOLKE ÖSTLUND
Hyttgatan 29. Tel.: 11503

38. Komposition	900:-
39. Fastläst position	1600:-
40. Lyriskt försök	400:-
41. Rädsla	400:-

42. Skuggspel	(privat ägo)
43. Ja till livet	900:-
44. Teknokrati	900:-
45. Aventi	1800:-
46. Hälsningar	1000:-
47. Riktad sändning	600:-

48. Fiskehamn	350:-
49. Balkastrand, Bornholm	275:-
50. Nexö	250:-

51. Rhodos hamn (Akwarell)	200:-
52. Feralia "	200:-
53. Ekeby kvarn "	200:-
54. Merbella "	300:-
55. Kalkbrott (olja)	300:-

Ny utställning i Sala enbart lokala konstnärer

Intendent Kåge Bergman på Aguéli-museet med två verk av post-tjänstemannen Ove Gidlöf. En ny intressant skapelse av Bertil Herlov Svensson skymtar.

På söndag blir det vernissage igen på Aguéli-museet i Sala, denna gång av en utställning av stort lokalt intresse. Konstföreningen har inviterat Salas egna konstutövare till en utställning medan Aguéli-tavlor är i Lund. Det är första gången konstnärskolonin i sil-verstaden presenteras på en gemensam utställning. En del av de tretton utövarna har förresten aldrig tidigare visat sin konst offentligt.

Konstföreningen inbjöd för en tid sedan de lokala konstnärerna att inkomma med högst sju verk för bedömning. Sammanlagt 73 verk av de tretton Sala-konstnärerna kom in. Alla 73 kommer inte att visas — konstintendenten Sven Hammarlund från Västerås har fungerat som enväldig domare. Han fänsade ut de verk som han inte ansåg hålla måttet. De 45 som blev kvar till utställning-

en har verkligen ett konstnärligt värde, enligt Intendent Hammarlunds sakkunniga bedömning.

De tretton utställarna är Gösta Södergren, Bertil Herlov Svensson, Sixten Engberg, Lennart H. Lindberg, Edvard Cederling, Olle Eriksson, Dick Holmér, Folke Östlund, Stig Anä, Bertil Andersson, Ove Gidlöf, Karl Otto Modin och Åge Lindbeck. Samtliga är verksamma i Sala, de åtta sistnämnda är dock inte konstnärer på heltid utan har fortfarande annat levebröd.

Till övervägande delen är konstverken målade på duk. Grafik och ett par akvareller förekommer emellertid också. Dessutom ingår två skulpturer och keramik.

Hängningen av tavlorna pågår som bäst i museet, som är helt stängt för allmänheten till söndag eftermiddag, då vernissage alltså sker. Utställningen kommer att pågå två veckor.

Utställningen Sala-konst succé redan första dagen

På söndagskvällen hölls i Aguéli-museet i Sala vernissage på utställningen Sala-konst. Sala konstförening är att gratulera till sin satsning på den lokala konsten. Intresset från salabornas sida var enormt. Knappast någon-sin tidigare har väl folk strömmat in och fyllt hela museet så snart man öppnat dess dörrar. Ett hundratal personer noterades redan första timmen. Köplusten var också god. Man fick sätta upp flera röda lappar redan första halvtimmen.

Utställarna är, som tidigare berättats, tretton lokala konstutövare. Eftersom man samlat hela konstnärskolonin är det en mycket varierande kollektion man presenterar i museet de närmaste två veckorna. Måleriets flesta stilarter representeras. Naturligtvis ser man skillnader i den konstnärliga mognaden. Emellertid är det en fin och mycket bevärd utställning. Förutom oljemålningar ingår ett par gipsfigurer, grafik, akvareller och en mycket tilltalande keramiksamling.

Succé från början för "Sala-salongen"

"Sala-salongen" på Aguéli-museets rön-te i inledningskedet ett rekordartat publikt intresse. Vid vernissagen på söndagen mellan kl. 17 o. 20 sågs utställningen av c:a 300 personer, vilket torde vara unikt för Sala. Även försäljningsmässigt blev upptakten god. 4 sålda och lika många reserverad nästan omgående och dessutom gick redan första kvällen 7 keramik-saker.

125-talet besökare hade in-funnit sig till öppnandet. Det var alltså välfyllt i museilokalerna, när konstföreningens ordförande red. Åke Johanson välkomnade besökare och utställare. Lika positivt överraskad som man på arrangörshåll blev av tillslutningen från utövarnas sida lika glatt överraskad blev man av den publika tillslutningen, kons-taterade ordföranden, som också förklarade att man från för-eningens sida genom denna

"Sala-salong" dels velat göra en samlad inventering av såväl ut-övarna som deras produktion, dels medverka till en intimare kontakt mellan dessa utövare o-den konstituerade allmänhe-ten.

Sammanlagt deltar 13 utöva-re, som tillsammans bidragit med 55 av jurymannen, konst-intendent Sven Hammarlund, Västerås, uttagna arbeten. Hu-vudsakligast visas oljor, men även andra tekniker förekommer. bl.a. akvarell, grafik, skulptur och en uppsättning keramik.

Det var nog ett ganska all-mänt omdöme bland vernissage-publiken att initiativet var väl-lovligt. Man uttalade dessutom sin överraskning över att det i Sala finns så pass många konst-utövare med en så hygglig stan-dard. Genom att så många rikt-ningar är representerade har ut-ställningen också blivit mycket omväxlande och trevlig och man spår väl inte alldeles fel om man säger, att hela evenemanget ar-tar sig till en publik framgång av ganska ovanligt slag i Sala. Uttrycket att "ingen är profet i sin egen stad" är tydligen inte adekvat här.

Nu fortsätter "Sala-salongen" t. o. m. den 29 november.

Sala Konstförening

inbjuder härmed i Sala verksamma konstnärer att delta i en samlingsutställning på Aguéli-museet 15-29 nov. 1964.

Som juryman fungerar intendenten Sven Hammarlund, Västerås.

Den som önskar delta skall inlämna högst sju (7) bi-drag till Aguéli-museet måndagen den 9 nov. kl. 18-21.

Vidare upplysning pr. tel. Sala 116 97 mellan kl. 18 o. 18.30.

SALA ALLEHANDA TISDAGEN D. 1 DECEMBER 1961.

Far och dotter skapar hemma för offentliga utsmyckningar

Konstnären Lennart H. Lindberg i Sala, som sedan ett par år har sin verksamhet förlagd till gamla skolan i Johannisbäck, har fått en arbetskamrat. Rekryterad t.o.m. ur den egna familjen. Han skulpterar och målar. Hon väver gobeläng. Var och en håller sig med eget ateljéutrymme i vardera änden av huset. Men givetvis existerar ett konstnärligt samband och samarbete till en viss gräns. Ja, så långt som teknikerna det tillåter.

CHRISTINA LINDBERG har suttit troget vid den här gobelängvävstolen sedan i mars i år. Nu har hon ett par dryga decimeter kvar, innan "Den vanliga vissan" kan rullas upp till allmänt beskådande. Med spänning väntar hon på den stunden.

Han har den allmänna erfarenheten sedan många år. Han vet vad det vill säga att arbeta som fri konstnär. Hon står i början av en bana, som åtminstone stundtals kan vara svårframkomlig. Men hennes förutsättningar förefaller trots allt goda. Och till en del kan hon väl dra nytta av de erfarenheter som faderskapet fått kämpa sig till. Hon kan få goda råd och uppmuntran likaväl som nyttig kritik från honom och han känner säkert en tillfredsställelse av att

se sin dotter utvecklas och göra framsteg, en tillfredsställelse som i och för sig även måste innebära en stimulans för honom i det egna arbetet.

JUST NU SKULPTERAR Lennart H. Lindberg med en entusiasm och skaparglädje, som kanske aldrig tillförne. Christina (31) väver gobeläng och kommer under loppet av årets sista månad att kunna se sitt första stora arbete förverkligat. Vad som för närvarande skapas i den linberg-ska hemmiljön är avsett för den offentliga miljön. Christinas gobeläng skall pryda Tärna folkhögskola och pappa Lennart ägnar sig helt åt ett uppdrag från Stiftelsen Salabostäder. Det är ett utkast till en lekskulptur, avsedd — om den finner nåd inför beställarna — att placeras mitt uppe i bostadsområdet på Akra.

LENNART LINDBERGS skulptur och smiden är redan välkända. Detta uppdrag för en funktionell skulptur i hemstaden — han har fått fria händer att utforma sitt förslag — har tveksutan betytt mycket för honom. I gips har han modellerat en flock lekfulla och ystra hästar stadda i kraftfull rörelse framåt. Hästar är ju så anatomiskt konstruerade att de i och för sig inbjuder till avbildning. Men för att få denna djurgrupp även funktionsduglig som en lek- och klätterskulptur för barn har konstnären förenklat och kanske lagt till också på sina håll så att en pedantisk betraktare måhända finner anledning anmärka på att benantalet inte motsvarar det, som Vår Herre utrustat motsvarande antal hästar med. Men varför ta hänsyn till pedanteri. Tär finns vackra

SKULPTÖREN Lennart H. Lindberg med ett förslag i gips till leksculptur på Akra. Den föreställer en flock hästar i rörelse.

och kraftfulla, fullt skönjbara hästformer: både huvuden, länder och ben och flocken ger verkligen ett starkt intryck av rörelse, som måste verka inspirerande inte minst på den ungdomliga kategori människor, som skall använda sig av den i första hand för sina lekar. Men gruppen förefaller också kunna upplevas estetiskt berikande av vilken annan betraktare, som kommer i dess närhet.

Om skulpturen faller i beställarens smak har Lindberg tänkt sig den gjuten i brons i en skala som är fyra gånger den som gipsförslaget är utarbetat i. I så fall har han åtminstone ett års arbete framför sig, innan hästflocken är på plats.

MEN PAPPA LENNART har också ett öga för sin dotter och hennes arbete vid vävstolen i rummet intill. Inte så att han gör sken av att vara expert på vävningen. Tvärtom Christina har fått sin utbildning i vävning.

Men med påtagligt intresse följer han hennes förehavanden och ger henne den uppmuntran och det stöd han kan.

Bildväverskor finns det inte så gott om. Det är en svår och säkert många gånger tålmodsprövande uppgift. Det har Christina redan fått känna på. Gobelängen till Tärna heter "Den vanliga visan" och i vackra färger berättar den fullt föreställande hur en yngling med strängospel uppvaktar sin flicka, alltmedan solen lyser och fåglarna prunkar i vattenspeglarna.

DEN HÄR GOBELÄNGEN har haft sin avgörande betydelse för Christinas yrkesinriktning, kan man säga. Alltsedan mycket unga år har hon varit intresserad av att verka med sina händer. Något som under skoltiden bl.a. tog sig uttryck i fullföljande av vad man kallar pojkslöjd. Så lekte det henne i hägen att utbilda sig till arbetsterapeut o. hon genomgick Nyckelviksskolan på Lidingö, där hon fick den praktiska utbildningen för terapeutyrket. Hon fick syssla med skilda slag av tekniker; träslöjd, silversmide, teckning, målning, vävning.

MEN SÅ EN DAG kom pappa med en fråga, som innebar ett ställningstagande. Han hade skisserat ett förslag till gobeläng för Tärna folkhögskola. Men han hade ingen som kunde väva den åt sig. Han vände sig till sin dotter. Men avgörandet överlät han helt på henne. Efter en viss betänketid bestämde hon sig för att gripa sig verket an. Och därmed förflyktigades också planerna på terapeutyrket, åtminstone för en tid framöver.

Det blev en arbetsam och problemfylld tid. I första hand skulle hon bygga en vävstol. Ritade den själv, visserligen efter förebilder, men visste mycket väl hur hon ville ha den. Fick hjälp att bygga den. Och så sattes väven upp. Och i mars i år började hon vävningen. Just nu återstår någon decimeter, innan arbetet är avslutat. Hon väntar med spänning — liksom familjen i övrigt — på den stund, då gobelängen skall rullas upp ur vävstolen till allmänt beskådande.

NU ÄR CHRISTINA mycket engagerad i vävningen. Hon tänker fortsätta och har redan flera förslag färdiga, som utarbe-

tats av pappa Lennart. Det rör sig om arbeten i olja, som han tidigare producerat, men så allt att döma bör lämpa sig utmärkt att överföra i textilt material.

Onekligen har mottagandet av denna gobeläng sin betydelse för hennes framtid, likaväl som skulpturgruppen har sin för

Lennart Lindberg. Båda satsar hårt för att vinna framgång och man unnar den åt dem båda.

ÅKEJ.

FOLKBLADET • Måndagen den 1 mars 1965

Bysten av Albin Lindkvist färdig för bronsgjutning

På bilden ses Sven Holm, Gustav Flodin och Hjalmar Storm, följa konstnären Lennart H. Lindbergs arbete med gipsmodellen.

Bysten av framtidens redaktören vid Folkbladet i Norberg, Albin Lindkvist, som görs av konstnären Lennart H. Lindberg är nu färdig för bronsgjutning. Konsthantverkare Layos Büki har fått uppdraget att gjuta den.

konstverket skall vara färdigt och sin plats, som blir Folkets park, det kommer då att avtäckas på Kärrgruvan.

Kulturella smörgåsbordet i biskopsanalys på Tärna

Ett konstverk som skolan kan vara stolt över, ansåg biskop Sven Silén och rektor Hans Agrell. Upphovsmännen till verket, konstnär Lennart H. Lindberg och dottern Christina samt fru Gux Lindberg, fick en varm applåd på Tärna när verket presenterades.

Vid festen medverkade också musikkdirektör Ake Nygren och sopranen Dorrit Kleimert. Dels ackompanjerade musikkdirektör Nygren på piano de visor som fröken Kleimert framförde, och dels reciterade han själv H. C. Andersen i ett speciellt scenprogram. Violonisten Bengt Fridh, Västerås framförde också några uppskattade solonummer, med rektor Hans Agrell vid flygeln.

Även vinterkursens elever medverkade, bl.a. med körsång och gymnastikuppvisning. Festen avslutades i vanlig ordning med lekar och dans.

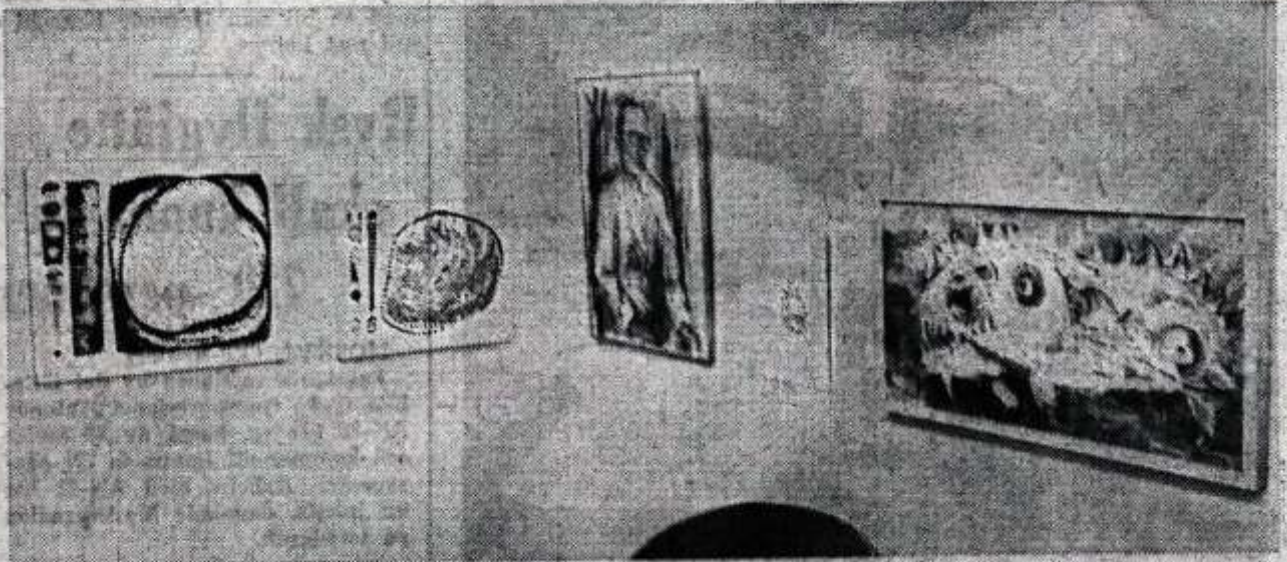
De många besökarna, framför allt före detta elever o. föräldrar till nuvarande elever, fick också tillfälle att beskåda den mycket konstnärliga gobeläng som nu

smyckar skolans entréhall. Gobelängen, som fått namnet "Den vanliga visan", har utförts av konstnären Christina Lindberg, efter en idé av och i samarbete med fadern, konstnär Lennart H. Lindberg. Det är ett ungdomligt, färgstarkt och livfullt motiv som väl pryder sin plats. Det tog ett år för fröken Lindberg att väva Den vanliga visan.

**VESTMANLANDS
LÄNS TIDNING**

MÅNDAGEN DEN 1 MARS 1965

Salamålarnas sommarsalong

MANGA TURISTER, som besöker Aguélimuseet sommartid, frågar också efter de nu verk-samma konstnärerna i staden. I fjol anordnade Sala konstförening för första gången en liten sommarsalong i ett av museets rum, där besökarna kunde få ett smakprov på konst från Sala av idag. Det rönte en del verk sål-

I år upprepas denna utställningsform och nio av de i staden verksamma konstnärerna har bidragit med några tavlor, som nu hängts på Aguélimuseet. De är givetvis till salu. För att förmedla direkta kontakter med respektive konstnär finns också en adressförteckning utläst i utställningsrummet. De som deltar med

arbeten är Lennart H. Lindberg, Sixten Engberg, Bertil Herlov Svensson, Olle Eriksson, Edvard Cederling, John Sköld, Folke Östlund, Stig Anå och Karl Otto Modin.

Bilden föreställer några tavlor ur expon av konstnärerna Bertil Herlov Svensson, Olle Eriksson och Lennart H. Lindberg.

*Solve Olle Herlov
d 7. juli 1965*

7.5.66.

Det blåser kring "Hästar i grupp"

Tre insändare i dag går till rätta med drätselkammarens i Sala beslut att föreslå 40.000 kr av kommunala medel till en lekskulptur på Akra. Idé-skissen till skulpturen, som dess skapare, salakonstnären Lennart H. Lindberg, kallar för "Hästar i grupp", har nyligen presenterats i text och bild. Avsikten är att utföra pjäsen i brons — ett hårdigt material för småttingarnas klättrande på hästarna — och att ställa upp den vid ett parkområde bland stiftelsens bostadshus. I färdigt skick skall skulpturen gå löst på icke mindre än 120.000 kr. Stadens bidrag utgör alltså en tredjedel, ett statligt lån täcker 68.000, medan stiftelsen själv tillskjuter återstoden, d. v. s. 12.000 kr., av för konstnärlig utsmyckning avsatta medel.

Redan när modellen presenterades i tidningen, märktes en viss reaktion hos läsekretsen. En och annan tyckte, att hästarna såg kufiska ut och utan att ge sig alltför långt ut på konstbedömandets gungfly må det väl vara tillåtet att konstatera, att pållarna inte precis motsvarar exteriörkraven på fullblod på Täby galoppbana. Det är emellertid inte smakfrågor dagens insändare tar upp utan kritiken sätts in på två från varandra skilda punkter. I det ena fallet ställs drätselkammarens generositet upp som motsats till bristerna inom åldrings- och sjukvård. I ett annat bidrag, signerat "En ilsken bakom järnridån", flammar det pyrande missnöjet från Norrmalmssborna upp igen. Man tycker att pengarna ur stadens kassa fått en bättre användning, om de anslagits till en lekplats på Norrmalm, vars invånare ofta med fog haft anledning påpeka, att de bor på en stadsdel, som blivit bortglömd.

Den sistnämnda åsikten låter sig svårligen diskuteras. Samma argument kan naturligtvis andra bostadsområden komma med, som inte fått vare sig skolutur eller lekplats. Av större intresse är då kanske den kritik, som riktar sig mot anslaget som sådant och håller före, att pengarna borde ha gått till ett nytt ålderdomshem. I motiveringen påpekas av den i sjukvård tydligen bevandrade insändaren att en åldringssjukpatient, som skall skrivas ut från sjukvårdsinrättning ofta ställs inför en besvärlig, ja tragisk situation. Det är nog ingen tvekan om att vården av sjuka åldringar är en mörk punkt i välfärdssamhället och kanske ett av de mest angelägna områdena för det fortsatta, sociala reformarbetet änskönt det måhända inte ter sig så matnyttigt i en valrörelse. Den slutna sjukvården är dock väsentligen landstingets och icke primärkommunens sak.

Det är dessutom svårt att dela insändarens indignation över att DK vill lägga ned pengar på ett konstverk i ett bostadsområde, eftersom nu detta en gång i princip är kommunen obetaget. I varje fall kan man knappast ta upp diskussionen från utgångspunkten att åldringssjukvården gått miste om motsvarande belopp. I så fall måste man vid varje tidpunkt tillbakavisa alla anslagsäskanden till annat än vårdändamål. Det kommer nämligen alltid att finnas mer behjärtansvärda ändamål i varje samhälle än att sätta upp lekskulpturer.

Sedan är det annan sak, om ögonblicket ur andra synpunkter är lämpligt valt för att bidra med så stor summa till utsmyckning av ett bostadsområde. Där kommer frågan om stadsfinanserna in. Stadsfullmäktige får ta på sitt ansvar, om man anser att stadskassan tål ett uttag just nu på 40.000 till en lekskulptur. Drätselkammaren anser att kassan tål åderlåtningen men beslutanderätten ligger hos stadsfullmäktige.

SA 1966-05-07

ORDET FRITT

RÖST FRÅN NORRMALM

Om jag fick bestämma, så inte blev det någon skulptur på Akraområdet. Om jag inte minns fel, anlades där flera fina lekplatser för barnen i fjol. Om Akraborna vill ha en skulptur, så kan dom kosta på sig en dylik själva. Nej, ta våra skattepengar och bygg oss en lekpark här ute på Norrmalm — om herrarna i DK vet, var den stadsdelen är belägen. Det finns mycket mer vi behöver här ute: stövlar, långa med stänkskydd t. ex.

En ilsken bakom järnridån

*

"Hästar i grupp" onyttig sak?

När jag fick se i Allehanda den lekskulptur, "Hästar i grupp", som skall få sin plats på Akraområdet, då fick jag nästan en chock. 120.000 för en så onyttig sak. 40.000 bidrar Sala stad med. Kunde inte dessa pengar bli en grund till ett nytt hem för gamla?

Jag har arbetat i många år i sjukvård och vi får se dagligen så tragiskt de gamla har det — ingenstans att ta vägen, när de skall skrivas ut. Många gamla har inga barn, som kan ta hand om dem. Lasarettets personal får många gånger tjänstgöra som åldringsvårdare. De gamla skall inte lida för att det blivit så upp- och nedvänt här i världen. Det låter så vackert att de gamla skall ha en tryggad ålderdom... Här bara ett exempel: en liten rar, blind tant skall skrivas ut. Hon har en trött, aldrig make, som skall ta hand om henne dag och natt med undantag för 2 tim. daglig hemhjälp. Hur skall en gammal människa bli frisk, när han eller hon hela tiden ligger och tänker: vart ska jag ta vägen och vem ska ta hand om mig, när jag kommer ut?

Sjukhuset måste vara ett aktivt medicinskt centrum och inte någon förvaringsanstalt. Hopas att de som styr i samhället skyndar på och bygger för de gamla. Det behöver inte vara så modernt, ty de gamla trivs bättre med litet mindre blanka golv och skurade koppärtunnor.

Sjukvårdsbiträde.

*

Bortglömd rondell.

Det stod i "bladet" häromdagen att svenskarna sen urminnes tider äro obotligt avundsjuka, så det är så sant som det är tryckt. Sålunda äro även vi innevånare i husen runt rondellen Kålgårdsgatan-Ringgatan ärftligt belastade av nämnda sjukdom och undra på det förresten. En anledning förefinnes alltid.

Närmaste orsaken i vårt fall är den att inte en enda enkel tulipan utplanteras på "rundeln" eller omgivande gräsbatter, då däremot hyresgästerna i "inre staden" undfägnas med blomster i tusental. Då vår avundsjuka alltså i denna sak är fullt berättigad ställer vi nu allt på en spets och förklarar härmed att om inte "skönhetsråden" (det finns väl sådana?) gör någonting åt detta område, som f. n. redan i torrt väder liknar ett delta, så kanske de flesta av oss liksom "mastgubben" flyttar och tar skatterna med oss.

Vi har hästköpet för 40.000 (stadens andel) på Akra i färskt minne. En tulipan kostar ej mer än hålen i hästgruppen.

Avundsjuka

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015: Det här har jag ett speciellt minne av. Pappa hade lämnat in ett förslag till ett räcke som skulle placeras på Posten i Linköping. Vi sitter i pappas ateljé. Det ringer i telefonen. De presenterade sig och sa att de var från Statens konstråd och ville prata ekonomi. Pappa satte sig och tänkte 'Nu har jag begärt för mycket pengar'. Men det var precis tvärs om: De la till ett antal 1000-lappar! Det här var pappa i ett nötskal: Han var dålig affärsman och hade svårt att ta betalt för sin konst. Det är en egenskap som tyvärr både jag och min syster har ärvt.

Jag ringer till Linköping inför utställningen på Täljstenen 2011 eftersom jag ville fotografier av räcket. Men den fanns inte kvar. Posten var nedlagd och ingen visste vart den tagit vägen. Jag ringde till Statens Kulturråd som har en stor lagerlokal där en mängd offentlig konst står och samlar damm. De skulle undersöka saken men hörde aldrig av sig, så jag vet inte vad som har hänt med räcket*. Det är oförskämt mot både levande och döda konstnärer att i ett lager ha så mycket konst som aldrig visas. Skulle jag vinna en stor summa pengar skulle jag köpa tillbaka räcket!

*) se glädjande artiklar i Corren och Sala Allehanda 2016 längre ner i dokumentet!

FREDAGEN DEN 3 FEBR. 1967

Konstnär i småstad (3):

*Ferlinsinnad salakonstnär
gör dalmålningar i järn*

Lennart Lindberg i arbete med skulptur av "Två Hästar".

Vår konstserie från Sala syftar närmast till att ge en bild av männen bakom verken. Bedömningen av deras verk överläts åt expertisen. De manliga konstnärerna är f.ö. i förkrossande majoritet i Sala. Lennart H. Lindberg gjorde dock ett tappert försök att släppa in kvinnan i bilden genom att inspirera och leda sin talangfulla dotter Christina, textilkonstnärinna av typ framtidslöfte.

Hon har bl.a. gjort en gobeläng, "Den vanliga visan", till Tärna folkhögskolas entréhall. Men för någon tid sedan gifte sig Christina och flyttade till Göteborg, varför den manliga dominansen i Sala åter är förkrossande.

Men det var om Lennart H. den här artikeln skulle handla.

Han gick hos Lena Börjesson 1947 och på Konstfack 1950-1954. Dessförinnan hade han varit avetsare på Sala Maskinfabrik. Erfarenheterna från fabriksaren har han stor nytta av i sin gärning som konstnär. Han har köpt Johannisbäckas nedlagda skola inte långt från gruvan och fick därigenom både bostad och en rymlig ateljé, som svartajukt bevakas av achäferna Bitte.

DALMALNING I JÄRN

Bland Lindbergs verk kan nämnas en 2,5 meter lång "dalmalning" i järn på Sala sparbank och "Harpolekaren" framför Mikaelsgården. Fn. sysslar han med en beställning från Linköping. Det blir ett tio meter långt järnräcke framför posthuset. Räcket får ett dussintal fält med lokal anknytning. Bl.a. Sveriges förste biskop samt Linköpings blodbad.

Ett liknande järnräcke har han även gjort för Lindes sparbank, och dessutom finns han representerad hos flera privatpersoner, bl.a. Anders Diöa, frikostig konstdonator, både i Sala och annorstädes.

Lindbergs hittills största verk är "Hästarna", en lekskulptur i brons, som i vår skall resas på Akraområdet för en kostnad av 120.000 kr.

Det har självfallet varit debatt om priset, och jag hoppas att även verket som sådant väcker intresse och ger upphov till dispyter!

Lindberg målar också, men det är avets och järn, som är hans huvudintresse.

ÄVENTYR I SKROTLADA

Det är ett äventyr att stå på huvudet i en låda med skrot.

Där har man en hel värld av form! Lika roligt var det att vistas på Island en månad. Jag har alltid varit fängslad av de isländska sagorna och ville uppleva miljön. Dom var ju skalder och konstnärer allihopa!

Jag träffade bl.a. en praktgubbe, en fiskare, som flera gånger seglade med Albert Engström, då denne någon gång omkring 1910 samlade material till sin "At Häcklefjäll..."

Lindberg har inte varit särskilt svag för utställningar. Bara ett tiotal. Som ett kuriosum kan nämnas att han är en av de få icke-akademiker, som medarbetat i uppsalastudenternas Ergo.

Även en konstnär behöver en

hobby. Lennart H. tonsätter Nils Ferlin-dikter. Han föredrar dem till eget gitarrkomp och med den praktfullaste negerbas för hustru Gun och Bitte. Något för en musikalisk talangscout!

Trots att han är av gammal gruvsläkt har inte gruvan intresserat honom som motiv.

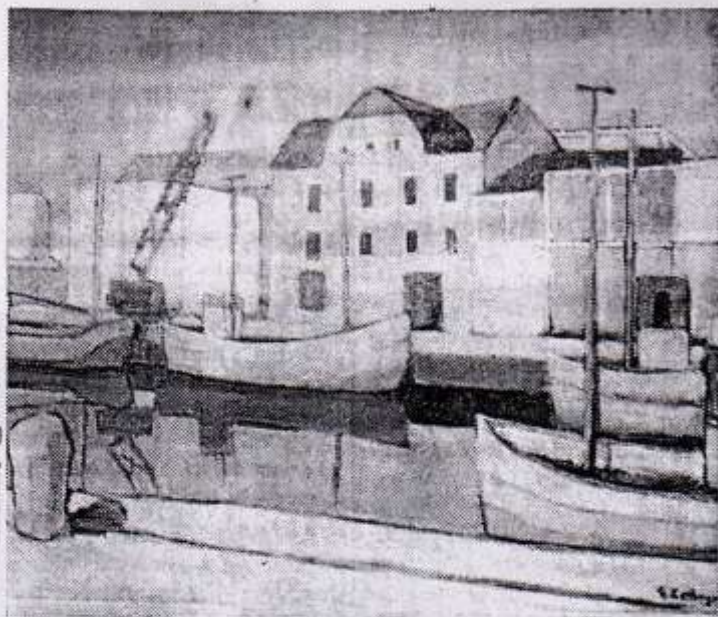
— Man går ju snabbare och riktigare fram med en kamera där uppe!

Men visst måste det vara något speciellt med miljön i Sala, eftersom så många konstnärer slagit sig ner här. Det finns tydligen en grogrund, som passar oss. Jag hoppas att den konstvänlighet, som nu börjat spira i staden, växer sig än starkare.

Fjodor

Två figurer, skulptur av Lennart Lindberg.

Gösta Södergren: "Fiskehamn Bornholm".

Sedan bör det väl också vara intressant ur publiksynpunkt att beredas möjlighet följa de redan verksamma konstnärernas utveckling och samtidigt kanske stifta bekantskap med nya förmågor som dyker upp.

AV DE 17 torde flertalet redan vara välkända för salaborna, men bidragen denna gång kanske erbjuder delvis nya sidor, som det kan ha sitt intresse att studera. Bertil Herlov Svenssons skulpturer och reliefer, som i sin nästan "matematiska vetenskaplighet" onekligen erbjuder något nytt, är smakprov på vad som i nästa veckoskifte mer ingående presenteras i "Multikonst". Tyvärr saknas skulptur av Lennart H. Lindberg, som bidrar med några oljor i mer avancerad teknik. Stig Anå kommer med en serie trä-moduler i färg och Sixten Engberg en "fossil" relief. Martin Eder, som inte är så ofta förekommande i utställningssammanhang här, deltar med ett par utemiljöer från södern i olja. Karl-Otto Modin är företrädd med några teckningar. Edvard Cederling är den nära nog ende naturalisten med ett av de få stadsmotiven och Gösta Södergren har ett par kustmotiv i mer traditionell utformning. För akvarellerna svarar i första hand Bertil Andersson och Folke Östlund.

Dick Holmér och konstfackeleverna Christina Eriksson, Heby, Bengt Ander, Heby, och Torgny Östlund, Sala, är av en yngre generation och kanske uttrycker sig på ett friare och fantasifullare sätt. Gustaf Eriksson är ny i sammanhanget, men till åren kommen f. d. lantbrukare från Norrbäck. Age Lindbeck har deltagit tidigare i sådana här sammanhang med oljor. Kjell Eriksson deltar för första gången med en naturromantisk akvarell. å ke j

Konstnärli
utbyte me
Salas vä

Förhandsvisning på Norge-expon

Den utställning med Salakunst, som skall gå till Salas norska vänort Andalsnes i slutet av denna månad, har nu färdigställt och kommer under lördagen och söndagen att förevisas på Aguelimuseet. Sammanlagt är 17 i Sala och dess närmaste omgivningar verksamma konstnärer representerade med 35 arbeten, vilka utvalts av Intendent Stig Johanson Riksförbundet för bildande konst. På bilden intill en teckning i färg av konstfackeleven Christina Eriksson från Heby. Den kallas för "Sommarögon". Se vidare om utställningen sid. 4.

Colbjörn Lindberg, 7 januari 2015: Det här är gipsförlagorna till hästarna på Åkra. På Konstfack hade han en kamrat som hette Sune Rehn som hjälpte andra konstnärer, bl.a. Eric Grate, att förstora sina konstverk. Det här är i Sunes ateljé i Hässelby när man håller på med uppförstoringen till skala 1:1. Här håller man på att säga ner den i bitar för att sända till gjuteriet.

Åkra på 1960-talet var barnrikeområdet. Pappa gick där och tittade och kunde konstatera att ungarna använde hästarna 'för här är det alldeles blankt'. Det finns förslag om att den skall flyttas till stadsparken, men jag tror att min pappa skulle vilja att den skulle stå kvar. Delvis för att det skulle vara konstnärlig utsmyckning vid nybyggnation, 1 % av byggkostnaden, d.v.s. den 'tillhör hyreshusen på Åkra', dels också för det fanns hästar på Åkra gård som låg där före hyreshusen.

MÅNDAGEN DEN 17 JULI 1967 $\frac{1}{2}$ T

11

Lekskulptur i Sala för 100.000 kr

Lekskulpturen "Hästar" av Sala-konstnären Lennart Lindberg är placerad i kvarteret Stöten på Akra-området.

Lekskulpturen "Hästar" — om-
diskuterat konstverk i Sala — är
snart klar att tas i bruk av bar-
nen på Akra-området. Ännu fattas
dock uppbyggnaden kring den
lilla höjd där skulpturen är pla-
cerad, men man ser dock hur det
hela kommer att ta sig ut.

Skulpturen — som är gjord av
Sala-konstnären Lennart Lind-
berg — är av brons och vilar på

cementpelare under markytan.
Längden är 2,5 meter och höjden
1,90 meter. Hela skulpturen väger
1.300 kg. Kostnaden blir en bra
bit över 100.000 kr.

Det är alltså meningen att
skulpturen främst skall vara en
lekplats för barnen. Men utform-
ningen är sådan att den även
skall kunna avnjutas av skön-
hetstörstande vuxna Sala-bor.

Foto Bengt Kebbon.

Ett av de båda järnräcken som nu pryder entrén till nya posthuset i Linköping och som framställts av salakonstrnären Lennart H. Lindberg.

S. A. 1/12/67
Salakonstrnär
har smyckat nya
posten i Linköping

Vid invigningen av nya posthuset i Linköping idag deltar som inbjuden konstnären Lennart H. Lindberg, Sala, som raft ett av utsmyckningsuppgifterna till denna byggnad.

Det rör sig om två svetsade järnräcken, som är placerade i anslutning till entrén och som skall fylla både en praktisk och estetisk funktion. Lennart H. Lindberg har haft Statens Konstråds uppdrag att utföra detta arbete och har som formell inspirationskälla haft både historiska och moderna utgångspunkter. Sålunda antyds både det berömda blodbadet och en kulturell modern företeelse som stadsteaterverksamheten.

SA 1968-10-04.

Sex salakonstrnärer **i Bergslagsutställning**

Sex konstnärer från salaorten har av Bergslagens konstföreningars samarbetsnämnd inbjudits att ställa ut sammanlagt ett 45-tal nummer på sex olika platser under tiden 4 okt.—17 nov. Vernissage är det idag i Skultunagården, där SM-klubbens konstsektion närmast svarar för värdskapet.

Deltagande konstnärer är Bengt Ander, Härabäck (teckningar), Stig Anå, f.d. Sala numera Uppsala (olja och blandteknik), Sixten Engberg, Sala (olja), Lennart H. Lindberg, Sala (olja), Karl Otto Modin, Sala (laveringar, akvarell och olja), samt Bertil Herlow Svensson, Sala (trådsulpturer).

Ingenjör Lennart Ekdahl, Skultuna, som är ordförande i konst-

sektionen inom SM-klubben, berättar att utställningen pågår i Skultunagården endast lördag—söndag och fortsätter sedan till Hallstahammar, Surahammar, Avesta, Norberg och Korsva.

Bergslagens konstföreningar, som innefattar såväl tjänstemannaföreningar som öppna konstföreningar, har under ett par decennier arrangerat sådana här vandringsutställningar inom sina verksamhetsområden ett par gånger om året och varje förening får uppgiften att ordna utställning ungefärligen vart tredje år.

Salakonstrnärerna är för de flesta på dessa trakter nya bekantskaper, som man velat introducera. Det rör sig om en försäljningsutställning.

SA 1968-11-21.

JÄRNSKULPTUR

med ovanliga kvaliteter

LENNART H. LINDBERG, vid det här laget veteran inom den konstnärskoloni, som utbildats i salaorten, inbjuder t. o. m. 1 dec. till utställning i sin ateljé i f. d. Johannisbäcksskola. Han har väl inte gjort så mycket väsen av sig den sista tiden på hemmafronten. Utåt har han ju haft uppmärksamheten uppdragen, bl. a. utsmäckningen senast av nya posthuset i Linköping, då han anlitades av Statens Konstråd. Sådana arbeten är tidskrävande och har väl varit en anledning till att han inte samlat sig för en salautställning under de tre senaste åren, medessutom har han deltagit

"Fisk"

och de här grundkomponenterna kan man urskilja även denna gång, i delvis nya varianter. Det kanske mest anmärkningsvärda i hans måleri av idag är en större djärvhet i koloriten. Det betyder inte, att han helt övergivit sin gränskala, men besökaren i hans ateljé skall denna gång också finna oljor, som lyser och värmer med en åtminstone för

"Hästhuvud"

utställningar på andra håll och slutligen saknat egen arbetsplats för smide och svetsning, en del av hans konstnärliga utövande, som onekligen hör till de väsentligare. Nu har han emellertid åt sig byggt en ateljé för detta ändamål och har också i den pågående utställningen värtliga bevis för att en lämplig arbetsplats verkar stimulerande i flera avseenden. Därmed sagt att ett besök hemma hos Lindberg fram till 1 dec. bjuder på en hel del sevärt.

I DET MESTA som Lindberg gör, oavsett det är fråga om måleri eller skulptur, avslöjar han en stark formkänsla. Han rons uppenbarligen av lek med formerna och ni vet från tidigare skeden av hans måleri, att han i denna lek med förkärlek utgår från vissa företeelser i naturen, ex. fiskar, hästar, båtar, segel,

"Tupp"

Lindberg ganska osedvanlig kraft.

FÄRGEN i hans dukar motsvaras på sätt och vis i skulpturen av hans dekorativa utläggningar med svetsen. I båda fallen rör det sig om uttrycksformer, som återspeglar ett behov av att laborera med irrationella, stundom klart uttalade känsloladdade värden. När det gäller skulpturen kan man vid sidan om det rent tekniska och dekorativa finna även taktiska kvaliteter, som ytterligare understryker en viss sensibilitet. Formen skall inte bara kunna upplevas av ögat utan helst också med handen.

DET ÄR GLÄDJANDE att se, att Lindberg ånyo plockat fram sitt svetsaggregat. Han har ju genom många år som

"Hästhuvud"

"Däst"

yrkesverksam vid Sala Maskinfabrik skaffat sig en värdefull kunskap om och känsla för järnet och de kvaliteter, som går att avvinna detta annars obändiga material med hjälp av svetsning. Hans figurer — en nästan monumental tupp, hästar, hästhuvuden, fiskar, lejon och andra djur — ofta i en stark stiliserad utformning är sammanfogade av överblivna järnstycken på ett sätt som i och för sig vittnar om både fantasi och gott tekniskt handlag. Men det är inte vad man i vanliga tal menar med skrotskulptur. De är oftast överdragna med sveisformationer, som både till form och struktur skänker dem lyxter och liv, som är stimuleran-

de för öga och hand. Han kan t. o. m. med hjälp av brons-elektrod skapa finstämda färgnyanser.

DET VORE ROLIGT, om Lennart Lindberg, vann ökad uppmärksamhet, trots att han färdigt i sin konst tillhör de s. k. engagerade eller samhälls-tillvända. Vi behöver väl också vid sidan om denna inriktning en konst som erbjuder rent estetisk njutning.

FREDAGEN DEN 29 NOV. 1968 *VLT*

Roliga figurer i Sala-skola utställning av svetskonstnär

Marschen i Sala går till den 1 december till Johannishäcks f.d. skola i gruvområdet, där skulptör Lennart H. Lindberg inrett både bostad och en ateljé med tillhörande svetsningssmedja. På senare tid har han skapat en hel del både roande och värdefulla konstverk av skrot och svetsning i kombination.

En mycket omväxlande del av dessa har han nu sammanställt till en utställning, som vunnit berättigad uppmärksamhet. Det ger belägg för att han är en formgivare av rang på detta område.

Man fäster sig vid bl.a. hans verkligt monumentala tupp, som fått den rätta, stolta suveräniteten. Häst, hästhuvuden, fisk, dansande par, manshuvud etc. är bara en liten del av de figurer han trollat fram med skrot och svetsläga.

Men Lindberg är även tecknare och målare. F.n. är en utställning på marsch ute i Bergslagen av salaensiskt måleri, skulptur etc. Utom Lindberg märkes bland utställarna, Ander, Arnå, Herlov Svensson, Engberg och Modin, samtliga från Sala. Utställningen torde nu stå inför sitt slut.

Lindberg är alltså på sitt sätt en mångfrestare, rik på idéer och planer. Han har anlitats av Statens konstråd för utsmyckning av Linköpings posthus. I Sala har han en rad arbeten placerade i allmänna byggnader och på allmänna platser.

Ett vackert exempel på Lennart H. Lindbergs svets-skulptur-konst.

Från vernissagen på Nämndhuset i Enköping. Fr. v. enköpingskonstnären Lisette Schenström, Enköpings konstföreningsordförande adjunkt Sten Törnblom samt salakonsnären Karl Otto Modin samlade kring Lennart H. Lindbergs skulptur "Lejon".

Stort enköpingsintresse för Sala-konstnärerna

De tio salaortskonstnärer, som under innevarande vecka ställer ut i Enköpings konstförenings regi, fick ett mycket intresserat mottagande vid söndagens vernissage. Salaborna hade förmånen att få ställa ut i självaste stadsfullmäktiges sessionssal i Nämndhuset, där konstföreningens idoge ordförande adjunkt Sten

Törnblom och hans medarbetare ordnat det trivsamt inbjudande.

Hr. Törnblom riktade också ett välkommen till den talrika publiken och de många salakonsnärer, som personligen mött upp vid vernissagen och uttryckte en förhoppning om att det nu upptagna utbytet skall bli

till alla parter välsignelse. Meningen är nämligen att utställningen i Enköping under veckan 16—23 mars skall följas upp med en utställning å Aguelimuseet i Sala av Enköpingskonstnärer. Sala Konstförenings ordförande, red. Åke Johanson, presenterade sedan kortfattat de deltagande salakonsnärerna och redan under första timman kom det upp tre röda lap-
par.

Följande konstnärer är representerade: Bo Adamsson måleri, Bengt Ander teckningar, Edvard Cederling måleri, Sixten Engberg måleri, Ian Hellström måleri och skulptur, Åge Lindbeck måleri, Lennart H. Lindberg skulptur, Karl Otto Modin måleri, Gösta Södergren måleri, Folke Östlund måleri och Torgny Östlund måleri.

De Enköpingskonstnärer, som salaborna får stifta bekantskap med fr.o.m. söndag är Bo Eriksson (f.d. salabo), Gösta Idås, Stefan Lind, Ture Lundquist, Greta Lysén, Gösta Rubenson, Lisette Schenström, Bo Wrenth, Mats Åkerblom, Folke Heybroek, Gun Hagstedt, Mieke Heybroek och Gabrielle Schenström.

Konst på lasarettet

Britta Dahl visar Lennart Lindbergs skulptur "Tecknad häst".

Sedan någon vecka visar en handfull satakonstnärer arbeten på lasarettet i Fagersta. Det är lasarettets idrottsförening som genom sin konstsektion står bakom och som lyckats förvandla personalmatsalarna till en i det närmaste permanent konstsalong sedan den i våras inledde med en första introduktionsutställning.

Fem målare, två skulptörer och en keramikter deltar och den senare, Bertil Andersson, lär inte behöva hämta tillbaka så värt mycket av det han forslat upp till Fagersta. När VLT på fredagen besökte utställningen var inte många av hans saker osålda. Det han visar är också ytterligt fint arbete i utsökt form och lyster, med varierande ytstruktur som ibland närmar sig alabasterna.

Sixten Engberg har en cementrelief med som han kallar "Fos-

stiller från Gotland", ett levande och intressant arbete. Lennart Lindberg visar tre skulpturer, samtliga häststudier. De fem målarna är Olle Eriksson, Gösta Södergren, Dick Holmér, Torgny Östlund och Karl Otto Modin, som börjar bli välkänd bland besökarna eftersom arbeten av honom funnits med hela tiden sedan man gjorde den första utställningen. Han står också i särklass bland utställarna men får en icke otydlig konkurrens från Torgny Östlund, vars "Trilogi" med samlingsnamnet "Betraktar" skapar ett omedelbart behov av närmare bekantskap.

Det är roligt att få ge en blomma till idrottsföreningen och dess "konstintendent", Britta Dahl, för initiativet, som vi hoppas skall bli en åtminstone i det närmaste permanent företeelse.

Avesta Tidn. 29/11 -69

Ett "tuppfjät" från skrot till rejäl konstupplevelse

Rejäl konst. Vad är det?

Konst är ett svårt ord, tyvärr alltför ofta associerande till konstigheter. Särskilt i dag då - ismerna är nästan lika många som konstnärerna.

Vad gäller den i dag och i morgon pågående utställningen i Krybo Konstsalong kan man generellt dock säga, att här rör det sig om rejäl konst.

En av upplevelsorna här rör från sorselesonen Lars Matson. Det är första gången han presenteras här i trakterna. Utställningen utgörs av c:a hundralet taylor i olika material. Matson är repre-

senterad med en handfull verk. Om det så bara rört sig om dessa hade utställningen varit värt besöket.

Men han är i gott sällskap. T.ex. av skulptören Lennart H. Lindberg. Sala - bilden - som har ett tiotal skulpturer plus målningar med i kollektionen. Lindberg bygger sina grejer på skrot - "livets överblivna ting har ofta ett stort värde". Konstverket "Tuppen" besannar tesen.

I Marcusgruppen finns denna gång också Curt Cederström med. Av honom finns att beskåda ett 15-tal tuschteckningar.

Fodor

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015: En av hans tillskyndare för att utbilda sig som konstnär var disponent Edvin B Johansson, Sala Maskinfabrik, där pappa var svetsare. Pappa var ju kommunist så de stod ju inte på samma politiska sida, men de var väldigt goda vänner. Min far kunde prata och umgås med alla människor. En annan anledning till konststudier var att han var drabbad av psoriasis vilket inte var så bra i den lortiga svetsmiljön. Även doktor Friberg var lite 'mecenat' för pappas steg att börja utbilda sig till konstnär.

Vikingen är en 'avskedsgåva' från Edvin B och pappa. Den står nere vid entrén vid Sala Maskinfabrik – som det var länge sedan det hette. Pappa hade 'frikort' på Maskinfabriken och fick gå där och hämta järn- och stålskrot efter det att han slutat jobba där. Han fick också – kanske 100 kilo – svetselektroder! Han var väldigt 'ompysslad' av företaget och trivdes bra i den miljön tillsammans med flera gamla arbetskamater.

S/4 Onsdagen den 11 mars 1970

HYLLNING TILL JÄRNET

Lennart H. Lindberg: "Fågelfärg"

Lennart H. Lindberg är vid det här laget något av en nestor inom Sals konstnärskoloni. Han har varit med så länge, att hans namn är känt både i hans egen bygd och i betydligt större sammanhang. Dästo märkligare är det då, att han nu lämnar upp för en utställning på Agucilmuseet med verksamma på söndag, som är den första renodlade skulpturutställningen han haft. Väntan har varit lång, både för honom själv och för dem som med intresse följer honom genom åren.

För att i något mån ställa nyfikenheten har vi besökt

hjälpmedel: ändock förefanns i en omställning, som verkar osomordentligt stimulerande, säger han. För har jag alltid varit hänförd att titta på till lokaler och arbetsverktyg. Nu kan jag i väsentlig utsträckning arbeta oberoende i det avseendet. Dena är väl en bidragande orsak till att jag önskat samla mig till en skulpturvisning utan inslag av det materiella, som jag ännu tidvis synsalar med både som avkoppling och som naturligt komplement för att stimulera skulpturmålsningen. Färdig och pålitlig har jag blivit i den saken.

Kärlek till järnet

Järnet var en gång i tiden ett material som Lennart Lindberg, dagligen sysselsatt med på Sala Maskinfabrik. Föreköraren för denna ohändiga och många gånger svårhanterliga materialet titer i. Ett av hans arbeten nu kallas "Kung Skrot och hans män" och det skildrar bl.a. kunnas symbolisera hans kärlek till materialet och hans tillfredsställelse i umgänget med järnet.

Någon undantagslöst bygger hans skulptur på skrotdetaljer, som han ständigt samlar kring sig, som han letar inspirerande former bland och som han lägger pussel med på jakt efter impulser till skulpturerade och starkt förenklade formskapelser med ett känslomässigt personligt engagemang i. Han utgår från naturen, men avhåller inte realistiskt. Kanske inbjuder inte materialet i sig till detta. Mer troligt är dock att hans egen tanka och känsla skall få sätta sin prägel på slutresultatet. Om den ursprungliga formen hos en skrotdetalj ger honom intuitiv kraft och även i viss utsträckning bevarats då verket står färdigt, så ligger mellan impulsen och slutresultatet ett flödesöjeblick, som ständigt flötyas och som därför också har det spontana karaktär. Därtill kommer att hans yrkesmässighet som svetsare ger honom oändliga möjligheter att skapa strukturella effekter. Det finns ett drag av lekfullhet och fantasi i hans skapande som dock ingalunda döljer syftets all-

ker han bara, att han från "skogskanten" har en bättre överblick, ett klarare perspektiv på tillvaron, på samhället, på världen. Han lever med andra ord med i verkligheten och är kanske speciellt lyhörd för de rent mänskliga yttringarna, vilket också framgår av hans konst.

Lågmålt engagemang

Han tillhör knappast de stora gesteras aktörer eller de högljudda demonstranternas skara, även om han kanske inte är tillfreds med allt i samhället. Han säger själv, att det kanske inte alltid behövs ystiga muner och stora ord för att bevisa att man har en tro, en uppfattning. Många gånger kan de små nyanserna vara mer talande och även om man mycket väl utan något pekfinger — skulle kunna lägga in både s.k. samhällsengagemang och demonstrativa aktiviteter i det han åstadkommer, så vill man helst ut hans verk iakttagelser, kanske personliga bekännelser med anknytning till de rent mänskliga relationerna i allmänhet, förhållanden mellan mig och dig. Frågan är väl om inte just detta också är det väsentliga. Hans engagemang är lågmålt och tysta även ömsint.

Men här finns också ett estetiserande. Man upplever gärna hans "Fantasi-boruden" eller hans monumentala tapp-

Lennart H. Lindberg: "Fantasi-boruden I"

utan någon tanke än att de erbjuder skönhet och beundran för ett konsekvent och skickligt handhavande av material och verktyg. Det är förvånande vilka effekter

han mår av utvinna ur något så till synes svårhanterat som s.k. järnskrot. Men däri ligger en del av hans mästarskap.

Åkef.

Lennart Lindberg i hans stielje i Johannishäls, där merparten av 50-talets utställningsarbeten i järn och metall finns — han jämför själv dessa båda materialbegrepp, som kan synas delvis synonyma med sill och fisk på matborden. Mängden, men ännu främst kvaliteten, där välutgått vittnesbörd om att de yttre förutsättningarna för en aldrig tidigare skedd aktivitet numera existerar.

— Jag har inte tidigare haft möjlighet att så bekvämt känna mig åt att skulptera som sedan jag äntligen fått en stielje, där visserligen ännu detaljer i utrustningen kan förändras önskemål, men där utrymme, inredning och

ingalunda döljer syftets allvar.

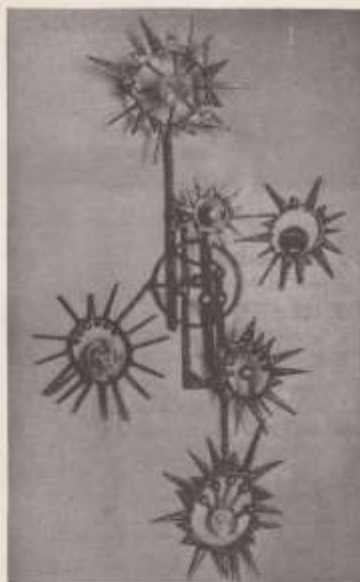
"Livet i skogskanten"

Själv betecknar Lennart Lindberg sin tillvaro som en "lugnt liv i skogskanten". Viss lever han geografiskt i skogskanten av Sala i f.d. skolan vid Johannishäls, viss ägnar han sina domherrars ständigt finstret sin stilla omsorg, viss söker han gärna på sin gnar och lyssnar andaktigt till musikens mästare i sin stereosamlings. Men detta innebär definitivt inte att han drömt sig bort från verkligheten, uppöskt någon avskildhet för introvert kontemplation. Förmodligen tyo-

Lennart H. Lindberg: "Spikjungfru"

Lennart Lindberg i hans stielje i Johannishäls, där merparten av 50-talets utställningsarbeten i järn och metall finns — han jämför själv dessa båda materialbegrepp, som kan synas delvis synonyma med sill och fisk på matborden. Mängden, men ännu främst kvaliteten, där välutgått vittnesbörd om att de yttre förutsättningarna för en aldrig tidigare skedd aktivitet numera existerar.

På Agucilmuseet i Sala

visar Sala konstförening

SKULPTUR

av konstnären LENNART H. LINDBERG, SALA, och har ett tillhåll till

Förvisning

söndagen den 15 mars kl. 13.

Utställningen hålls även 15-20 mars.

söndagar kl. 13-17.

fredagar kl. 12-14.

övriga dagar kl. 13-18.

Onsdagar och torsdagar även kl. 17-19.

UTSTÄLLNINGEN visar även ett par vackra arbeten av konstnären dotter Christina Lindberg-Lervall, Göteborg.

STYRELSEN

Det som betraktas som skrot, är för mig en början.
Den produkt som blir över i ett tekniskt sammanhang kallas skrot, men för mig representerar denna skrotbit en form som ger impulser.

Lennart H. Lindberg. Agnelimuseet i Sala 1970.

1. Porträtt av grävkopra	400:00	24. Hund (skäller på månen)	300:00
2. Ikaros system	400:00	25. Panelhöna som lagt ett ägg	priv.Ägo
3. Intriger	600:00	26. Tupp	7.000:00
4. Spikjungfru	350:00	27. Radardjur	600:00
5. Spikjungfru y. system	priv.Ägo	28. Don Q och Rosinante	priv.Ägo
6. Geometrisk komp.	1.200:00	29. Häst	3.500:00
7. Sabellandad tjur	500:00	30. Håsteroquid	800:00
8. I väntan på under	1.000:00	31. Håsthuvud	600:00
9. Stjärnhop	7.000:00	32. Gravid form	1.200:00
10. Tyngdlyftare	400:00	33. Gruvarbetare	priv.Ägo
11. T. ex. 1632	400:00	34. "Järnbitarlav"	700:00
12. Kvinnofigur	800:00	35. Tjur	priv.Ägo
13. Sittande I (kopparbel.)	500:00	36. Vilande trianglar	4.000:00
14. Fågelunge	800:00	37. Pyra strukturer	400:00
15. Fantasihuvud I	1.000:00	38. Tre strukturer	priv.Ägo
16. Fantasihuvud II	3.000:00	39. Viking	priv.Ägo
17. Blyg exhibitionist	600:00	40. Sittande II	400:00
18. Pröja	400:00	41. Fågel	priv.Ägo
19. Flakform	400:00	42. Kung Skrot o. hans metrisk	1.500:00
20. "Ödner"	priv.Ägo	43. Phallisk grotesk	900:00
21. Mördarandern	1.000:00	44. Larv	priv.Ägo
22. Förälskade trianglar	500:00	45. Artificiell insekt	1.200:00
23. Bågformer	300:00		

Sala Stadsbibliotek
Drottninggatan 5
733 00 SALA

På Agnelimuseet i Sala

visar Sala konstförening

SKULPTUR

av konstnären LENNART H. LINDBERG, SALA,
och ber att få inbjuda till

Vernissage

söndagen den 15 mars 1970 kl. 13.

Uställningen hålles öppen 15-30 mars

söndagar kl. 13-17

fredagar kl. 12-14

övriga dagar kl. 13-16.

Onsdagar och torsdagar även kl. 17-19.

UNDER USTÄLLNINGEN visas även ett par textila
arbeten av konstnärens dotter Christina Lindberg-
Lerwall, Göteborg.

STYRELSEN

ONSDAGEN DEN 18 MARS 1970.

19

— För mig finns inget skrot. Den produkten som blir över i ett tekniskt sammanhang kallas skrot — men för mig representerar denna skrotbit en form som ger impulser.

(Lennart Lindberg, konstnär i Sala)

Hur fem spikar blir en Twiggy

Skrotet har gett salakonstnären Lennart H. Lindberg åtskilliga impulser till fantasifulla, oftast mycket enkla skulpturer med en fast förankring i naturen och verkligheten.

Med sin livliga fantasi kan Lennart Lindberg skapa figurer av de mest intetsägande skrotbitar. Fem sammanfogade spikar förvandlades till en smal, graciös jungfrufigur — en Twiggy eller kanske en mager u-landjungfru.

Ett stort intresse har visats för Lennart H. Lindbergs skulpturställning som för närvarande pågår på Agnellmuseet i Sala. Intresset är inte på något tatts fram i etapper sedan nya skrotbitar givit nya impulser till kompletteringar och ändringar.

Kärlek till järnet

Hans förkärlek till järnet är uppenbar. Skulpturen "Kung skrot och hans mästare" kan tolkas som en symbol för detta. Av det hårda och kalla materia-

let har konstnären format en skulptur som ger ett intryck av både kärlek och värme.

Trots skulpturens oftast mycket fantasifulla utförande står konstnären hela tiden med en fot på jorden vilket slutresultatet förvånande, speciellt som denna utställning är hans första rena skulpturställning som han arbetat fram under de senaste åren. Penseln har tillfälligtvis lagts åt sidan.

Under mer än tre års tid har Lindberg helt ägnat sig åt järnet och sytningen. I utställningen finns skulpturer som påbörjats redan 1967, som arbetet ger belägg för. Man kan hela tiden se föremålet, hästen, hunden, människan eller vad annat konstnären velat avbilda. Fantasin har fått fritt utlopp i de två fantasihuvudena — inga abstrakta byster men desto mer fantasifulla.

Små ingrepp

Kännetecknade för utställningen är även att skrotet i dess

ursprungliga form hela tiden bevarats med oftast mycket små ingrepp. Två förälskade trianglar är kort och gott en sammansvejsning av två trianglar. En av trianglarna hade en ursprunglig böjd spets — den andra triangeln har konstnären själv gett rätt stukning men större ingrepp har inte gjorts i den ursprungliga formen.

I Håthuvudet bildar kugghjulet manen — Sittande II är uppbyggt av sju hopsvejsade järnbitar — "Odner" av ett ugnsgaller — "Spikjungfrun" av fem sammanfogade spikar.

Skrotet som kommit i Lennart Lindbergs händer har inte förädlats utan tvärtom eller som konstnär Lindberg själv uttrycker det — Skrotet betraktas av många som slutet — för mig är det bara en början.

Börje.

Enkelt, eller hur? Spikjungfruns yngre syster av Lennart H. Lindberg.

Gravid form är en representativ skulptur ur konstnär Lennart H. Lindbergs utställning. 45 järnskulpturer finns utställda, alla mer eller mindre fantasifulla med förebilder hämtade från naturen.

Svarta Katten och Silvanum: Guldkorn och skogsbär

LENNART H Lindberg är en 60-årig konstnär från Sala som i ö ställer ut måleri och skulptur på Svarta Katten. Ett och annat guldkorn kan förvisso vaskas fram ur den brokigt exponerade samlingen av tjugotalet oljor. Den lilla målningen Fjölärsgårds är t ex ett av dem. I

konst

Sigge Lindwall

ambitionen av att visa så mycket som möjligt har Lindberg festats att ta med alltför mycket av sin privata skaparglädje. Det är synd, därför att på det sättet dras uppmärksamheten gärna från det som är hans odiskutabla styrka, nämligen skulpturerna.

LINDBERG var en gång svetsare på Sala Maskinfabriks AB. En sjukdom tvingade honom att lämna yrket och ägna sig åt något annat. Det föll sig naturligt att utveckla den handens skicklighet, hans yrkeskunighet nått fram till. Med livfull fantasi, ett frejdigt humör och träffsäker blick för materialets möjligheter utnyttjar han bitar av järnskrot för sina speciella syften. Nya Posthuset i Linköping har t ex ett räck med bilder ur stadens historia som Lindberg tecknat ner på sitt personliga sätt. Det uppdraget fick han genom Bo Lindwall och Statens Konstråd.

PÅ SVARTA KATTEN är det en modell till utsmyckning för Kulturhuset i Hallstahammar som ger smakprov på den offentliga delen av hans verksamhet. Det är en uppbyggnad av geometriska kroppar, där strukturer och spänningar mellan olika ytor och former ger liv och mening åt hans svetsarmöda. För övrigt är de helt mänskliga former och situationer som fångat hans intresse. Mänskligt dilemma t ex där människorna slukas av

den moderna tidens dinosaurier som är grävskepans glupska käftar. Där är Blyg skulptur eller Stående, Håsthuvud eller Viking får att bara nämna några få exempel, där hans utomordentliga känsla för material och form, vare sig den vill tala om mjukhet och värme eller tyngd och värdighet kommer till vitala och kraftfulla uttryck. Det finns en fasthet och en trygghet i Lindbergs skulpturalt svetsade figurer som känns skön och riktig. Jag är bara rädd, att det stora flertalet går förbi de kvaliteter som finns i dem till följd av den förvirrande mångfalden.

SILVANUM fortsätter sina inbjudningsutställningar med anknytning till sin huvuduppgift: att vara ett skogens museum. Den här gången är det sandviksingenjören och naturentusiasten Tom Rödseth som fått svara för bildmaterialet. Skogens bär — är ett tema han utvecklat i en serie akvareller, vi tidigare sett presenterade i bankfönster i Sandviken och i Gruvstugan i Högbo bl a. Idén entusiasten Tom Rödseth som

Så här skildrar Lennart Lindberg ett håsthuvud.

i sina bästa ögonblick uppförstörade bilder av nästan exotisk karaktär. Bäst finner jag de akvareller som lever genom ett fåtal färger med samlade bakgrunder, t ex Akerbär (10) och Idegran (17). Färan med det här maneriet är väl annars, att helhetsintrycket blir något oroligt och splittrat. Med större stramhet och sparsamhet med färgen är det inte omöjligt, att Tom Rödseth så småningom helt uppnår sina avsikter, som är att dela med sig av sina inspirerande naturobservationer.

Viking — en av Lindbergs skulpturer på Svarta Katten.

Lennart Lindberg: tupp, Järns-kulptur

10 000 till Gävle

I konst- och teaterlotteriet gick på onsdagen en vinst på 10 000 kr till Gävle. Den utföll på lott nr 5965, såld av Liljemark's tobakshandel.

En järnsulptör från silverstan

En aggressiv tupp spelar en framträdande roll på Lennart H. Lindbergs västeråsutställning.

□ Nestorn i Salas konstnärskoloni, Lennart H. Lindberg, inleder i dag, lördag, ett par veckors utställning av järnsulpturer i sparbankslokalen Hantverkargatan 5, Västerås. Detta blir hans första separatutställning i residensstaden. Tidigare har han varit representerad i Julsalongen. Vidare har han utställt hos Upplands konstförening i Uppsala och på Liljevalchs vårsalong.

□ I hemstaden har han offentliga verk placerade lite varstans. Nämnas kan ett slags dalmålning i järnsnide, "En ung mans väg till ena pigo", i Sala sparbank. Dessutom har han skulpturer i bl.a. parker och på lekplatser. Även Linde sparbank o. centralposten i Linköping har han utsmyckat med monumental järnkonst.

□ Lennart H. Lindberg arbetar bl.a. med skrot och når både drastiska och roliga effekter. Titlar som Panelhöna, som lagt ett ägg, Misslyckad politiker och Blyg exhibitionist säger en del. Men han är ingen spexare utan är ute i allvarligt uppsåt, i högsta grad samhällstillvänd och kraftfull i sitt uttryckssätt.

□ Sin inställning till skrotet formulerar han på följande sätt:

— Det, som betraktas som slut, är för mig en början. Den produkt, som blir över i ett tekniskt sammanhang kallas skrot, men för mig representerar denna skrotbit en form, som ger impulser...

□ Lindberg har i stor utsträckning sökt sig fram på egen hand men har även fyra års studier på Konstfack att falla tillbaka på. Utställningen i Västerås, som omfattar ett 40-tal nummer, domineras av en stridslysten tupp i övernaturlig storlek. Den är på sätt och vis signifikativ för upphovsmannen. Hans ärende är förvisso inte att göra söt och -insmickrande konst,

FJODOR

ONSDAGEN DEN 6 OKT. 1971

Melodier till Ferlindikter föds i artistateljé i Sala

Slå dig lugnt ner, där någon sjunger, ty alla människor har inga melodier... Närstående sanningssord, fritt översatta från tyskan, har uttalats av en vis man. Man kommer att tänka på dem vid påträffandet av konst-

nären Lennart H. Lindberg i Sala, målare och skulptör samt innehavare av bl. a. likasinnad familj, basröst och schäferhundvalp. Han har inrett bostad och ateljé i en nedlagd skola nära gruvan i Sala.

Torsdagen den 7 oktober fyller Lennart H. 60 år. Han har bruna ögon, gemmaltestamentligt skägg och ingen borgerlig politisk förankring. Som konstnär är han dock väl etablerad. Blev erkänd t.o.m. av svärflirtade Upsala Nya vid den utställning han för några dagar sedan avslutade på Sörmlands-Nerikes nation i Uppsala. Han har alltid haft fallenhet för umgänge med såväl yngre som äldre akademiker.

Egentligen borde man skriva något om hans mångåriga kamp och hans uttrycksmedel. Han gör figurer av svetsat järn, eller svetsar rättare sagt utranterat järn till figurer. I hans hemstad och annorstädes finns lindbergare för både invärtes och utvärtes bruk. Både utomhusare och inomhusare...

Men när VLT hälsade på honom i hans ateljé för att prata skulptural konst inför högtidsdagen sa han ungefär så här:

— Hördugrabbar! Ska jag spela upp ett brev, som jag tänker skicka till Bertil Herlow Svensson? (Svensson är i färd med att på allvar slå igenom

och flyttade nyligen från Västmanlands Paris — Sala — till Svedala)

Lennart H. hade på band spelat in en hälsning till Bertil H. — och samtidigt till Nils Ferlin. Han har tonsatt några av dennes dikter, sjöng dem till gitarr för vännen i Skåne och pratade ord dessemellan. Kraftfull men mild basröst, vemod, samhällsengagemang och känsla. Det är grejerdet!

Han vill inte utlämna sina alster åt allmänheten. Synd på så rara arter! Hans melodier — och röst — är välgörande som motvikt till allt könlöst och tanketomt tjafs, som presteras i sjungarbranschen.

□ TANKAR OM FERLIN

Medan oktobersolen försöker värma den mäktiga kastanjen utanför ateljéfönstret pratar Lennart H. om Ferlin. Orden lyda sålunda: Han hade döds-längtan men var livsnära. Han sysslade med våra drömmar, tycker jag. Inga svulstiga ord, utan enkel och rak filosofi. Och poesi! Vemod och känsla för

medmänniskorna. Han har gått rakt in i mej, och i vissa fall rakt igenom...

Lennart H. Lindberg har känsla för poesi. Han har även varit körsångare. Har gått på Konstfack i mogen ålder. Passade på att fylla 40 år, då han var elev där. Född i tegelmetspolen Heby. Svetsare på fabrik i Sala i många år. Har varit teckningslärare. Glädder sig mycket åt en utställning i Hallstahammar den 15 oktober, till vilken han inbjudits. Tycker inte om ordet "skrotkonst". Ber oss hitta på något bättre. Skrotformer tex. Han vill inte fjäska och få lättköpta seg-rar. Är vriden åt vänster men intervjuinterviden.

Lyss till UNT: — Här möter man den samvetsgranne hantverkaren, som sätter klarheten och det gedigna utförandet långt framom nya påfund och mer eller mindre tillkämpad originalitet...

Till synes hårda ord att höra för en frifräsare, men de är sanna. Hos Lindberg finns något av det bästa hos både gammal och ung. Och så tycker han om Ferlin! FJODOR

Lennart H. Lindberg i kretsen av krassefrön, halvmogna tomater och egna verk i ateljé.

Colbjörn Lindberg, 7 januari 2015: Det här är från pappas verkstad i Johannisbäck. Den hamnade sedan hos Länsstyrelsen i Gävle.

INTRESSANT SKULPTUREXPO

På söndag öppnas en utställning på Aguelimuseet, som man ser fram mot med en viss förväntan. Skulptören Lennart H. Lindberg, som bor i Johannisbäck's gamla skola och som där skapat åt sig en fin arbetsmiljö, visar då ett 50-tal skulpturer i järn. Han

har under årens lopp många gånger gett smakprov på sitt fina handlag med ett svår-bemästrat material och sin skicklighet med svetsen. Nu är det faktiskt första gången han samlat sig till en renodlad skulpturutställning. Arbetsfliten har varit stor på sistone i den relativt nya

ateljén och resultatet är faktiskt imponerande både kvantitativt och kvalitativt, något som vi kunde konstatera vid ett besök i Johannisbäck.

Se art. på sid. 4. På bilden ses konstnären med ett av sina utställningsbidrag "Fantasihuvud II".

Ny konst på länsstyrelsen

Ett assyriskt krigarhuvud i järn hängdes på tisdagen upp på väggen i entréhallen till länsstyrelsen i Gävle. Det är skulptören Lennart Lindberg från Sala som gjort konstverket. Han har nyligen haft utställning på Svarta Katten i Gävle, och det var där som landshövding Hans Hagnell fick se

assyrien och köpte den för att pryda länsstyrelsens entréhall. — Det är nästan det bästa som hänt mig, säger skulptören Lennart Lindberg. Som konstnär så vill man ju att ens verk skall komma i så offentlig miljö som möjligt. Här passerar många människor, alla som arbetar här och alla besökare. Assyrien har Lennart Lindberg

svetsat i järn och materialet har han hämtat från Sala maskinfabrik. Bilden: Landshövding Hans Hagnell, Malin Kjellgren, skulptören Lennart Lindberg, Ulla Engström och det assyriska krigarhuvudet som nu pryder upp entréhallen på länsstyrelsen i Gävle.

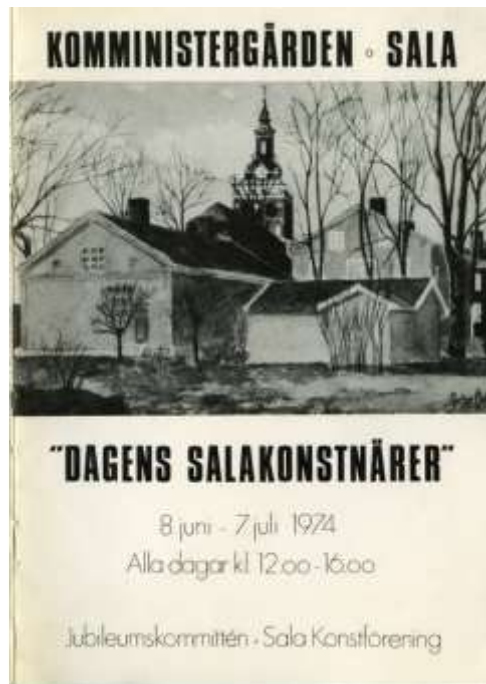
Fantasi på länsstyrelsen

Assyrisk fantasi i form av ett krigarhuvud i järn är det första som möter besökare och personal vid länsstyrelsen. På tisdagen avtäcktes nämligen en skulptur i entrén vid en enkel ceremoni, där personalen, landshövding Hans Hagnell och skulptörens uppövningskonstnär Lennart Lindberg, var närvarande.

Länsstyrelsen har på senaste tiden köpt en hel del konstverk. Någon speciell fond för den konstnärliga utrustningen finns inte. — Men det finns kassar här och där som det går att ta av, säger Hans Hagnell. På bilden konstnär Lennart Lindberg i samtal med Hans Hagnell.

Gefle Dagblad 23.5.1973

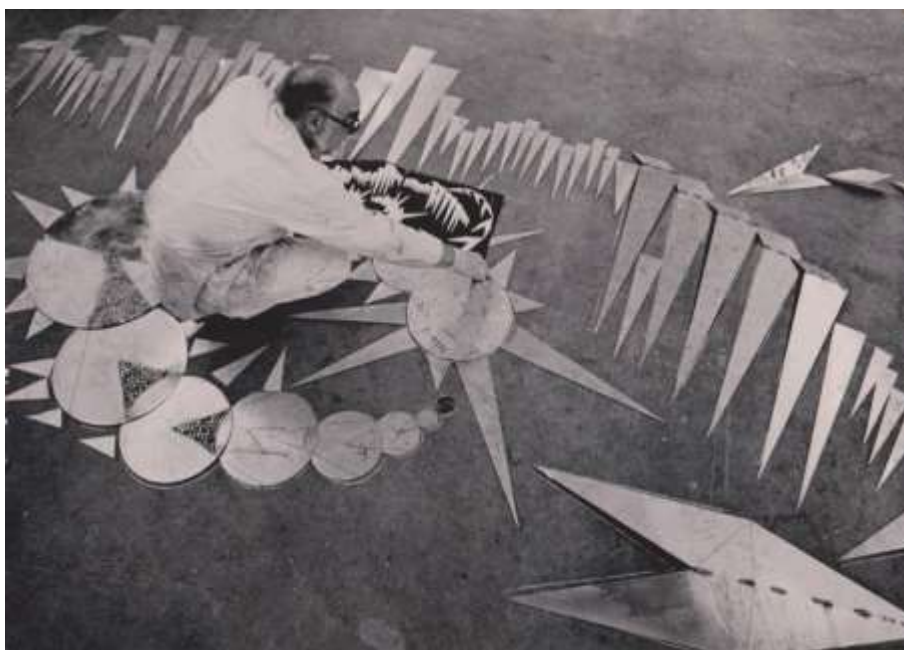

Foto Peter Waldén, Avesta Tidning.

Avestateaterns foajé skall få väggsmyckning

□ När elever och lärare i höst återvänder till det nya läsåret och då teaterpubliken samlas i foajén utanför entréerna till teatern i Avesta kommer man att få uppleva en delvis förändrad miljö. En väggutsmyckning i rostfritt, som för närvarande arbetas fram i yrkesskolans verkstad av Salskonstnären Lennart H. Lindberg, skall då hänga på den ekpanelade väggytan mellan de båda övre entréerna i Domarhagens stora trapphall.

— Ännu innan kommunerna i Folkare gått samman 1967 antogs var och en ett tusen kronor till en utsmyckning av dåvarande högre allmänna läroverket, säger skolstyrelsens ordförande Kaj Johansson. Men pengarna har legat till sig och med räntor har man nu disponibla ca 10.000 kr. Det har varit skolstyrelsens avsikt att nu försöka åstadkomma något av medlen

för det ändamål som var avsett. Skoldirektör Sven Flodin och jag har haft skolstyrelsens uppdrag att ta kontakt med lämplig konstnär och eftersom jag tidigare hade vissa känningar med Lennart H. Lindberg och visste att han svarat för liknande arbeten med gott resultat, tyckte vi att det kunde vara intressant att få

Forts. sid. 11. 4

4

Forts. från sid. 1

något i rostfritt av honom här i Avesta. Dessutom har Avesta Jernverks AB genom bruksdisponent Sven-Eric Håkansson ställt erforderligt material till förfogande utan kostnad.

I yrkesskoleleens verkstad, som annars är avfolkad så här års, arbetar nu Lennart H. Lindberg efter den skiss han fått skolstyrelsens godkännande på.

— Det rör sig alltså om en väggutsmyckning med rätt ansenliga mått, två meter hög och fem meter bred, säger han. Något namn har den inte fått. Man kanske kan vänta med dopet till skolan börjar. Dagens skolor som brukar ha lätt för att sätta namn på saker och ting.

Materialet, som tillskurits på järnverket efter anvisningar av konstnären, ligger utlagt på betonggolvet i yrkesskolan vid sidan av den skiss konstnären förfärdigat. Av detta framgår att konstverket materialmässigt skall bestå av ett försvarligt antal geometriskt tillskurna rostfria plåtstycken av 2 mm tjocklek, som skall bearbetas genom svetsning och slipning och hopfogas i sektioner till en komposition av närmast celest karaktär.

I hängnet av något som närmast kan vara ett norrsken cirkulerar i tvenne grupper himlakroppar, som kan vara solar, månar eller andra universella planeter och nedtill fångas de in av ett pilmönster, som ger intryck av en svepande vind. Det finns alltså liv och rörelse, som åskådliggör planeters vandring i själva kompositionen.

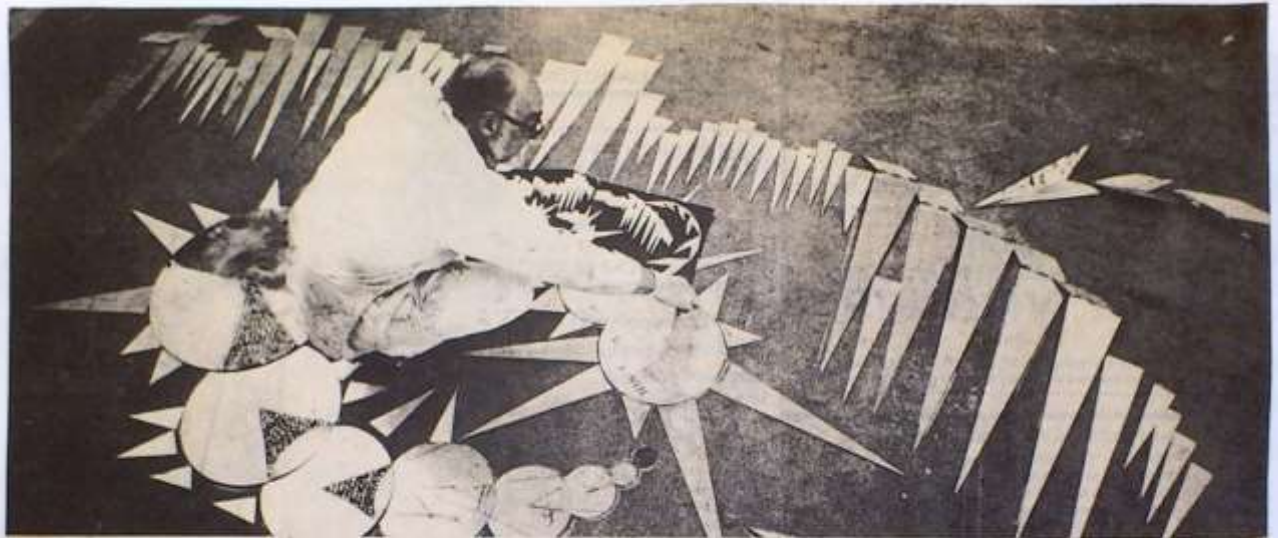
Men dessutom bearbetas, som sagt detaljerna med svets och genom slipning, inte genomgående men i tillräcklig omfattning för att få en variation mot de släta blankpolerade rostfria ytorna och för att åstadkomma ett ytmässigt reflexspel. Antingen förstärkt genom spelande spotlights eller bara genom att åskådaren förflyttar sig utefter konstverket. Ingen annan kolorit kommer att förekomma, än de anlöpningsfärger, som uppstår vid behandlingen av plåten med svets och slipning.

Lennart H. Lindberg har gjort ett flertal utsmyckningar av den här karaktären, bl.a. på uppdrag av Statens konstråd och av ett flertal kommuner och privatpersoner. Han besitter stor yrkesskicklighet — har tidigare varit metallarbetare med svetsning som specialitet — och känner följaktligen väl till materialets förutsättningar och vet att ut-

nyttja dem för att nå effektfulla resultat. Dessutom har han skolats vid Konstfack och ägnar sig med framgång också tid efter annan åt måleri.

Han behöver sommaren på sig att arbeta fram det nya konstverket i Domarhagen och har för den skull helt enkelt bosatt sig i den annars så här års tämligen tomma skolbyggnaden.

Åke J

Konstnären Lennart H. Lindberg mitt uppe i universum, som väggutsmyckningen handlar om. Här pusslar han med ännu icke bearbetade detaljer.

Salakonstnär utsmyckar Avesta-teatern

När elever och lärare i höst återvänder till det nya läsåret och då teaterpubliken samlas i foajén utanför entréerna till teatern i Avesta kommer man att få uppleva en delvis förändrad miljö. En väggutsmyckning i rostfritt, som för närvarande arbetas fram i yrkesskolans verkstad av Salakonstnären Lennart H. Lindberg, skall då hänga på den ekpanelade väggytan mellan de båda övre entréerna i Domarhagens stora trapphall.

— Ännu innan kommunerna i Folkare gått samman 1967 anslag var och en ett tusen kronor till en utsmyckning av dåvarande högre allmänna läroverket, säger skolstyrelsens ordförande Kaj Johansson. Men pengarna har legat till sig och med räntor har man nu disponibla ca 10.000 kr. Det har varit skolstyrelsens avsikt att nu försöka åstadkomma något av medlen för det ändamål som var avsett. Skoldirektör Sven Flodin och jag har haft skolstyrelsens uppdrag att ta kontakt med lämplig konstnär och eftersom jag tidigare hade vissa kän-

ningar med Lennart H. Lindberg och visste att han svarat för liknande arbeten med gott resultat, tyckte vi att det kunde vara intressant att få något i rostfritt av honom här i Avesta. Dessutom har Avesta Jernverks AB genom bruksdisponent Sven-Eric Håkansson ställt erforderligt material till förfogande utan kostnad.

I yrkesskoleleens verkstad, som annars är avfolkad så här års, arbetar nu Lennart H. Lindberg efter den skiss han fått skolstyrelsens godkännande på.

— Det rör sig alltså om en väggutsmyckning med rätt ansenliga mått, två meter hög och fem meter bred, säger han. Något namn har den inte fått. Man kanske kan vända med dopet till skolan börjar. Dagens skolornas brukar ha lätt för att sätta namn på saker och ting.

Materialet, som tillskurits på jernverket efter anvisningar av konstnären, ligger utlagt på betonggolvet i yrkesskolan vid sidan av den skiss konstnären förfärdigat. Av detta framgår att konstverket materialmässigt skall bestå av ett försvarligt antal geometriskt tillskurna rostfria plåtstycken av 2 mm tjocklek, som skall bearbetas genom svetsning och slipning och hopfogas i sektioner till en komposition av närmast celest karaktär.

I hängnet av något som närmast kan vara ett norrsken cirkulerar i tvenne grupper himlakroppar, som kan vara solar, månar eller andra universella planeter och nedtill fångas de in av ett pilmönster, som ger intryck av en svepande vind. Det finns alltså liv och rörelse, som åskådliggör planeters vandring i själva kompositionen. Men dessutom bearbetas, som sagt detaljerna med svets och genom slipning, inte genomgående men i tillräcklig omfattning för att få en variation mot de släta blankpolerade rostfria ytorna och för att åstadkomma ett ytmässigt reflexspel, antingen förstärkt genom spe-

lningen förstärkt genom spelande spotlights eller bara genom att åskådaren förflyttar sig utefter konstverket. Ingen annan kolorit kommer att förekomma, än de anlöpningsfärger, som uppstår vid behandlingen av plåten med svets och slipning.

Lennart H. Lindberg har gjort ett flertal utsmyckningar av den här karaktären, bl.a. på uppdrag av Statens konstråd och av ett flertal kommuner och privatpersoner. Han besitter stor yrkesskicklighet — har tidigare varit metallarbetare med svetsning som specialitet — och känner följaktligen väl till materialets förutsättningar och vet att utnyttja dem för att nå effektfulla resultat. Dessutom har han skolats vid Konstfack och ägnar sig med framgång också tid efter annan åt måleri.

Han behöver sommaren på sig att arbeta fram det nya konstverket i Domarhagen och har för den skull helt enkelt bosatt sig i den annars så här års tämligen tomma skolbyggnaden.

Åke J

Rostfritt konstverk avtäckt

DALA. DEMOKRAT. 9-8-75

Framför det rostfria konstverket syns här vid avtäckningen fr v rektor Lars Frykevall, skoldirektör Sven Flodin, konstnären Lennart Lindberg, bruksdisponent Sven-Eric Håkansson och skolstyrelsens ordförande Kaj Johansson. Konstverket har inget namn men Lindberg förslag en pristävling där allmänheten får komma med förslag.

AVESTA (DD). Nu har övre foajén i Avesta teater fått sitt konstverk. Salakonstnären Lennart Lindberg har med rostfri plåt, som Avesta järnverk ställt till förfogande, skapat en rymd-vision, som tyckandet är fritt om. Bakom konstverkets tillkomst står en donation, som de fyra dåvarande grannkommunerna i Folkare gjorde till Avesta i samband med att Domarhagskolan togs i bruk som läroverk i början på 1950-talet. Kommunerna skänkte var sin tusenlapp som invigningsgåva, pengar som mer än fördubblats under åren.

I samband med att Lennart Lindberg slutfört sitt arbete och konstverket kommit på plats avtäckte skolstyrelsen det vid en enkel sammankomst.

Skolöverstyrelsens ordförande Kaj Johansson framhöll, att när styrelsen började överväga hur donationspengarna bäst skulle utnyttjas, stod det klart att man inte hade råd med någon pristävling. Man vände sig direkt till Lennart Lindberg, som i sin konstnärliga produktion dokumenterat sig med stilsäker dekor. Att uppdraget gick till Lennart Lindberg innebar ett förtroende, som inte svikits, konstaterade skolstyrelseordförande. Själv fick Kaj Johansson en vision av universum, av Martinsson-Blomdahls "Ania-

ra". Skolstyrelsen är glad åt att satsningen på Lennart Lindbergs ideskiss gav så bra resultat, förklarade Johansson, som också framförde ett tack till bruksdisponent Sven-Eric Håkansson för att järnverket varit så positivt och ställt materiel till konstnärens förfogande, till Lindberg överlämnades blommar.

Vid en kopp kaffe efteråt, då den skolpersonal som var i tjänst i Domarhagskolan deltog, tackade Lennart Lindberg för ett inspirerande uppdrag och det bemötande han rönt under "skapartiden". Han har haft en komfortabel "atelje" i nya verkstadsskolelokalerna vid Domarhagen, och påminde om den medverkan i plåtarbetena, som elever i verkstadsskolan under yrkeslärare Åke Larssons ledning utförde i slutet av vårterminen. Som minne från sitt sommararbete i Avesta överlämnade Lennart Lindberg till Domarhagskolans rektor Lars Frykevall en skrivbordsprydnad i rostfritt.

Konstverk i rostfritt avtäcktes i skjortärmar

84 750811

□ Under så okonventionella former, som de klimatiska förhållandena f n kräver, avtäcktes det konstverk i rostfritt, som Salakonsnären Lennart H. Lindberg utfört i Domarhagsskolan i Avesta. Det blev med andra ord en vernissage i skjortärmarna med företrädare från skolan, Jernverket och pressen närvarande och så fanns givetvis konstnären själv på plats.

AT har tidigare presenterat verket på ett utvecklingsstadium. Men det kan erinras om att det var de primärkommuner, som 1967 gick upp i Avesta storkommun, som före samgåendet anslag en tusenlapp var för skolutsmyckning. Dessa medel har med åren växt och har nu kommit till användning för att finansiera Lennart Lindbergs monumentala utsmyckning i övre trapphallen på väggen mot teatern. Skolstyrelsen vände sig till Avesta Jernverk för att få material och när bruksdisponent Sven-Eric Håkansson nu fick se det färdiga arbetet var han mycket nöjd, liksom naturligtvis också skolans representanter som skolstyrelsens ordfö-

rande Kaj Johansson, skoldirektör Sven Flodin och Domarhagsskolans rektor Lars Frykevall i spetsen.

Lennart Lindberg har bokstavligt talat varit bosatt på skolan i sommarhettan, alltifrån terminsavslutningen i juni. Till hans disposition har verkstadslokalerna i yrkes-skole delen stått och det kan också nämnas att eleverna på verkstadslinjen före årsavslutningen hjälpt till att under ledning av Åke Larsson skära till de rostfria moduler, som sedermera på varjehanda konstnärligt sätt bearbetats av Lindberg.

Skolstyrelseordföranden tackade alla goda krafter — inte minst då konstnären — som medverkat till ett gott resultat och han uttalade sin förvåning bl. a. över hur många nyanser den rostfria plåten kan avlockas under en konstnärligt förfaren behandling. En blomsterbukett underströk Avestaskolans tack till Lindberg.

— Vad konstverket heter?

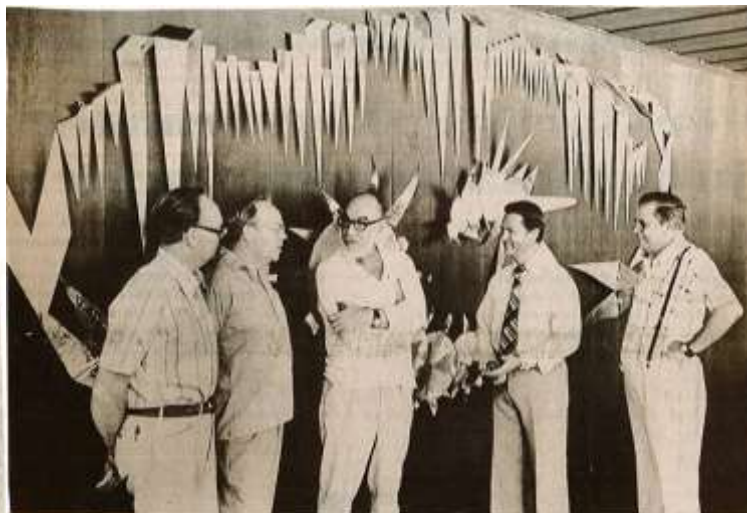
— Jag har haft "Norrskén" i tankarna, när jag arbetat med det. Annars består det ju mest av geometriska figurer, sammanfogade och bearbetade på ett sätt som kan skapa skilda associationer hos olika betraktare, säger konstnären själv. Jag tycker förresten, att när skolan startar i slutet av augusti borde eleverna, som skall umgås med verket, få delta i en omröstning om namnet. Något som Sven Flodin föreföll ta mer eller mindre ad notam.

Det väsentliga är alltså den enskilde betraktarens subjektiva uppfattning. Men nog ligger det nära till hands att tyda konstverket som en utblick i universum. Solar och andra planeter i bestämda banor,

norrskén och vindar existerar onekligen och ger ett intryck av rörelse. Dessutom har slipning och annan behandling av plåten bidragit till att ge varje enskild detalj en mångfald nyanser, som också sannolikt blir ännu effektfullare då spotlights får spela över konstverket på kvällstid.

Som det nu placerats kommer det att kunna avnjutas både av skolungdomen dagtid och av teater- och konsertbesökare på annan tid. En riktig placering alltså i en väl utnyttjad offentlig miljö.

Åkej

Samlade framför Lennart H. Lindbergs konstverk i rostfritt i Domarhagens skolorfoaj från rektor Lars Frykevall, skoldirektör Sven Flodin, konstnären Lennart H. Lindberg, bruksdisponent Sven-Eric Håkansson och skolstyrelsens ordförande Kaj Johansson.

Colbjörn Lindberg, 7 januari 2015: Den är väldigt fin i foajén till teatern. Han värmdde de rostfria bitarna på olika sätt så det blir olika färgeffekter som framträdert fint när den blir belyst. Han tillverkade den där i Domarhagsskolans lokaler, Avesta, under sommarlovet.

Den farliga konsten — debatt på Aguéli

89 75 09 09

— Konst, det begriper sig alla på. Men går TV:n sönder erkänner nog de flesta sin okunnighet och lämnar in apparaten för reparation.

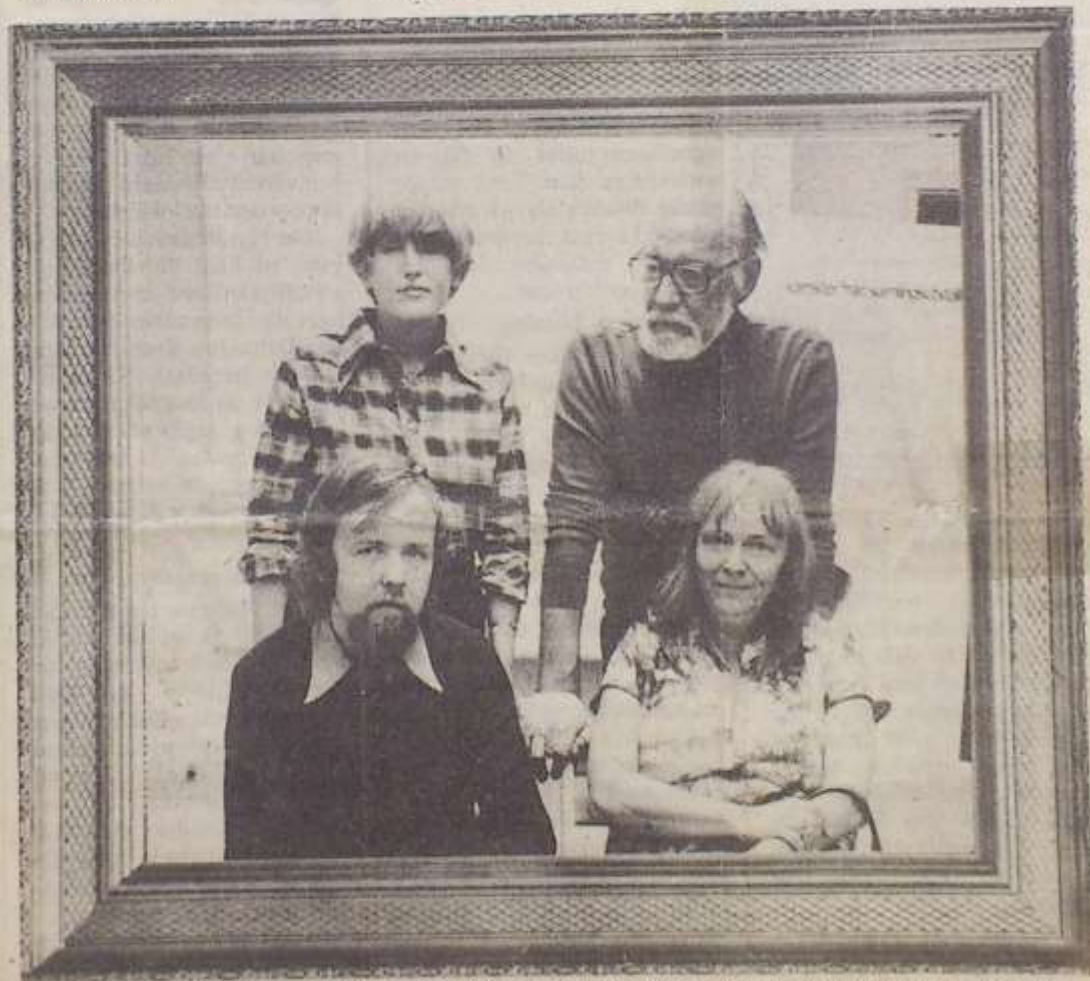
Konst, särskilt hötorgskonst, och konstnärernas villkor var föredrags- och debattämne på Aguélimuséet på måndagskvällen. Cecilia Palm, konststuderande från Uppsala pratade om hötorgskonsten som inledning till debatten. Debattörer var ett 20-tal konstintresserade och konstnärer från orten. Men var höll salaortens alla lovande unga konstnärer hus?

Citatet ovan hämtar vi från museiintendenten Kåge Bergmans försök till sammanfattning av kvällens diskussioner. Här har vi kärnan i problematiken kring så kallat seriöst måleri och hötorgstavlorna: smaken är delad. Även tavlor som kännare inte vill nämna i samma sammanhang som ordet konst kan för många människor vara mer än bara en dekorativ färglick ovanför finrumssoffan.

Om det sedan bara hängde på smaken vore inte problemet så stort. Men nu finns det viktiga ekonomiska sidor av hötorgsmåleriet också, både för de seriösa målarna och för dem som köper tavlorna. Genom den mycket lättillgängliga hötorgskonsten får konstnärerna svårt att sälja sina många gånger mer avancerade verk. Det är ju på denna försäljning som konstnärerna ska leva!

Hötorgskonsten är inte bara ett problem för konstnärer, konstkännare och estetiska renhetsivrare. Det visade inte minst kvällens föredragshållare Cecilia Palm, Uppsala. Hötorgskonst har vi kunnat köpa åtminstone sedan sekelskiftet. Den har vuxit sig stark i svenska folkets hjärtan. Men nu börjar de massproducerade tavlorna bli

Forts. sid. 2 **2**

Om det som finns inom tavelramar handlade måndagskvällens debatt på Aguélimuséet. Inramade är t.v. Cecilia Stam, föredragshållare och Jan Stadling, fotograf, t.h. Lennart Lindberg skulptör och Inga-Lisa Stadling, heknare.

85/126

Fem salakonstnärer på Abrahamsgården

Salakonstnärerna Karl Otto Modin, Bertil Andersson och Lennart H. Lindberg ses här framför den senares skulptur "Hästhuvud".

□ På Abrahamsgården i Norberg ställer t.o.m. denna veckas utgång fem salakonstnärer ut ett urval av sina arbeten. Det är Lennart H. Lindberg, som visar skulptur samt Karl Otto Modin, Bertil Andersson, Kåge Bergman och Carl-Olof Pettersson, måleri. En intressant konstellation, där var och en företräder skilda inriktningar och där mångårigt erfarna tagit med en relativ nybörjare i sin krets, Carl-Olof Pettersson.

Lennart H. Lindberg, som ju haft i uppdrag att smycka offentliga miljöer har föredragit att exponera något intimare skulpturer, alla utsökta prov på hans färdighet i svetsning genom vilken han skapar sköna strukturer och effektfulla nyanser i ett hårt material. Han företräder dessutom en fantasifull formgivning så som i den pampiga "Tuppen" och i "Tjurhuvud" och "Hästhuvud", som dessutom är

högst personligt präglade djuravbildningar.

Karl Otto Modins måleri har på senare tid fått en mer dramatisk prägel. Han har på sistone gjort en del teaterdekor och tillämpar även i många av sina tavlor i Norbergsutställningen en teknik och ett formmönster avsett att skapa teatralisk effekt. Det gäller framför allt "Dramatisk scen 1 och 2". Efter en tid av förkärlek för landskap och stadsmiljöer har han återgått till figuralt måleri och tycks dessutom vara en smula påverkad av science fiction-litteraturen. En "Framtidsvision" tyder åtminstone på detta. Modin har tidigare ställt upp på Abrahamsgården.

Bertil Andersson, som är en mångsidig man — tyvärr, kanske man skall säga, saknas i denna utställning hans keramik — har valt några mindre format i olja, som väl dokumenterar hans känsla för både färg och komposition. Det gäller främst hans Ölands-

bilder, som i mjuka, avgränsade färgfält skildrar ölandskapets i olika dagar. Ett prydligt måleri.

Kåge Bergman, som under många år ägnat sin fritid — ehuru begränsad — åt framför allt akvarellmåleri har utvecklats till en fin landskapsskildrare med motiv från speciellt Sala-omgivningarna. "Höstfärger Arnebo" är ett litet lysande färgskådespel, återgivet med den flödighet som är teknikens signum och med säker blick för nyanser.

Carl-Olof Pettersson slutligen har väl ännu inte hunnit finna sin stil. Han har under många år ägnat sig åt naturfotografering och hans intresse för landskapet och dess innehåll har fortsatt när han tillgripit målarutensilierna. Naturlyriska med ett stänk av mystik kanske man kan karaktisera hans bidrag som i Norberg.

åkej

Salakonstnär fattar åter penseln

Lennart Lindberg VR7780527 ska ställa ut igen?

Efter tre års uppehåll i sitt konstnärliga skapande har nu konstnären Lennart Lindberg, 67 år åter gläntat på dörren till sin ateljé i Johannisbäck. Solen skiner från en klarblå himmel

och Lennart Lindberg sitter i sin stol och tar sig fundersamt om hakan och tittar in i sin ateljé. Han har i dagarna blivit erbjuden att ställa ut inför sin hemmapublik i Aguelimuseet.

Det är drygt 10 år sedan som Lennart Lindberg sist hade en utställning på Aguelimuseet. OM det vill sig riktigt illa kan det dröja 10 år till. Lennart Lindberg:

— I dag har jag inte tillräckligt med material för en utställning. Dessutom har jag ännu inte bestämt mig för om jag ska acceptera. Jag har haft ett uppehåll på tre år, berättar han.

Lennart Lindberg har haft problem med sina händer. En hudåkomma har satt hinder i vägen. Konstföreningens erbjudande har fått honom att tända tilligen.

UPPMUNTRANDE

— Visst är det ett intressant erbjudande. Det är uppmuntrande att bli ihågkommen av föreningen men jag måste få tänka över det här. Jag kan inte sätta igång och skapa enbart med en utställning som mål. Jag arbetar med ett tungt material och därför tar det sin tid. Det är ett tidsödande arbete som ligger bakom varje verk, säger han.

I den egna ateljén som ligger i det idylliska Johannisbäck i utkanten av Sala är det ganska glest på hyllorna. Skulpturerna som samlats där har sålts till intresserade samlare. Nu finns det åter plats för nyskapelser.

LIGGER LÅGT

Lennart Lindberg:

— Jag är ingen flitig utställare. I stället har jag valt att ligga lågt. De här sängste tre åren har varit händelserika. Jag har haft det bra. Jag har en fru som står ut med mig och en granne som har båt. I den har jag tillbringat en hel del tid.

Lennart Lindberg har varit konstnär på heltid de senaste 35

åren. Han arbetar helst med järn. Han har också ett speciellt intresse för det groteska vilket också framgår av hans skapelser.

— Groteska rörelser tycker jag om. Jag skulle gärna vilja göra en illustration av en fisk. Där finns oerhört mycket att hämta. Det är skönt att få arbeta fritt efter den egna fantasin.

Om utställningen på Aguelimuseet blir av kommer den inte till stånd förrän tidigast nästa år.

— Efter den här uppehållsperioden så känner man en viss iver att få komma igång igen. Aguelimuseet låter bra, men som sagt jag vill ha lite mer tid på mig, säger han.

Dansösen

Lennart Lindberg har blivit erbjuden att ställa ut inför sin hemmapublik på Aguelimuseet. Efter tre års uppehåll är nu salakonstnären beredd att fortsätta sin konstnärliga bana.

Colbjörn Lindberg, 7 januari 2015: Det här korten har jag tagit i ateljén i Johannisbäck i skolans f.d. vedbod. När Bertil Herlow Svensson flyttade fick pappa överta en hel del hyllor som kom från ostlagret i gamla mejeriet där Bertil hade ateljé. Det luktade ost av hyllorna många år efteråt!

Pappa skrev dagsverser i Sala Allehanda under pseudonymen Spefågeln. Det här handlar om Carina långt före innan vi träffades.

Dödsfall

SH 79 09 03

Konstnär Lennart H Lindberg, Sala.

Natten till lördagen avled hastigt, drabbad av hjärtinfarkt, konstnären Lennart H Lindberg, Johannisbäck, Sala, i en ålder av 67 år.

Den bortgångne var född i Heby och började som så många andra av den tidens ungdomar efter skolgången i tegelindustrin. Han flyttade dock efter några år till Sala och utbildade sig till svetsare vid Sala Maskinfabrik. Tidigt tog sig hans konstnärliga begåvning uttryck i olika former. Genom sitt yrke inriktade han sig särskilt på att utnyttja metall som material för skulpturer och reliefer. Efter att ha verkat som uppmärksam amatör tog han vid mogen ålder steget över till heltidskonstnärens vanskliga bana. Han förberedde sig genom att gå igenom Konstfack och återvände sedan till Sala. Liksom de flesta konstnärer skär han inte guld med täljknivar men beställningar både i hemstaden och från andra platser i allt vidare ringar — framförallt från skolor, samlingslokaler och företag — gjorde att han höll sig flytande. För ett 15-tal år sedan slog han sig ned i idyllen Johannisbäck i det f d skolhuset, där han fann arbetsro i en

rymlig ateljé.

Med Lennart H Lindberg gick en markant konstnärprofil ur tiden. Under senare år mattades visserligen hans produktion på grund av ohälsa, men hans goda humör och livsvilja svek honom inte — det kan bli vi på SA:s redaktion vittna om genom nästan daglig kontakt de senaste två åren. Under signaturen "Spefågeln" medverkade han tämligen regelbundet med uppskattade dagsverser, den sista införd så sent som i lördags. Han lämnar ett tomrum efter sig i även i spalterna.

Som konstnär blev han mest känd som skulptör men visade även talanger som målare. Från yngre år hade han ett förflutet som dansmusiker. Musikintresset bestod genom åren och bli trakterade han luta.

Lennart H Lindbergs intressen spände över ett stort register. Som framgick av hans dagsverser följde han intensivt med i dagsdebatten. Han hade en radikal syn på de flesta samhällsfrågor och var under en period på 40-talet aktiv inom kommunalpolitiken i Sala som kommunistisk stadsfullmäktig samt ledamot av skolstyrelsen.

Närmast sörjande är maken Gun f. Terngren, dottern Christina, gift med resemonter Donald Lervall, Fjärdhundra, och barnbarn samt sonen Colbjörn, skådespelare vid Friteatern, Stockholm.

VLT 1979-09-04

Lennart H. Lindberg. Konstnären Lennart H. Lindberg, Johannisbäck, Sala, avled

natten till lördagen i en ålder av 67 år. Han var född i Västerlövsta församling. Efter avslutad skolgång började Lennart H. Lindberg inom tegelindustrin och utbildade sig sedan till svetsare vid Sala Maskinfabrik.

Det var genom sitt yrke som svetsare som hans konstnärliga intresse började och skrot kom sedan att ge honom åtskilliga impulser och inspiration för många fantasifulla konstverk. Med sin livliga fantasi kunde Lennart H. Lindberg skapa figurer av de mest intetsägande skrotbitar.

Efter att ha verkat som amatör tog han vid mogen ålder steget över till att bli konstnär på heltid för 35 år sedan. Han gick hos Lena Börjesson innan han genomgick Konstfack-skolan 1950-1954 och återvände sedan till Sala.

Bland några konstverk ur Lennart H. Lindbergs stora produktion kan nämnas lek-skulpturen "Hästar" på Åkraområdet i Sala, ett omdiskuterat verk och "Harpolekaren" framför Mikaelsgården, samt en "dalmålning" i järn på Sala Sprabank, vidare har han bl.a. för posthuset i Linköping gjort ett smides- och svetsarbete i form av ett tio meter långt räcke. Som konstnär blev han mest känd just som skulptör men var även en mycket intresserad målare. Han ledde bl.a. kurser inom ABF i målning och var teckningslärare på halvtid vid läroverket i Sala under flera år.

Närmast anhöriga är maken Gun f. Terngren, dottern Christina, gift med resemonter Donald Lervall, Fjärdhundra, och barnbarn samt sonen Colbjörn, skådespelare vid Friteatern, Stockholm.

Lennart H.
Lindberg

* 7/10 1911

har i dag lämnat oss, släktingar och
vänner.

Ålskad — Saknad

Sala den 1/9 1979.

GUN

Christina och Donald
Douglas, Charlotta
Colbjörn

Jordfästningen sker i kretsen av
de närmaste.

Christina Lindberg-Lerwall ställer ut för första gången

Textilkonstnär Christina Lindberg-Lerwall ställer ut på Aguélímuseet i fjorton dagar med början på söndag. Här tillsammans med en skulptur av nyss avlidne fadern Lennart H. Lindberg samt en väv gjord av henne själv.

— Visst känns det nervöst, det är ju första gången jag ställer ut.

Det säger Christina Lindberg-Lerwall om den utställning på Aguélímuseet i Sala som påbörjas nu på söndag och pågår till och med 28 oktober.

Christina är dotter till nyss avlidne konstnär Lennart H. Lindberg, och det var meningen att båda skulle ställa ut tillsammans. Det gör de på sätt och vis också, eftersom ett 20-tal av faderns alster finns med på utställningen. Christina har ett 15-tal verk med.

Lennart H. Lindbergs bi-

drag utgöres av svetsade järn-skulpturer, Christina däremot arbetar med bildväv.

Trots att det är hennes första utställning är hon ingalunda ny som konstnär. Redan 1964 sålde hon en väv till Tärna folkhögskola, vidare finns arbeten av henne i bl. a. rådhuset i Sala och Kungsängsskolan.

— Det var tänkt att jag skulle utbilda mig till arbetsterapeut, men så kom det här med Tärna-väven emellan, säger hon. Och då förstod jag att det var det jag ville syssla med.

Men så kom familj och barnafödande emellan. Men nu

har barnen vuxit upp, och hon kan därför ägna mer tid åt sin konstnärliga utövning.

Christina Lindberg-Lerwall är uppväxt i Sala. Sedan bodde hon ett tag i Göteborg, men flyttade sedan med familjen till Fjärdhundra.

— Visst kommer jag att ställa ut flera gången i framtiden, säger hon.

Nämnas kan också att Lennart H. Lindberg tidigare ett par-tre gånger ställt ut på Aguélímuseet. Men det var tio år sedan sist.

— Med så långa intervaller var det här tänkt att bli pappas sista utställning och min första, säger Christina.

På **Aguélimuséet** i Sala
visar Sala konstförening bildvävar av textilkonstnärinnan
Christina Lindberg-Lerwall, Fjärdhundra
samt ett antal skulpturer av hennes far, den nyligen avlidne
Sala konstnären Lennart H. Lindberg.

VERNISSAGE

Söndagen den 14 okt. 1979 kl. 13

Utst. öppen 14 - 28 okt.

Onsd. - lörd. kl. 12 - 16

Torsd. dessutom kl. 18 - 20

Sönd. kl. 13 - 16

Torsd. den 25 okt. kl. 19.30 håller Sala YK sitt månadmöte
på Aguélimuséet då kommer Christina Lindberg-Lerwall att
berätta om sitt arbete och svara på frågor i anslutning till
detta.

Sala Konstförening

Christina Lindberg-Lerwall
En färdig eftermiddag

Stadsvektmästare
Sven Karlsson
Visbygatan 38
753 00 SALA

SALA

Vernissage på Aguélimuseet med konst av far och dotter

SH 79 10 15

På söndagen öppnades en utställning av Lennart H Lindbergs skulpturer och hans datters, Christina Lindberg-Lerwall, textilkonst på Aguélimuseet.

I ett tal uttryckte Kåge Bergman Sala konstvärlds

Då museet kontaktade konstnären för att få till stånd en utställning, hade han själv föreslagit att han skulle få ställa ut tillsammans med sin dotter. Vernissagen hade planerats till den 7 oktober, deras gemensamma födelsedag. Men den

blev nu försenad på grund av Lennart H Lindbergs hastiga bortgång.

Lennart H Lindberg hade inte hunnit göra färdigt alla de skulpturer som han tänkt ställa ut, men dottern hade kompletterat dem med tidigare verk.

saknad efter den nyligen avlidne Lennart H Lindberg, som han kallade "Salas grand old man", och hälsade hans dotter välkommen till hennes första, men förhoppningsvis inte sista, utställning på Aguélimuseet.

Christina Lindberg-Lerwall arbetar huvudsakligen men bildvävnad, men en applikation och några linoleumsnitt på linne, föreställande Sala-motiv, finns också med.

— Det tar lång tid att väva, berättar Christina. Där-

för sticker jag emellan med andra tekniker som omväxling.

Tärna Folkhögskolas vävnad "Den vanliga visan" som Christina vävt i samarbete med sin far, har hon haft över ett års arbete med.

Utställningen pågår i två veckor.

På söndagen inleddes en ny utställning på Aguélimuseet — Christina Lindberg-Lerwall ställde ut textilier tillsammans med framlidne faderns Lennart H Lindberg, skulpturer.

'FLYGFISKAR' på Aguéli-museet

VLT 1980 01 31

— Skulpturen hör väl hemma i Fribergssamlingen!

Deklarerar Kåge Bergman, ordförande för Sala konstförening. Den skulptur han syftar på är Lennart Lindbergs "Flygfiskar" — som skänkts till föreningen av en medlem. Den mot slutet av 1979 avlidne salakonstnärens skulptur kommer alltså i framtiden att visas på Aguéli-museet, ingående i Fribergssamlingen.

— Skulpturen är ståtlig, står nu i museets stora sal.

— Den har placerats under doktor Fribergs porträtt, vilket är väl motiverat. Det var nämligen doktor Friberg som uppmärksammade Lennart Lindberg i början, berättar Kåge Bergman.

Doktor Friberg var på sin tid en mycket känd profil i Salas konatsvärld. All den konst han samlat skänktes efter hans död — 1948 — till konstfören "en och Aguéli-museet.

Den skulptur — "Flygfiskar" — som Aguéli-museets Åke Jansson och konstnärinnan Christina Lindberg-Lerwall monterar ingår numera permanent i Aguéli-museets samling — skänkt av en av konstföreningens medlemmar. Bilden togs i höstas vid en utställning.

31-1-80

"Flygfiskarna" donation till Aguéli-museet

Vaktmästare Åke Jansson visar Lennart H. Lindbergs "Flygfiskarna" och porträttbysten av dr. Carl Friberg.

Aguéli-museet i Sala har fått mottaga en fin donation. Det är konstnär Lennart H. Lindbergs skulptur "Flygfiskarna" som en anonym person skänkt. Skulpturen fanns med på den utställning som Lindbergs dotter Christina Lindberg-Lerwall hade på Aguéli-museet i höstas, och som upptog verk av henne och hennes far.

— Skulpturen har placerats

invid dr. Fribergs byst. Vi anser att den hör hemma i den Fribergssamlingen. Dr. Friberg umgicks en hel del med Lennart Lindberg och han hjälpte honom till studier, säger intendent Kåge Bergman.

Skulpturen värderas mycket högt. Priset vid utställningen var 10.000 kr, vilket den anonyme givaren alltså betalade.

Under vinjetten Allemanskunst går SA på höstlig upptäcktsfärd bland den ofentliga konsten, den som

finns runt omkring oss. Vi börjar med skulpturer och visar dem ur ibland litet ovanliga fotovinklar.

Först ut är en grubblande mansfigur och några skriande hästar i Sala.

Lekfullt gnäggande. Visst kan man höra hästarna gnägga på Åkraområdet ibland, visst är det väl så?

Gåtfull figur och klättrvänlig konst

Utanför Mikaelsgården, intill Kristina kyrka, sitter näcken och vilar huvudet mot sin knutna näve. Vattensträngarna på hans harpa lyder honom inte. Den kvillrande, porlande melodin har övergått i dissonans.

Sörjer näcken den förlorade musiken? Är han en utstött, eller har han valt sin ensamhet?

Snart kommer vintern. Strängarna får vila helt, näcken likaså.

*

Egentligen är väl näcken inte den första gestalt man väntar sig utanför ett kyrkans församlingshem. Han är folktrons gåtfulla och farliga mansfigur, symbol

för det vilda och gäckande. Spelmannen, som lockar både kvinna och man i fördärvet.

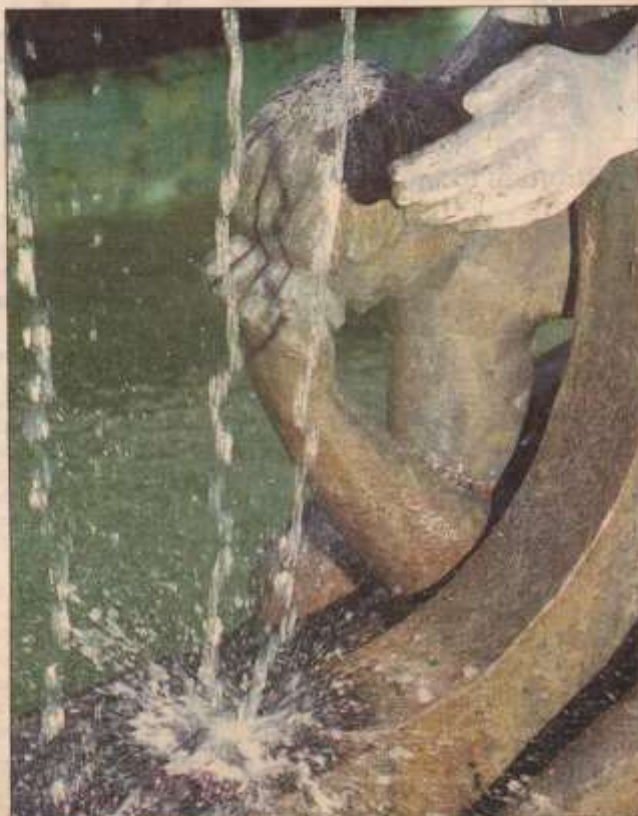
Lennart H. Lindbergs fontän

ALLEMANSKONST

Näcken var en gåva till Sala församling från byggmästaren Anders Diös, sedan Mikaelsgården byggts 1959.

Salakonstrnären Lennart H. Lindberg började egentligen sin konstnärsbana inom måleriet. Så småningom tog skulpturerna överhanden.

Lindberg arbetade på Sala maskinfabrik och var van vid

Grubblande näck. Inte är det Näckens polska som spelas upp utanför Mikaelsgården. Mer sorgsam än så är vattenmusiken.

FOTO: PER-ERIK HAGMAN

svetsen. Ofta byggde han sina järnsulpturer av skrot och gjorde dem till starkt förenklade formskapelser, gärna med utgångspunkt från naturen men ingalunda realistiskt avbildade.

1970 hade Lennart H. Lindberg, som var bosatt i Johannisbäckens gamla skola, sin första renodlade skulpturutställning på Aguelimuseet. Han avled på 1980-talet.

*

Hästarna på Åkraområdet, en

fantasifull leksulptur, är också Lennart H. Lindbergs verk. Fem hästar med drag av sagans drakar galopperar fram över gräsmattan, krämar sig och gnäggar. Här och var finns runda öppningar alldeles lagom för barn, som gärna går i närkamp med skulpturer.

Hästarna är konst som tål att tas på och klättras på. Hittills har ett par generationer Åkrabarn hunnit göra det, sedan skulpturen kom på plats på 1960-talet. Fler lär det bli.

INGALILL FORSS NORBERG
0224 561 69

Fredag 9 september 2011

I **ATELJÉN**. Colbjörn Lindberg står här i det som var faderns ateljé, omgiven av skulpturer. Till vänster ses förlagan till lekskulpturen Hästarna, som står på Åkraområdet men kanske kommer att flyttas till Stadsparken.

FOTO: INGALILL FORSS NORBERG

Salakonstnär hedras med minnesutställning

Sonen Colbjörn ställer samman Lennart H Lindbergs verk. Skulptören och målaren skulle fyllt 100 år i oktober.

SALA. Han var mannen som förverkligade sin dröm. Vid fyllda 40 sadlade svetsaren och salabon Lennart H Lindberg om till skulptör och konstnär. Nu visas snart hans verk i en stor utställning i Täljstenen.

– Idén om en utställning har grott hos mig några år. Människor har kommit till mig och tyckt att det vore dags med en sådan. Nu blir den av lagom till pappas hundraårsdag, säger sonen, skådespelaren Colbjörn Lindberg.

HAN STÅR BLAND faderns skulpturer, målningar, skisser och anteckningar i det som var ateljén. Numera är den och resten av den gamla skolbyggnaden i Johannisbäck hans och sambon Carinas bostad.

– Här, och hos resten av vår lilla släkt, finns förstås åtskilliga av pappas verk. Men inför utställningen får jag låna en hel del från andra personer, säger Colbjörn Lindberg och fortsätter:

– Det är många som mycket vänligt ställer upp och lånar ut både skulpturer och målningar.

Det är en oerhört spännande resa fram till utställningen.

Men fler får gärna höra av sig.

DEN 7 OKTOBER skulle Lennart H Lindberg ha fyllt 100 år om han levte. Men redan om två veckor öppnas minnesutställningen med hans verk i Sala konstförenings regi. Utställningen visas i kulturkvarteret Täljstenen.

Colbjörn Lindberg vill inte gärna kalla utställningen för ett bokslut.

– Snarare en sammanfattning, eller ett slut och en början. För det är en oerhört spännande resa fram till utställningen. Och jag tror arbetet med den kommer att leda vidare till andra saker. Till exempel skulle jag vilja göra en skiva med pappas och mina egna

tonsättningar av Nils Ferlins dikter.

– Sedan finns förstås mer att göra för att dokumentera pappas verk, kanske med en hemsida, tillägger han.

LENNART H LINDBERG hittade åtskilligt av råämnen till skulpturerna på sin gamla arbetsplats Sala Maskinfabrik (nuvarande Metso).

– Han fick så att säga frikort där och stod på huvudet i lådorna med skrot.

Till utställningen lånar Metso ut bland annat Vikingen, som står utanför gamla kontorshuset.

NÄR KONSTNÄREN AVLED 1979 skulle ha och dottern Christina Lindberg Lerwall just ha en gemensam utställning. Den blev av efter hans bortgång och nu upprepas den på sätt och vis. Under utställningstiden 24 september–15 oktober visas hennes bildvävar i Galleriet i Täljstenen.

Lennart H Lindberg.

FOTO: SAS ARKIV

LENNART H LINDBERG

Han var född och uppväxt i Heby med två bröder, Erik och Helge. Som ung arbetade Lennart Lindberg på tegelbruket.

Under 1940-talet arbetade han som svetsare på Sala Maskinfabrik. Han gifte sig med Gun och fick två barn, dottern Christina och sonen Colbjörn.

På 1960-talet flyttade familjen till den nedlagda skolan i Johannisbäck nära Styrars.

Sin konstnärliga utbildning skaffade han sig bland annat på Lena Börjessons skulpturskola och på Konstfack. Han tonsatte Ferlin och skrev under några år på 1970-talet dagsvers i SA.

Lennart H Lindberg avled 1979.

INGALILL FORSS NORBERG

Ingallil.forss-norberg@ingress.se
0224-56138

Minnesutställning

Lennart H Lindberg 100 år 2011

24/9 – 15/10
Aguélimuseet, Sala

Lennart H Lindberg
Minnesutställning 24/9 – 15/10 2011

TRAVERS HALLEN

1	Tjurudivud	1970-tal	privat ägo
2	Modell Harpolekare	1950-tal	---- " ----
3	Väggsnide: Odlaren		Mikaels-gården
4	Fiskar	1969-1972	privat ägo
5	Viking	1969	Sala Maskin-fabrik
			(Metso)
6	Stilleben med grön flaska	1970-tal	privat ägo
7	Namnlös	---- " ----	---- " ----
8	Ljungblomma	---- " ----	---- " ----
9	Flickansikte 2.	---- " ----	---- " ----
10	Flickansikte 1.	1960-tal	---- " ----
11	Fiskar, skiss	1970-tal	---- " ----
12	Självpporträtt	1950-tal	---- " ----
13	Vilande trianglar	1970-tal	---- " ----
14	Uppdragna båtar, Reykjavik	1960-tal	---- " ----
15	Namnlös		---- " ----
16	Självpporträtt	1970-tal	---- " ----
17	----- " -----	---- " ----	---- " ----
18	----- " -----	1950-tal	---- " ----
19	----- " -----	---- " ----	---- " ----
==	I bakre foajén :	=====	=====
20	Vindpinade tallar, Bohuslän	1960-tal	privat ägo
21	Stilleben	---- " ----	---- " ----
==	Forts. Travers hallen :	=====	=====
22	Namnlös	1960-tal	privat ägo
23	Namnlös	---- " ----	---- " ----
24	Väggsnide	---- " ----	Sala Sparbank
25	Tupp	1970-tal	privat ägo
26	Kvinna, trä	1950-tal	---- " ----
27	"Frogerty"	1970	---- " ----
28	Kvinna, terrakotta	1950-tal	---- " ----

29	Nils Kebbon	1947	privat ägo
30	Gravid form	1970-tal	Sala Konstförening
31	Telefonklotter	---- " ----	privat ägo
32	3 st Självpporträtt	1960-70-tal	---- " ----
33	Don Quijote	1950-tal	---- " ----
34	Huvud från Åkra Hästarna	1967	Sala Bostäder
35	LHL porträtterad av Sune Rhen	1967	privat ägo
36	Modell Hästar		---- " ----
37	Vilande son 1	1950-tal	---- " ----
38	---- " ---- 2	---- " ----	---- " ----
39	Twiggy	1960-tal	---- " ----
40	Colbjörn	1970-tal	---- " ----
41	3 st Skrapteknik	1950-tal	---- " ----
42	Smide, Avesta Teater	1975	Avesta kommun
43	Flytgfiskar	1970-tal	Sala Konstförening
44	2 st Ort drivare	1960-tal	privat ägo
45	Julbockar	1950-tal	---- " ----
46	Gips modell + 6 st Blyerts skisser	1960-tal	---- " ----
47	Självpporträtt	1960-tal	---- " ----
48	LHL	1970-tal	---- " ----
49	"Idyll"	1950-tal	---- " ----
50	Smedjan	---- " ----	---- " ----
51	Aktstudie	---- " ----	Sala Konstförening
52	Modell	---- " ----	privat ägo

SKULPTURER PÅ PLANKOR I TRAVERS HALLEN

53	Larv	1970-tal	privat ägo
54	Salvador Dali	”	”
55	Fiskstim	”	”
56	Sälar	”	”
57	Hästhuvud	”	”
58	Tusenfoting	”	Sala kommun
59	Dansare	”	privat ägo
60	Gruvarbetare	”	Sala
			Maskinfabrik (Metso)
61	Sleipner	”	privat ägo
62	Munk	1950-tal	”
63	Nunna	”	”
64	Nunnor	”	”
65	Europa och tjuren	1970-tal	”
66	Jitterbug	1950-tal	”
67	på lampa: Skridskoåkare + Modell	1970-tal	”
68	Dansande par 1.	”	”
69	Kvinnobål i bly	1950-tal	”
70	Kvinnofigur	1970-tal	”
71	Dansös	”	”
72	Kvinnofigur	”	”
73	Dansande par 2.	”	”

I GLASMONTER I TRAVERS HALLEN

1	Namlös	1970-tal	privat ägo
2	Blyg kvinna	”	”
3	Kramande form 1.	”	”
4	Älskande par	”	”
5	” I bön”	”	”
6	Kramande form 2.	”	”
7	Sittande kvinna	”	”
8	Vila	”	”
9	Fröja	”	”
10	Balettdansös 1.	1950-tal	”
11	Balettdansös 2.	”	”
12	Böneutropare	1970-tal	”
13	Liten modell 2.	1950-tal	”
14	Yoga	1970-tal	”
15	Fiskhuvud	”	”
16	Modell 1.	”	”
17	Mussolini	”	”

Lennart H Lindberg

Minnesutställning 24/9 – 15/10 2011

CAFÉET

1	När skönheten kom till byn	1960-tal	privat ägo
2	Bildväv av Christina Lindberg-Lerwall, efter LHLs oljemålning		
3	Rådhuset i Strömstad	--- 75 ---	privat ägo
4	Stilleben	--- 75 ---	--- 75 ---
5	Namnlös	1970-tal	--- 75 ---
6	--- 75 ---	1960-tal	--- 75 ---
7	Rosa himmel	--- 75 ---	Sala Konstförening
8	Namnlös	1970-tal	privat ägo
9	Stilleben	1960-tal	--- 75 ---
10	Regatta	--- 75 ---	--- 75 ---
11	Fiskebåtar	--- 75 ---	--- 75 ---
12	Kvinnofigur	1970-tal	--- 75 ---
13	KG Bergman	1950-tal	--- 75 ---
14	Stilleben	1960-tal	--- 75 ---
15	Kvinna	--- 75 ---	--- 75 ---
16	Solros	--- 75 ---	--- 75 ---
17	En annan Koster kust, bildväv av Christina Lindberg-Lerwall		
18	Fladdermushuvud	1970-tal	privat ägo
19	Fladdermushuvud, scendekoration till teaterföreställningen "Riksens klenodium"	1974	--- 75 ---
20	Hamnvy	1950-tal	--- 75 ---
21	Kristina kyrka	--- 75 ---	--- 75 ---
22	Träsnitt 1950-tal. Postumt tryckta till försäljning. Pris: 800 kr /st. Om fler är intresserade av samma bild, trycker vi gärna fler. Pris: 700 kr (utan passepartout)		

Lindbergs konst i närbild

SALA. I Travershallen i kulturkvarteret Täljstenen pågår just nu minnesutställningen över Salakonstnären Lennart H Lindberg. Han skulle fyllt 100 år just i dag, den 7 oktober.

Samtidigt visas i Galleriet textilkonst, närmare bestämt bildvävar, av hans dotter Christina Lerwall Lindberg.

Det är sonen/brodern Colbjörn Lindberg och Sala konstförening som står bakom utställningarna. Båda pågår till och med den 15 oktober.

INGALILL FORSS NORBERG

BLÅ TUPPAR. Bildväv av Christina Lerwall Lindberg, vars utställning kan ses i Galleriet vid Täljstenen.

INLÅNADE VERK. Utställningen omfattar en mängd verk, såväl måleri som skulptur. En hel del har lånats ut av Salabor och andra.

FOTO: INGALILL FORSS NORBERG

Sala Allehanda 2011-10-07

KULTURKVARTERET TÄLJSTENEN

Öppettider Täljstenen

Onsdag-fredag 13-18

Lördag 11-16

Aguélimuseet nyöppnar 22/10

Inbjudan - "Min favorittavla"

Alla har någon gång köpt en tavla som man är väldigt fäst vid. Ta chansen att visa upp den på en samlingsutställning som har vernissage 22/10 på Täljstenen.

Sala Allehanda 2010-10-10

Inlämning 17-19/10 9-13.

Arr: Sala Konstförening i samarbete med Kultur & fritid

Info: Täljstenen 0224-554 72,

Aguélimuseet 0224-138 20

Utställningar

• 100 år

Sala konstförening anordnar en minnesutställning med salasonen, målaren och skulptören Lennart Lindberg som skulle fyllt 100 år i år. Arr: Colbjörn Lindberg i samarbete med Sala Konstförening.

Utställningen pågår

t.o.m. 15/10. Utställningarna har öppet onsdag-fredag 13-18, lördag 11-16.

• Bildvävnad

24/9-15/10 ställer Lennarts dotter Christina Lindberg-Lerwall ut "Bildvävnad" i Galleriet mitt emot Aguélimuseet. Öppettider se utställningen ovan.

Utställningen på Täljstene 2011, foto Bengt Kebbon:

Colbjörn Lindberg, 7 januari 2015: Bakom min rygg hänger pappas bild som sedan blev sedan en väv som min syster gjorde.

| Leksulpturen Hästarna av Salakonstnären Lennart H Lindberg på Åkraområdet.

SALAKONSTNÄR SKAPADE OFFENTLIG KONST I JÄRNSMIDE

Salakonstnären Lennart H. Lindberg skapade flera konstverk i järnsmide som återfinns på och i offentliga byggnader och platser i staden. Lindberg var från början svetsare på Sala Maskinfabrik men sadlade om och blev konstnär. År 1957 kunde Sala Sparbank inviga ett väggkonstverk som i samtida press omtalades som en "Dalamålning". Bronsfontänen Harpolekaren från 1959 vid församlingshemmet Mikaelsgården. Församlingshemmet ritades av Cyrillus Johansson 1958, i slutet av hans långa karriär, och uppfördes i tegel så som merparten av arkitektens verk. Fontänen är en gåva av Anders Diös som byggde huset och tillkom i anslutning till parkanläggningen från 1959. I församlingshemmets entréhall finns ännu ett konstverk av Lindberg och sannolikt är han också upphovsmannen bakom konsten som finns på fasaderna. I bostadsområdet Åkra står Lindbergs leksulptur Hästarna, som han skapade 1967.

Corren (Östgöta Correspondenten) 2016-09-14:

Han vill flytta staketet till Sala

Foto från 1976.

LINKÖPING. Fantastiskt! Otroligt! Så roligt! ropar Gregor Wroblewski när han får höra att gamla postens staket finns kvar. Det var han som efterlyste det försvunna konstverket.

– Nu måste jag genast undersöka vad som kan göras! säger Gregor Wroblewski.

Han är jublande glad över att staketet finns kvar.

Hemstaden

Det står i ett förråd på Vallaområdet, och det har det gjort de senaste 30 åren.

– Jag trodde att det skulle ta mycket längre tid att hitta det, om det ens skulle vara möjligt, säger Gregor Wroblewski som är aktiv i Sala konstförening.

– Det här är ju helt fantastiskt!

Han skulle allra helst vilja se att staketet kunde föras till Sala som var konstnärens hemstad.

– Ja, det vore ju roligt om det kunde sättas upp någonstans så att folk kan få se det, säger han. Men jag måste ta upp det med Sala kommun först, med Aguélimuseet och föreningarna i Sala.

– Och så måste jag ju prata med mannen som har tagit hand om staketet! Och med ägaren till staketet, det måste ju fortfarande vara Statens konstråd.

Posten ratade

Det här räcket, eller staketet, tillverkades av Lennart H Lindberg efter att Statens konstråd beställt det till postens huvudkontor i Linköping. Det sattes upp 1967. 1985 gjordes postens fasad om helt och hållet och staketet togs bort.

– Posten ville inte ha det 1985 när de byggde om, berättar byggnadsantikvarien Johan Högquist. Det fanns en tanke att skrota räcket då, men vi hade plats i förrådet på Vallaområdet. Så vi tog emot det. Och här har det stått, sedan dess.

"Jättefint"

Statens konstråd beställde 1 526 konstverk till byggnader med statlig verksamhet genom åren, verk som har satts upp på universitet, ambassader, polisstationer och fängelser. Många av de här myndigheterna har slagits samman, försvunnit eller förändrats, och Statens konstråd gjorde 2008 en inventering av alla de beställda konstverken. En del fanns kvar. Andra, som räcket utanför posten, hade försvunnit.

– Det hade det ju inte alls, säger Johan Högquist. Det stod här hela tiden. Jag tycker att det är jättefint och jag skulle vara glad om det kommer upp någonstans.

Jobbade som svetsare

Konstnären Lennart H Lindberg började sin karriär som svetsare på Sala Maskinfabrik under 1930- och 40-talen. Han drabbades av psoriasis och fick rådet att byta yrke. Lindberg studerade på Lena Börjessons Skulpturskola i Stockholm och sedan på Konstfack. Han avled 1979, 68 år gammal.

Konstverk skapat av Salakonstnären Lennart H Lindberg var "borta" i 30 år

GLADA. Gregor Wroblewski och Colbjörn Lindberg hoppas att ett 49 år gammalt järnräcke kan återföras till Sala.

Foto: Mikael Stenkvist

Mer om Lennart H Lindberg

Han var född och uppväxt i Heby med två bröder.

Som ung arbetade Lennart Lindberg på tegelbruket. Under 1940-talet arbetade han som svetsare på Sala Maskinfabrik.

Han gifte sig med Gun och fick två barn, dottern Christina och sonen Colbjörn.

På 1960-talet flyttade familjen till den nedlagda skolan i Johannisbäck, Sala.

Sin konstnärliga utbildning skaffade han sig bland annat på Lena Börjessons skulpturskola och på Konstfack.

Han tonsatte Ferlin och skrev under några år på 1970-talet dagsvers i SA.

Lennart H Lindberg avled 1979.

De vill få tillbaka stort smidesräcke till Sala

SR 2016-09-30

Det består av två räcken, sju respektive två meter långa

Salakonstnären Lennart H Lindberg fick i slutet av 60-talet ett utsmykningsuppdrag till det nya posthuset i Linköping. För några år sedan upptäckte sonen Colbjörn Lindberg att det långa smidesräcket var borta. Nu har dock historien fått ett lyckligt slut.

SALA. Det var i samband med att Colbjörn Lindberg förberedde en minnesutställning över sin far Lennart H Lindberg för fem år sedan som det uppdagades att järnräcket var "borta" i Linköping.

- Jag tänkte ha med färskbilder av järnräcket till minnesutställningen. Jag ringde till Linköping men Posten

var inte kvar där. Jag ringde sedan till Statens konstråd men gick bet även där så jag lade ner det, säger Colbjörn Lindberg.

Statens konstråd hade vid en inventering tidigare registrerat konstverket som försvunnet. För ett halvår sedan nämnde Colbjörn Lindberg det försvunna räcket för Gregor Wroblewski, som sitter i Sala konstförenings styrelse. Gregor Wroblewski började genast jakten på det försvunna järnräcket.

- Jag testade först med vänner i Linköping. Men det hände inget och då tog jag kontakt med lokaltidningen i Linköping, Corren.

Ett par veckor senare fick han napp.

- Ja, tidningen ringde och meddelade mig att de hade fått tips om var räcket fanns. Jag trodde inte att det skulle gå så fort, det kändes fantastiskt, säger Wroblewski.

- Han var verkligen sprudlande när han ringde och berättade det för mig, säger Colbjörn Lindberg och ler.

I samband med att Posten i Linköping byggdes om 1985 så togs räcket bort. Det har sedan dess förvarats utomhus på friluftsmuseet i Gamla Linköping. Järnräcket är helt men har rostat.

Gregor Wroblewski vill nu att järnräcket kommer tillbaka till Sala.

- Det behöver inte ha någon funktion som statket, det skulle kunna fungera enbart som dekoration, säger Gregor Wroblewski.

Statens konstråd har meddelat att de inte längre gör något anspråk på järnräcket.

- Vi har bland annat kollat upp ägarförhållanden och är också positiva till om räcket kan komma till glädje. Det vore trevligt om det kunde komma till Sala där Lennart H Lindberg är en välkänd konstnär, säger Lars-Ove Östensson, konsthallchef på Linköpings kommun.

Det ska dock först tas ett beslut, om att räcket kan överlämnas, på ett möte med kultur och fritidsnämnden i

Linköping den 13 oktober.

- Jag vet att det finns intresse att få tillbaka konstverket till Sala. Jag hoppas att någon stiger fram och vill vara mottagare, säger Gregor Wroblewski.

En plats för det en meter höga räcket - som består av två delar, 7,3 respektive 2,3 meter långa - som både Gregor Wroblewski och Colbjörn Lindberg kan tänka sig är vid Sala silvergruva.

- För mig skulle det vara som minnenas afton om det kom tillbaka till Sala, säger Colbjörn Lindberg.

Kanske kommer det nästa år tillbaka till Sala, 50 år efter att det tillverkades i samma stad.

MIKAEL STENKVIST

Corren.se 2016-10-03:

Försvunna staketet på väg hem

07:30 | 16-10-03

LINKÖPING Minns ni postens gamla staket från Kungsgatan? Det som var försvunnet, men som fanns kvar i ett förråd på Valla-området? Nu väntas beslut om att ta räcket tillbaka "hem", till Sala.

Det var Lennart H Lindberg som fick uppdraget att tillverka ett smidesräcke eller **staket till det nya posthuset i Linköping** för 50 år sedan. För 30 år sedan togs det bort när fastigheten byggdes om.

För några år sedan skulle Colbjörn Lindberg, konstnärens son, ordna en minnesutställning i Sala över sin far, och tänkte ha några fina bilder av räcket på utställningen. Han ringde till posten i Linköping men den fanns ju inte kvar.

Han ringde till Statens konstråd som en gång beställde räcket och alltså fortfarande borde äga det, men där hade man redan konstaterat att räcket var försvunnet.

Colbjörn Lindberg tvingades lägga ner sökandet. Men lite senare nämnde han räcket för **Gregor Wroblewski i Sala konstförening**. Gregor vände sig till Corren och bad om hjälp.

Och **Correns läsare visste svaret**. Flera stycken kände till att räcket stod i ett utomhusförråd i Valla, fortfarande i två delar, 7,3 och 2,3 meter långa. Lite rostiga, men hela.

Sprudlande glad kunde Gregor Wroblewski meddela Colbjörn Lindberg att räcket fanns kvar, och nu vill de att det kommer tillbaka till Sala.

Statens konstråd gör inte längre något anspråk på räcket. Lars-Ove Östensson, konsthallschef på Linköpings kommun, tycker att det vore trevligt om det kan komma till Sala där Lindberg är en välkänd konstnär.

Kultur- och fritidsnämnden i Linköping ska 13 oktober behandla frågan om att donera räcket till Sala. Sala silvergruva AB:s styrelse behandlar 4 oktober frågan om mottagande av donationen.

Susanne Hasselqvist

Fakta

Offentlig konst Lennart H Lindberg

Statens konstråd har beställt 1 526 konstverk genom åren.

Verken har satts upp på universitet, ambassader, polisstationer och fängelser.

Många statliga verksamheter har försvunnit eller förändrats och därför gjorde Statens konstråd 2008 en inventering av vartenda beställt konstverk.

I inventeringen registrerades smidesräcket som försvunnet.

Föddes i Heby 1911.

Arbetade på tegelbruk som ung och som svetsare på Sala Maskinfabrik.

Han utbildade sig till konstnär på Lena Börjessons skulpturskola och på Konstfack.

Han gifte sig med Gun och fick två barn, Christina och Colbjörn.

På 1960-talet flyttade familjen till Sala. Avled 1979.

Kommunen bör ta emot Lindbergs konstverk

KULTUR. Lennart H Lindberg var en betydelsefull konstnär inte bara i Sala utan också långt utanför Salas gränser. Det känns därför väldigt bra att ett av hans fina konstverk, de två staketet som nu finns i Linköping, kan återböras till Lindbergs hemkommun Sala.

Vi anser att Sala kommun ska ta emot de två järnstaketet och ta ett kommunalt ansvar för dessa. Placera dem gärna intill Lillån vid kvarteret Täljstenen eller på annan plats i staden där alla kan ta del av Lindbergs konstverk.

Kulturen är en viktig del i folks vardag och inte minst för att påminna oss om allt det vackra som har skapats.

Den socialdemokratiska gruppen i kommunstyrelsen har nu lagt fram ett förslag att Sala kommun tar emot och blir ansvarig för Lindbergs konstverk, de två staketet.

ULRIKA SPÄREBO(S),
Oppositionsråd

KRISTINA NYBERG(S),
oppositionsledare, Kultur och fritidsnämnden

SA
2016-10-12

Corren.se 2016-11-02:

Här har staketet stått de senaste 30 åren. | Bild: Susanne Hasselqvist

På konstutställningar brukar det ofta sägas "se men inte röra", säger Colbjörn, men med pappas grejer var det tvärtom. "Rör vad du vill men tappa det inte på tårna", brukade han säga. | Bild: Susanne Hasselqvist

Staketet på väg tillbaka. Colbjörn Lindberg och Mats Nolemo lastar in bitarna av det gamla posträcket. | Bild: Susanne Hasselqvist

Colbjörn Lindberg och Mats Nolemo bär in flera hundra kilo staket i släpvagnen. | Bild: Susanne Hasselqvist

- Jag var helt säker på att räcket var borta för alltid, säger Colbjörn Lindberg. | Bild: Susanne Hasselqvist

Här sågas staketet sönder och förs till Sala.

Posträcket räddat från glömskan

LINKÖPING Han var med när pappa Lennart Lindberg svetsade räcket, det som skulle sättas upp vid posten i Linköping. Nu har han fått hämta hem det igen. I går reste poststaketet tillbaka till Sala igen.

– Det känns helt fantastiskt, säger Colbjörn Lindberg, framför allt med tanke på att jag trodde att det var borta för alltid.

Staketet beställdes av Statens konstråd på 1960-talet. Det skulle pryda ingången till stora posten vid Kungsgatan i Linköping.

– Jag kommer ihåg när pappa gjorde det, säger Colbjörn. Vi bodde i en gammal skola, där jag förresten bor nu med min fru, men pappa använde en smidesverkstad nere i stan. Han behövde hjälp med jobbet, det kan slå sig annars när man svetsar så där.

Lennart H Lindberg var svetsare på Sala Maskinfabrik men sadlade om och utbildade sig till konstnär i 40-årsåldern. Han gjorde föremål i olika format och använde ofta sina gamla svetskunskaper till stora verk för offentliga miljöer.

– På konstutställningar brukar det ofta sägas "se men inte röra", säger Colbjörn, men med pappas grejer var det tvärtom. "Rör vad du vill men tappa det inte på tårna", brukade han säga.

Lennart Lindberg föddes 1911. Colbjörn skulle göra en samlingsutställning inför 100-årsminnet av pappas födelsedag när han insåg att staketet var borta.

– Jag började leta, men ingen kunde svara på var det fanns. Så jag förstod att det måste vara borta.

Han berättade så småningom om denna sorgliga upptäckt för en god vän, Gregor Wroblewski i Sala konstförening.

– Han är mycket mer envis än jag och älskar att leta efter saker. Så han vände sig till Corren och bad om hjälp.

Sedan gick det snabbt. Det fanns flera läsare som hade koll på att räcket faktiskt fanns kvar och byggnadsantikvariern Johan Högquist visste precis.

– Posten ville inte ha det 1985, när de byggde om. Det fanns en tanke att skrota räcket då, men det ville vi inte och vi hade plats. Och här, i förrådet i Valla, har det stått sedan dess.

Han rörde fram det ur gräs och snår. Det visade sig snart att ingen egentligen längre gjorde ägaranspråk på verket. Posten är borta, kommunen har aldrig varit ägare. Två bitar staket, sju meter respektive två meter, många hundra kilo järn, kan därmed få återgå till konstnärens hemstad.

Den långa delen måste klippas isär för transporten men ska svetsas ihop igen.

– Tvåmetersbiten ska lånas ut till "Döda konstnärers sällskap" i Sala, berättar Mats Nolemo som hjälper till med hämtningen.

– Resten kommer att sättas upp någonstans i kommunen, säger Colbjörn, men allra först ska det tillbaka hem.

Sala Allenada 2016-11-11:

Colbjörn Lindberg fraktade sin fars stora konstverk tillbaka till Sala: "Det är lite omtumlande"

Nu har historien med det försvunna smidesräcket av Salakonstnären Lennart H Lindberg fått ett lyckligt slut. Konstverket som gjordes till det nya posthuset i Linköping 1967, men togs bort 1985, har nu kommit tillbaka till Sala.

Salakonstnären Lennart H Lindberg fick i slutet av 60-talet ett utsmyckningsuppdrag till det nya posthuset i Linköping. För några år sedan upptäckte sonen Colbjörn Lindberg att smidesräcket i två delar var borta.

Gregor Wroblewski i Sala konstförening hörde talas om det saknade smidesräcket och han började då undersöka saken och gjorde en efterlysning i lokaltidningen Östgöta korrespondenten. Det kom då fram att räcket togs bort i samband med att Posten i Linköping byggdes om 1985. Det har sedan dess förvarats utomhus på friluftsmuseet i Gamla Linköping.

Nu har det ett meter höga räcket, som består av två delar, 7,3 respektive 2,3 meter överlämnats till Sala konstförening.

Colbjörn Lindberg vid smidesräcket som hans far gjorde till Posten i Linköping 1967.

Colbjörn Lindberg var häromdagen till Linköping och fraktade hem räcket. Han känner sig nöjd nu och det väckte också en del känslor att få hem räcket.

Den mindre delen av smidesräcket kan nu betraktas för allmänheten. Det är föreningen Avlidna Salakonstnärers sällskap som visar upp det inne på Ångbageriet fram till den sista november.

Vad som kommer att hända sedan med smidesräcket är ännu oklart.

Mikael Stenkvist

Utprovning den 16 februari 2017 av räcket placering med bl.a. stadsträdgårdsmästaren Kristin Hedman och Colbjörn Lindberg. Foto Göran Söderberg.

Gregor Wroblewski, ledamot av styrelsen för Sala Konstförening – Aguélimuseet, 24 april 2017:

För ett halvår sedan hade vi kontakt ang. det gamla smidesräcket från huvudpostkontoret i Linköping. Räcket skapat av skulptören Lennart H. Lindberg i Sala 1967.

Konstverket kommer att installeras och invigas vid Aguélimuseet i Sala den 24 maj som en punkt under Minnesåret 2017. 24 maj är Ivan Aguélis födelsedag vilket firas i Sala med en speciell födelsedagsfest där placering och invigning av Lindbergs smidesräcke är en programpunkt.

Tack till Statens konstråd och Linköpings kommun som skänkt smidesräcket till Sala. Tack till Corren i Linköping som hittade räcket. Och tack till Sala kommun som ville ta emot gåvan från Linköping.

Ett speciellt tack till Colbjörn Lindberg och Göran Söderberg som på plats i Sala skött allt det praktiska kring renovering och installation av konstverket.

14-15 maj 2017. Foto Gregor Wroblewski:

Gamla smidesracket nu på sin nya plats

Sedan i måndags förmiddag pryder ett svartmålat långt smidesracket, i två sektioner, entrén till kulturkvarteret Täljstenen. Det är Salakonstnären Lennarts H Lindbergs konstverk från 1967 som är redo att invigas.

SALA SA har i flera artiklar berättat om Lennart H Lindbergs smidesracket som tillverkades 1967 för att pryda entrén till nya posthuset i Linköping. Men när Posten lämnade lokalerna 1985 togs racket bort.

I samband med att Colbjörn Lindberg år 2011 förberedde en minnesutställning över sin far Lennart H Lindberg upptäckte han att smidesracket vid det gamla posthuset var borta. Han ville nämligen ha lite finska bilder på smidesracket till utställningen.

Colbjörn Lindberg vid smidesracket som hans far gjorde till Posten i Linköping 1967. På bilden har han precis kommit hem efter att ha fraktat det rostiga racket från Linköping till Sala.

Det visade sig att Statens konstråd vid en inventering tidigare hade registrerat konstverket som försvunnet.

I fjol nämnde Colbjörn Lindberg om det försvunna smidesracket för Gregor Wroblevski, som sitter i Sala konstförening. Gregor Wroblevski gjorde då en efterlysning av smidesracket i lokaltidningen Corren.

Ett par veckor senare kom det fram att racket sedan 1985 hade förvarats utomhus på friluftsmuseet i Gamla Linköping.

Smidesracket var helt men hade rostat.

Så småningom skänktes smidesracket till Sala och

nu är det snart redo att åter invigas.

Det en meter höga racket – som består av två sektioner, 7,3 respektive 2,3 meter långa – har snyggats till. Rosten har tagits bort och racket har fått en svart färg.

På måndagsförmiddagen monterades den på plats på sin nya plats, vid entrén till kulturkvarteret Täljstenen utanför Agnelli-museet.

- Det ska nu bara fixeras i betong. Den 23 maj ska det vara helt klart, säger Gregor Wroblevski nöjt.

Den 24 maj, samma dag som "Minnesåret 2017 – hundra år efter Agnelt" invigs, invigs smidesracket

av kommunstyrelsens ordförande Carola Gunnarsson (C).

24 maj är också Ivan Aguélls födelsedag.

Hur känns det nu när racket är på plats i samma stad som det en gång i tiden tillverkades?

– Det känns så roligt att vi lyckades ro det i hamn. Så ett stort tack till Statens konstråd, Linköpings kommun, som skänkte racket till Sala, och till Sala kommun, som tog emot det, säger Gregor Wroblevski.

Text & foto
Mikael Stenkvist
024 961 51
mikael.stenkvist@rtmedia.se

Nu är smidesracket som konstnären Lennart H Lindberg skapade 1967 på sin nya plats, vid kulturkvarteret Täljstenen.

10 bilder från Mikaelsgårdens arkiv:

Tre bilder med Lennart Lindberg i smedjan under arbetet med *Odlaren*.

Lennart Lindberg vid *Harpolekaren*.

Rektor Gunnar Flodström, okänd och Lennart Lindberg vid invigningen av
Mikaelsgården 1959.

Anders Diös och Lennart Lindberg.

Lennart Lindberg t.v.

Dag Eriksson, Lennart Lindberg och Nils Kebbon.

Okänd, Colbjörn Lindberg, Lennart Lindberg, Nils Kebbon, okänd, och tegelmästare/kyrkvård Erhard Göransson.

Okänd, okänd kvinna, Erhard Göransson, okänd, Colbjörn Lindberg och Nils Kebbon. I fontänen okänd och Lennart Lindberg.

Några foton samt ett urval av Lennart H Lindbergs konstverk. Colbjörn Lindbergs kommentarer från träffen med Avlidna Salakonstnärers Sällskap den 7 januari 2015 där inget annat anges:

Det här är en väldigt tidig grej. Det är Don Quijote – ett tema som han använde fler gånger.

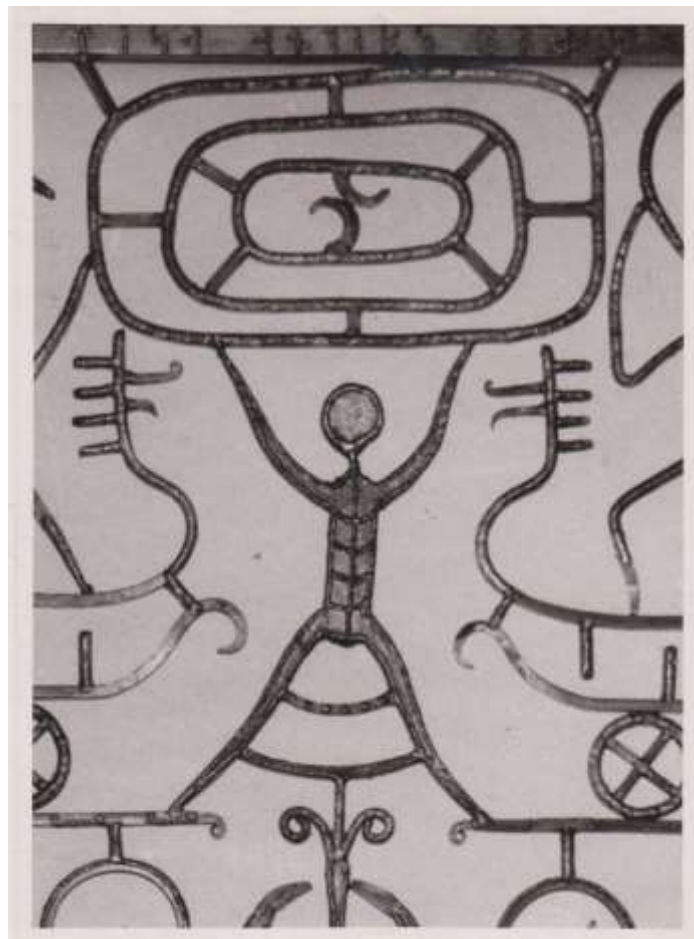
Pappa hade ateljé på Magasinsgatan. Det här är utsikten mot kyrkan från ateljéfönstret på andra våningen. Ateljén låg mitt emot Folkpartilokalen där konstföreningen hade utställningar ibland.

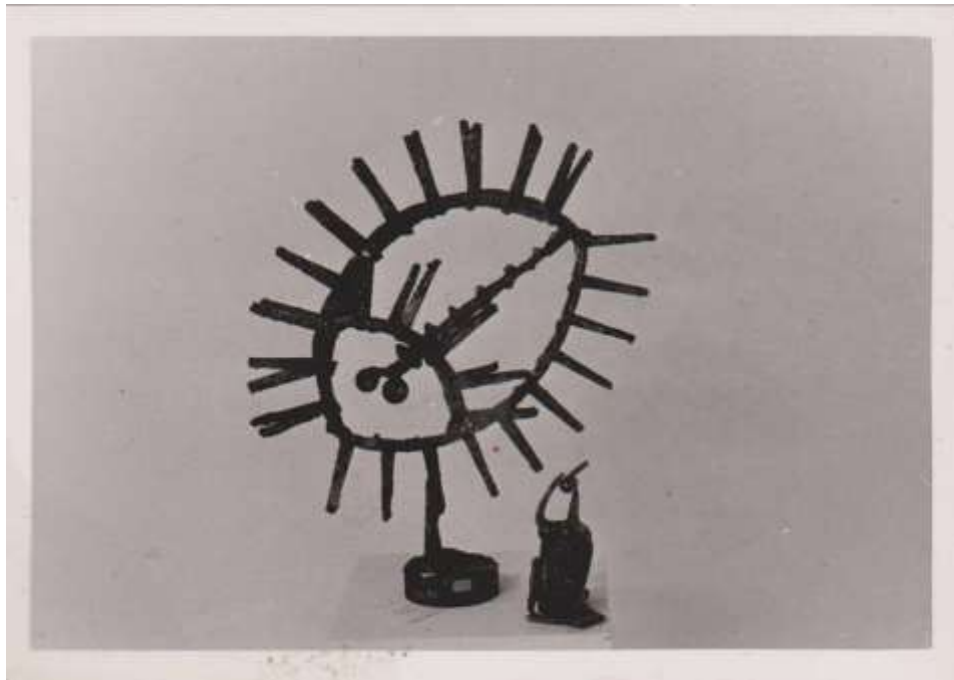
Tidigare hade han en liten ateljé längst upp i ett vindsrum i fastigheten i hörnet Vasagatan-Norra Esplanaden, Ringströms fastighet. Sedan flyttade han ner ateljén på gården in i en tvättstuga, ett långsmalt rum.

Lennart Lindberg, *Aktstudie*,
blyerts 1953, 41 x 18 cm, Sala Konstförening

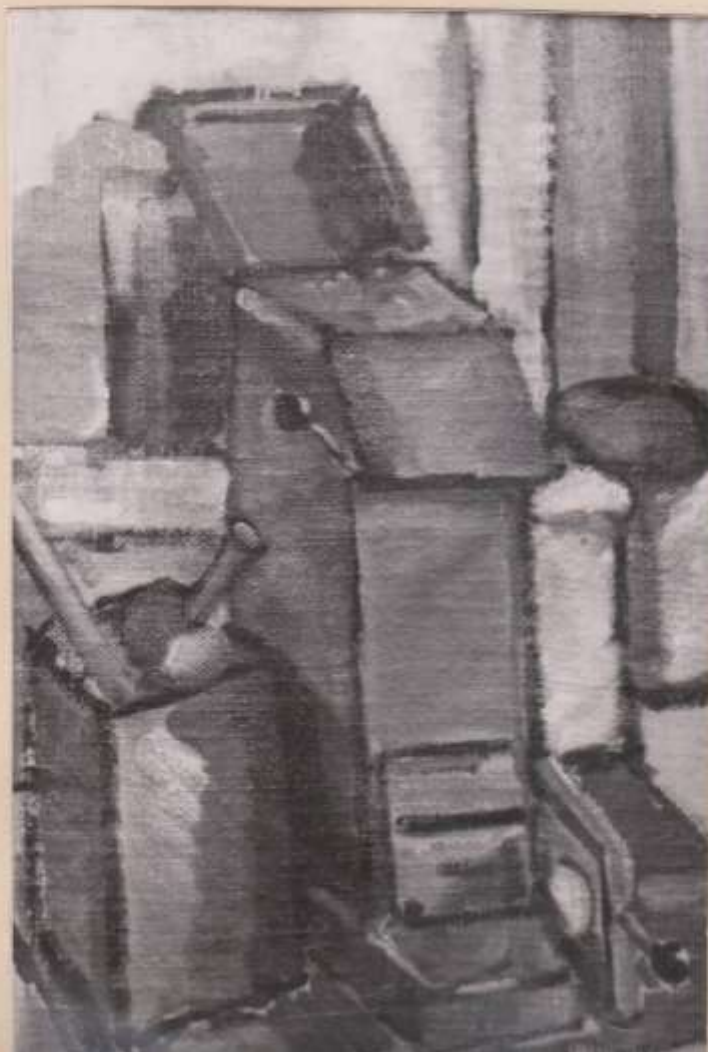

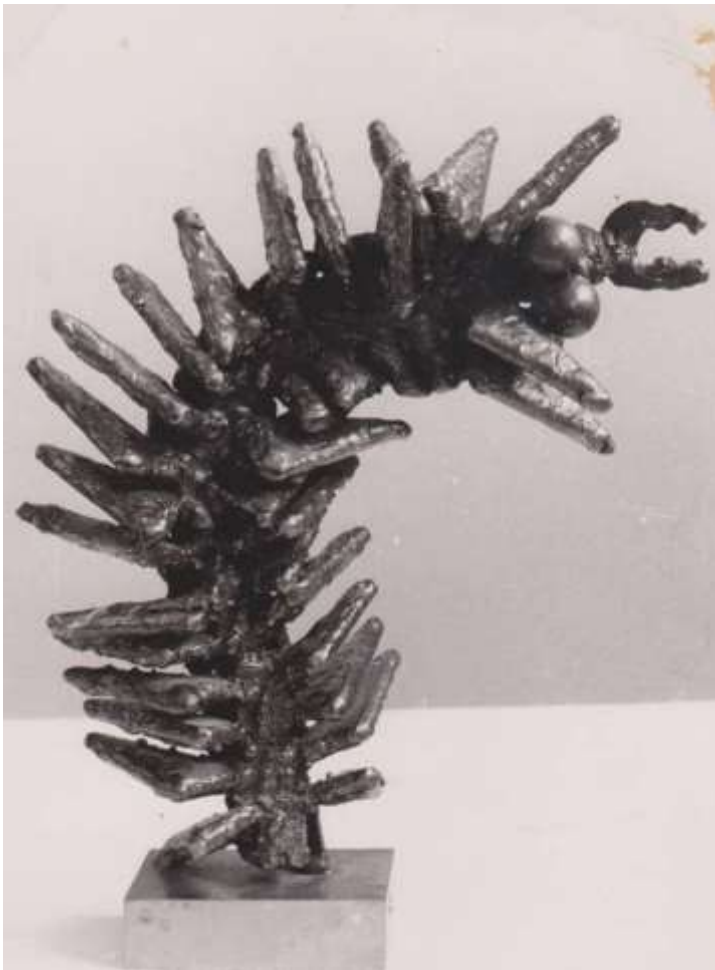

Upphängda
garn

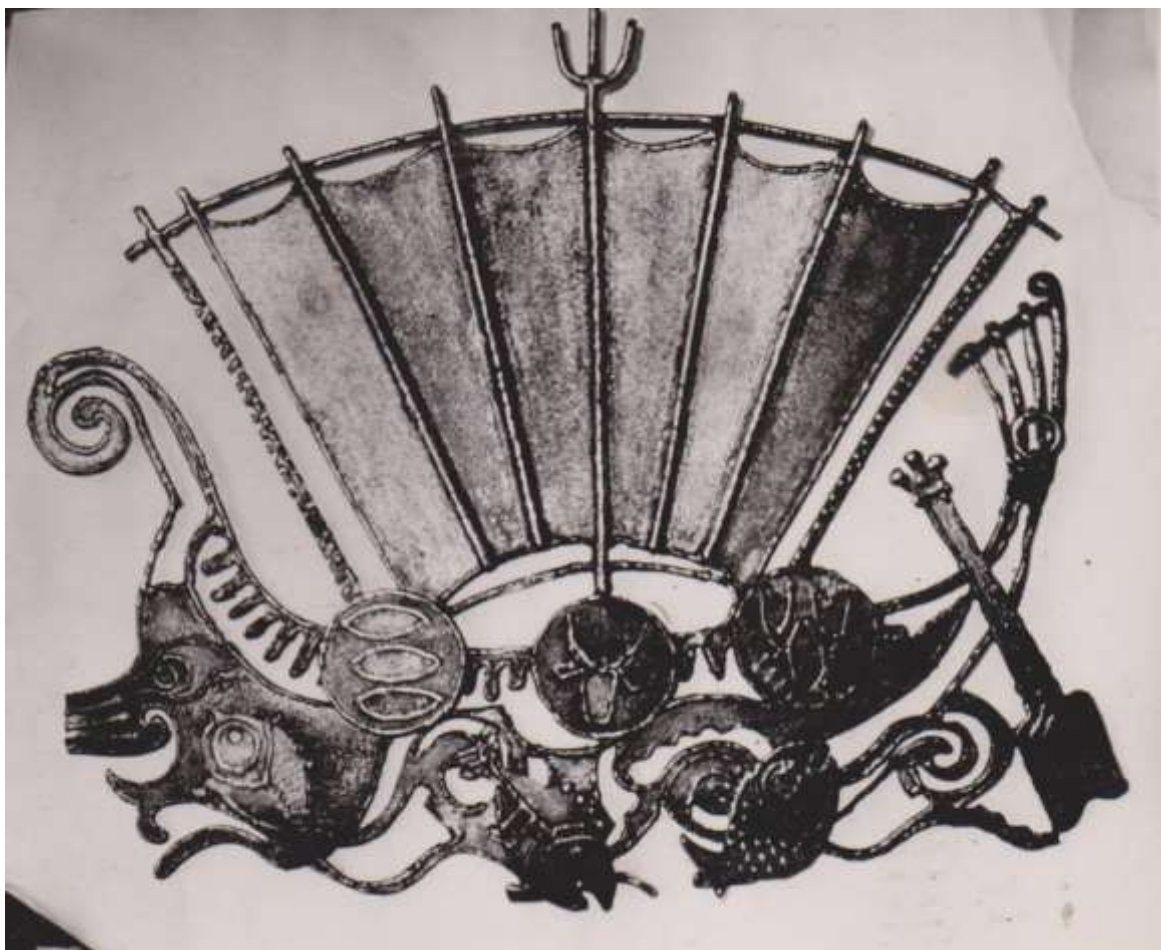

Värmekällan
i ateljén

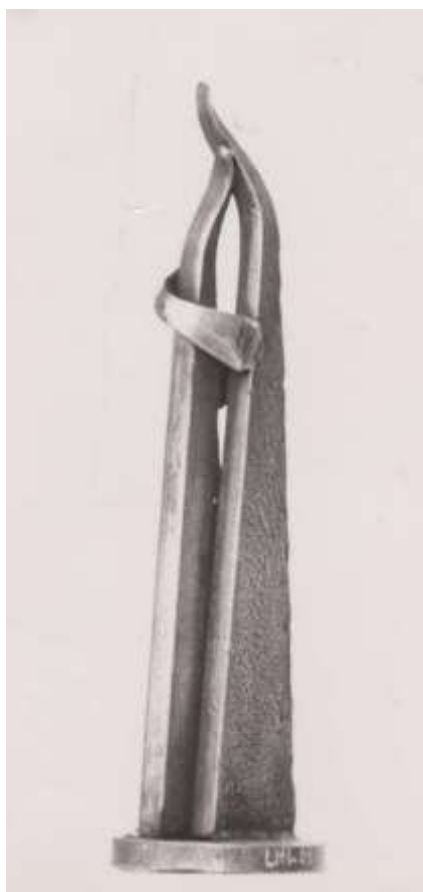

Lennart Lindberg, *Argonauternas skepp Argo*

Lennart Lindberg, *Förälskade trianglar*

Lennart Lindberg, *Huvud av smed*

Amie Lundholm, 7 januari 2015: Det här är hos min granne på Hyttvägen . Sven Vigelsbo fick den här när han slutade som riksdagsman, tror jag det var. Den stod länge i hans potatisland, men nu har Englunds, som bor där nu, ställt den som min turn point – jag tar tag i den när jag 'svingar' mig upp på grusgången. Den har Lennart Lindberg tillverkat på Maskinfabriken.

Stig Anås staket. Han hade en hörntomt vid Klövervägen-Hyttgatan. En sommar tog de dit en massa järnskrot och la ut på trottoaren. Dom kröp på alla fyra och la pussel och svetsade. Det var nog en och annan som rynkade på näsan åt 'spektaklet'. Där Edvin B bodde på Hyttgatan gjorde pappa ett räcke på övervåningen. Det fanns plötsligt på auktion uppe vid gruvan – jag köpte den för någon 100-lapp.

Lennart Lindberg, *Båtar*, olja 33 x 41 cm, Västmanlands tingsrätt.

Lennart Lindberg, *Fiskegarn på tork*, olja 47 X 55 cm, Västmanlands tingsrätt.

1958 var pappa och jag i Strömstad hela sommarlovet. Gösta Olsson från Sala hade konstutställningar där under sommaren. Pappa jobbade i hans galleri ett par timmar varje dag och sedan målade han. Gösta kom till oss och sa 'den där tar jag, den där tar jag' så fick pappa säga 700 kr sedan sålde Gösta dem för det tredubbla på utställningen.

Lennart Lindberg, *Gravid form*, järnsulptur 66 x 20 cm, Sala kommun.

Finns i kommunens lokaler på Drottninggatan mitt emot Ljushallen..

Det här är en ljusstake i form av en julbock. Den är gjord i två delar – ljushållaren för sig och resten i ett stycke. Min far hade hjälp av en man som bodde i närheten av minkfarmen mot Isätra. Han satt och klippte den för hand, bockade till delarna och doppade dem i svart färg. Kanske gjorde han ett 100-tal runt 1960.

I Västerås fanns en så kallad skyddad verkstad där den skulle produceras i stor mängd och man tänkte satsa på USA. Med det bidde inte ens en tumme.

Det är rätt så många i Sala som har den här. På Magasinsgatan en trappa upp fanns ett litet utrymme innan man gick in i hans ateljé och där, vid juletid, satt det ett anslag på väggen, 'Julbock. Tag så många du vill ha och lägg pengar i burken'. Under fanns det en kartong med ett antal julbockar. Det stämde aldrig i den där kassan – det var alltid för mycket pengar. Den kanske kostade 4 kr eller nåt sånt.

Ulla Hamsten, 8 mars 2004, vid ikon-kursen med Rut Kebbon och Johnny Ekman: De här bockarna har Lennart Lindberg gjort. Dom fick jag av honom. De är ljusstakar utklippta i plåt.

Om jag hade flyttat, som jag tänkte mig, till den där bensinstationen i Sättrabrunn, då hade jag tänkt ha utställningar och försäljning där i "Smörj- & Konsthallen". Jag ringde till sonen, Colbjörn, och frågade om han hade mallen till bockarna. Jag tänkte tillverka efter Lennarts modell. Klippa ut och vrida till det.

Johnny Ekman, 6 december 2016: Idag var jag på Strömsbacka, återvinningsenheten i Sala, och tittade som vanligt efter tavlor av avlidna Salakonstnärer. Inget napp, så jag gick vidare till julpyntet. Såg en ljusampel i plåt som var fin men lite för ny. Just då – och det här låter som påhittat – tänkte jag "Tänk om jag kunde hitta en av Lennart Lindbergs julbockar bland allt julpynt". Tittar ner på bänken under ljusampeln och bland trassliga julgransbelysningar *ser jag en av Lennart Lindbergs julbockar!* 30 kr! Och idag har Strömsbacka 50 % på allt! D.v.s. 15 kr (inte för att det betydde något – men det var extra roligt). Jag skyndar till Christina, hustrun, och visar upp mitt fynd.

På väg till kassan visar jag Christina röran med julgransljus och pekar "där hittade jag den". *Då ser jag två till!!!* Jag köpt förstås alla tre. Alla signerade "LHL" på undersidan! På kvällen när vi hade medlemsmöte i Avlidna Salakonstnärers Sällskap (då handlade det om Olle Nessle) var jag så generös (!) att jag lottade ut en av julbockarna bland deltagarna. Eric Fylkeson vann den.

Jag vill gärna tro att det var Ulla Hamstens bockar som jag fann på Strömsbacka. Att arvingarna körde dit en del julpynt och annat 2014. Eftersom bockarna inte var uppställda bland ljusstakarna, utan var intrasslade i en julgransbelysning, hade de kanske överlevt julhandeln 2015 och dök upp framför mina ögon i december 2016.

Lennart Lindberg, *Colbjörn*, oljemålning på pannå, 80 x 65 cm.

Colbjörn Lindberg: Han målade av mig när jag spelade utan att jag visste om det. Men när jag tänkte gå bad han mig sitta kvar ett tag. Den betyder mycket för mig – jag minns precis när den kom till.

Lennart Lindberg, *Självporträtt*, oljemålning på duk 50 x 46.

Självporträttet kan vara från Konstfacktiden. Han hade inget skägg då.

Lennart Lindberg, *Analfabetens bokhylla*, olja 45 x 33 cm, Sala kommun.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 91 x 67 cm, Västmanlands landsting.

Lennart Lindberg, *Cykel-Olle Eriksson*, gips höjd 35,5 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 18 x 67 cm.

Pappa gick och klippte sig hos John Fredrikson eller 'farbror Freda' som vi sa. Han lämnade väl en tavla då och då, bl.a. den här målningen, och frågade: 'Hur många klippningar har jag kvar på senaste tavlan....?' Jag fick hänga med på ett hörn och klippa mig jag också Sista gången jag klippte mig i Sala var det 'Freda' som klippte .

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 26 x 34 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 32 x 49 cm.

Karaffen till höger finns kvar fortfarande.

Lennart Lindberg, *Madonna*, keramik 1953 h 13,5 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 14 x 19 cm.

Lennart Lindberg, *Självporträtt*, teckning 40 x 30 cm.

Lennart Lindberg, *Fågelunge*, järn 18 x 17 cm, Sala kommun.

Lennart Lindberg, *Tusenfoting*, järn 15 x 17 cm, Sala kommun.

Lennart Lindberg, *Stilleben med whiskyflaska*, olja 40 x 32 cm, Sala Konstförening.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 33 x 40 cm.

Lennart Lindberg, *Blodets röst*, tusch-akvarell 1953, 21 x 10 cm.

Lennart Lindberg, *Småkrevader*, skrapeteknik 24 x 15 cm, Sala Konstförening.

Lennart Lindberg, *Rosa himmel*, olja 43 x 58 cm, Sala Konstförening.

Lennart Lindberg, *Utan titel*, olja 59 x 49 cm, Sala kommun.

Lennart Lindberg, järn h 42 cm.

Lennart Lindberg, Balett, järn h 25,5 cm

Lennart Lindberg, bränd lera, h 55.

Lennart Lindberg, järn h 21,5 cm.

Lennart Lindberg, gnistgaller, järn, 60 x 65 cm.

Lennart Lindberg, *Harpolekaren*, patinerad gips, h 36 cm.

Lennart Lindberg, järn h 7,7 cm.

Lennart Lindberg, järn h 42 cm.

Lennart Lindberg, Lennart Lindberg, linoleumsnitt 21 x 12 cm.

Lennart Lindberg, olja 55 X 23 cm, Västmanlands tingsrätt.

Lennart Lindberg, *Motljus*, oljemålning på pannå 17 x 34 cm.

Lennart Lindberg, järn 24 x 31 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på duk, 26 x 34 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på duk, 25 x 15 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 28 x 36 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på duk, 35 x 24 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 23 x 29 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 37 x 22 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 35 x 52 cm, Sala kommun, Ekebygården.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 38 x 28 cm.

Lennart Lindberg, oljemålning på pannå, 38 x 60 cm, Sala kommun, Ekebygården.

Lennart Lindberg, pastel, 30 x 20 cm.

Lennart Lindberg, *Promenaden*, tusch-akvarell 1953, 21 x 10 cm.

Lennart Lindberg, *Stilleben*, oljemålning på pannå, 43 x 18 cm.

Lennart Lindberg, tusch 15 x 20 cm.

Lennart Lindberg, tusch 40 x 11 cm.

Lennart Lindberg, *Stilleben*, oljemålning på pannå, 40 x 61 cm.

Foton i Johannisbäck 4 januari 2015, Johnny Ekman:

K-G Borlund, Sala Bowlinghall, i april 2019: Lennart Lindberg var min teckningslärare på Ekebyskolan 1962-1963. När jag träffade honom någon gång 1973 erbjöd han sig att skapa ett vandringspris till Cityhallens Cup i bowling. Jag jobbade då på Cityhallen som ägdes av Bengt Jansson. Butiken låg på Rådhusgatan där Elons leksaker ligger idag. Första inteckningen 1974 tog Bengt Westblom. Övriga som är ingraverade på plåten är 1975 Tarmo Kosby, 1976 Olle Kullberg, 1977 Gunnar Berg, 1978 Dag Fahlström, 1979 Hugo Mälström, 1980 Kurt Hellqvist, 1985 Ingemar Hellström och 1986 Robert Aldén.

Nu när jag slutar som delägare i Sala Bowlinghall efter 21 år får Avlidna Salakonstnärers Sällskap ta emot skulpturen som gåva.